

Milliyet
YAYINLARI

BİLİMİN ve BİLİNCİN
SINIRLARI DİZİSİ 3

UZAY: 1999

Dünyadan Kopuş

E.C. TUBB

* **MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI**

* Bilimin ve Bilincin Sınırları Dizisi:
No: 3

* **Kapak Düzeni:**

İsmet İslimyeli

* **Birinci baskı:**

Ağustos 1976

* Dizgi - Tertip - Baskı
Yelken Matbaası
* Kapak Film ve Baskı
Milliyet Tesisleri

E. C. TUBB

UZAY 1999

Dünyadan Kopuş

Türkçesi:
Atilla Celâl BAYAR

Milliyet YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

JOHN KOENİG uzun süren bir günün sonunda kendini yorgun hissediyordu. Bu yorgunluk, adale ağrılarından çok sinir gerginliğinden olmuştu. Yorgunluğunu onu ay üssü Alfa'ya götüren Kartal'ın yolcu kabininde, rahat koltukta oturarak gidermeye çalışıyordu. Gemi onu evine götürüyordu.

Evi!

İnsanın evi doğduğu ve büyüdüğü yer olmalı. Ama tuhaftır, dünya ile arasında çeyrek milyon millik bir boşluk olan ay, dünyadan çok uzakta olmasına rağmen kendisinin yine oraya ait olduğunu düşünüyordu. Acı bir şekilde gülümseyerek düşündü. Bu gün bir doğum günü gibiydi. Hatırlanacak bir gün. 9 Eylül 1919 - Komutanlığa tekrar atandığı gün.

İşin aslına bakılırsa, bir çöp yığınının komutanı... Dünya ekonomisinden artakalan radyoaktif

döküntülerinin içinde bulunduğu mühürlenmiş tenekeler, ayın güneşsiz tarafına depolanıyordu. Ay taşlarının derinine gömülü, istenmeyen ve tehlikeli olan gitgide fazlalaşan bu maddeler, gözleniyor, kontrol ediliyor ve dikkatle muhafaza ediliyordu. Tycho'nun kenarında yerleşmiş olan ay üssü Alfa'nın varlığının esas nedeni buydu. Üsten dünya görülebiliyordu. Ama süprüntü yığınlarının bulunduğu yerden sonsuz yıldızların soğuk ışığından başka bir şey görülmüyordu.

Bir düğmeye basarak önündeki koltuğun arkasındaki televizyon ekranını aydınlattı. Dünyadan yapılan bir yayını dinlemeye koyuldu. Haberleri okuyan spiker gençti ve haberleri profesyonel bir tavırla, dikkatle okuyordu.

«Meta yıldızına görevli olarak gidecek iki astronot, Frank Warren ve Eric Sparkman'ın eğitim uçuşları sırasında hafif bir soğuk algınlığına tutuldukları bildirilmiştir. Fakat, Ay Dairesi Müsteşarı Gerald Simmonds, atışın en fazla kırk sekiz saat gecikeceğini bildirmiştir. Birkaç dakika sonra Sayın Sımmonds bu konuda bir açıklamada bulunacaktır. Şimdi reklamlar...»

Yalnız olmadığını hisseden Koenig başını kaldırdı. Yolcu kabinine girmiş olan hostes, tek yolcu olan kendisine bakıyordu.

Hostes, karşısındaki için; «Yakışıklı bir adam», diye düşündü. «Genç değil, ama ihtiyar da değildi. Kolunda rütbesini gösteren siyah bir şerit, üniforması içinde zarif biri. Yüzü ciddi ve endişeli, ağzı duyarlıklı, gözleri koyu ve anlamlı... Duyguları denetlenmiş ve tahmin ettiğine göre, yalnız bir adam.

Görevinin ve sorumluluğunun bilincinden gelen bir yalnızlık içinde...

Hostes elindeki tepside yer alan soğuk içkiyi uzatarak: Alfa üssüne varış ay saatı ile 23.35'te Sayın komutanım» dedi.

Daha otuz dakika vardı. Koenig içkiyi aldı. Sinirleri gergin olduğundan yiyeceklerle ilgilenmedi. Şu Simmonds da ona hiç yardımcı olmuyordu.

Simmonds ekranda gözüktü, saçları ve sakalı siyah, gözleri ve ağzı sert. Kelimelerin gerçeği ifade ettiğine inanan bir politikacı. Spiker onu tanıtırken çok yumuşak görünüyordu.

«Müsteşar bey, seyircilerimize Meta yıldızına gidişin nedenini anlatır mısınız, lütfen.»

«Memnuniyetle.» TV alıcıları yakına geldikçe, yüzü ekranda büyüdü. «Meta, bizim güneş sistemimize, uzaydan yaklaşan bir yıldızdır. Onun bir gezegen büyüklüğünde ve aşağı yukarı dünyamız kadar hacmi olduğunu biliyoruz. Belki, kendi sisteminden kopmuş bir dünya hatta bizim yıldız topluluğumuzun dışından da gelmiş olabilir, yani kısacası, bilmiyoruz. Fakat kesin olan bir şey var: Teknisyenlerimiz Meta'dan yayınlanan sinyaller almışlardır. Bu sinyaller bir bağıntı kurma çabası ise, o zaman Meta'da yüksek düzeyde bir uygarlık olduğunu tahmin edebiliriz.

Ay üssü Alfa'daki Dünya Uzay Araştırma Merkezinden, özel olarak hazırlanmış bir roket ile bu dünyayı inceleyeceğiz. Bu rokete komuta edecek astronotların önceden bildirilen soğuk algınlıkları, ufak bir gecikmeyi gerektirecekti, ama...»

Düş kırıklığına uğrayan Koenig televizyonu kapattı. Kelimeler, kitleleri sakinleştiren ve çoğu za-

man hiç bir şey ifade etmeyen seslerdi. Ama şimdi gerçeği saklayan bir perde olmuşlardı.

Ay'da insanlar ölüyordu. Bu insanların niçin öldüklerini bulmak da onun göreviydi.

Kartal üssün bina komplekslerinin yanındaki piste hafifçe indi. Büyük kubbeden uzanan geçiş tübü, Kartal'ın yolcu kabininin kapısına değerek sıkıca kenetlendi. Koenig kalktı, kapıdan geçerek öbür taraftaki arabaya bindi. Bergman onu karşılamak için bekliyordu.

«John!»

«Viktor!» Bu tanıdık çehreyi görmekten Koenig gerçek bir sevinç duydu. «Demek hâlâ buradasın.»

«Başka nereye gidebilirim ki?» Kolunda hiç bir renkli şerit olmayan üniforması içinde Bergman, orta yaşını geçmişti. Ziyaretçi olarak gelmiş ve yıllar boyunca ayda kalmış bir bilgin, dünyada yapılması mümkün olmayan deneyler yapan ve ayda eşsiz bir yeri olan adam... Burada kalmasının bir başka nedeni de, sağlığıydı. Mekanik bir kalbi olduğu için yaşıyordu. Koenig'e bir komlok vererek; «Buradaki problemler, sana söylediklerinden daha ciddidir,» dedi.

Koenig, komlok'unu kemerine taktı. Üsdeki bütün kapıları açan elektronik bir anahtar ile bir tele-radyoyu taşıyan kullanışlı bir araçtı bu. Araba, tünelin içinde hızlanırken, Koenig: «Benim dedikoduları dinlemediğimi bilirsin Viktor. Beni yalnız gerçekler ilgilendirir. Şu anda gerçekleri duymak isterim,» dedi.

«John, burada insanlar ölüyor!»

«Onu biliyorum. Aynı zamanda gösterilen ne-

deni de biliyorum. Bir virüs hastalığı. Doğru mu bu?»

«Hayır.»

Koenig'in tahmin ettiği gibi idi. Ama şu anda bu meseleyi döşünmeye zamanı yoktu. Araba durmuş ve açılan kapıdan, üssün kalbi olan Ana Komuta Odası'nın içi görünmüştü. Hatırladığı gibi çok hareketli bir yerdi. Teknisyenler görevlerinin başında, ekranlar birçok dış sahneler gösteriyor: Çöp döküm alanı, onu oraya getiren Kartal, elektronik engel üstünde tamirat yapan insanlar... Her zaman olduğu gibi alışılmış bir biçimde üssün kendisini ve besleme sistemlerini sürekli kontrol ediyorlardı.

Yerinden kalkan Ana Komuta Kontrolörü Paul Morrow, eski tanışıklığın verdiği teklifsizlikle elini uzattı. Üniformasının sol kolundaki şerit, ateş rengindeydi.

«Hoş geldiniz Komutan!»

«Tekrar buluştuğumuza sevindim, Paul!»

Koenig gerçeği söylüyordu. Eski işyerine kavuşmanın rahatlığı içindeydi. Etrafına ısınıyor ve yerini almaya başlıyordu. Fakat ofisi hatırladığı gibi değildi. Ondan önceki komutan bazı ufak değişiklikler yapmıştı ve Koenig bunları rahatlıkla düzeltebilirdi. Gorski'nin unuttuğu bir fotoğraf, bir iskemlenin yeri, kişiliğini rahatsız eden ufak tefek şeyler...

Koenig dönüp, kontrol odasının etkin ve hareketli durumuna baktı. Komlok'unu nişanlayarak aradaki kapıyı kapattı. Kapılar kapanınca yüzündeki dost ifade yitip gitti.

Burada insanlar ölmüştü ve kendisine de bu

işin nedenleri gerekliydi. Bu nedenleri belki Doktor Helena Russel gösterebilirdi.

Tıb merkezine doğru yürürken onu düşünüyor ve aklından dosyasındaki bilgileri inceliyordu. Bir kez evlenmiş ve kocası beş yıl önce ölmüştü. Uzay tıbbının ustalarından olan doktor, kendisi üsten ayrıldıktan sonra gelmişti. Akıllı olduğundan kuşkusu yoktu. Fakat çok güzel olabileceğini tahmin etmemişti.

Çok güzel!

Yalnızca güzel değil, bakılması hoş da değil, fakat çok güzeldi.

Kendisinden biraz daha genç, yüzeysel olmayan fakat tam ve olgun bir kadın. Güneşte olgunlaşmış buğday renkli doğal sarı saçlıydı. Saçları omuzları üstüne gelecek biçimde kısa kesilmişti ve bir lülesi serbestçe sağ gözünün üstüne düşüyordu. Yüzünde Slav ırkını andıran, yüksek ve belirli elmacık kemikleri vardı. Çene biçimli ve sivriydi. Gözler iri, canlı ve maviydiler. Ağzı şefkat, cömertlik ve duyarlık gibi kavramları anımsatıyordu.

Komutan, onun bulunduğu bölüme girdiği zaman onu masasının arkasında oturduğu yerden incelemeye koyuldu. Tıbbiye Bölümünü belirleyen sol kolunun üstündeki beyaz şeritli üniforması içinde bir kat daha çekiciydi. Bu üniforma, göğüslerinin kıvrımlarını açıkça gösterecek şekilde vücuduna yapışmıştı.

Israrla ona baktığını anlayan Koenig, bakışlarını odanın içinde dolaştırdı ve kenarda bir sehpa üzerinde bir mikroskop görünce yüzü aydınlandı. Alete doğru yürüyüp, parlak prince ve modası geçmiş kontrollara dokundu.

«Çok güzel,» dedi. «19'uncu yüzyılın ortalarından kalma bir araç... Belki de Pasteur tarafından kullanılmıştı.»

«Bir kopyası,» diye cevaplandırdı Dr. «Bir armağan.» Sesi güçlü ve ahenkliydi. «Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim, Komutan?»

«Bana burada olup bitenlerden söz edebilirsiniz.» Koenig, kasten böyle ansızın sormuştu. Mikroskopu bırakıp, masanın önüne geçti ve kadının gözlerinin içine baktı. «Burada ölen ve hastalanan adamlar var. Bunların hastalık nedeninin bir virüs olduğunu mu söyleyeceksiniz?»

«Hayır.»

«Öyleyse ne?»

«Tahminime göre radyasyon etkisiyle oluşan bir çeşit beyin kanseri.»

«Ben gerçekleri istiyorum, doktor, tahmin değil!»

«Gerçekler» diyerek yerinden fırladı Dr. Russel. Sesi komutanınki kadar sert çıkmıştı. «Komutan, şimdiye kadar on bir vaka meydana geldi. Bunların dokuzu, bir numaralı nükleer çöplükte çalışan işçilerdi. Üçünün akıl dengesi bozulduğundan öldürücü kazalara maruz kaldılar, beşi de burada öldü. Dokuzuncusu da az önce... Görünüşe göre delirdi ve elektronik engeli geçmeye çalıştı. Engel onu geriye fırlatınca yere düştü ve başlığının camı kırıldı. Ben hepsini ekranlarda gördüm. Pek iç açıcı bir manzara değildi.»

«Siz onu gördünüz, niçin?»

«Onun bedensel tepkilerini kontrol ediyordum. Beyin dalgalarında birdenbire bir kesilme oldu... Neyse, fark eder mi?»

«Şimdilik hayır. Ya astronotlar?»

«İşte burada benzerlik sona eriyor... Bütün raporlara göre onların radyosyona maruz kalmış olmaları imkânsız, çünkü çöplükte çalışmadılar. Fakat onlarda da aynı belirtiler baş gösterdi. Göstereyim.»

Kenarda duran bir tıbbî - bilgisayarın düğmesine basan doktor, ekranı aydınlattı. İkinci bir düğmeye basınca da renkli bir insan beyni fotoğrafı belirdi. «Bu Sparkman'ın beyni, ama öbürlerininki de aynı. Belirtinin bulunduğu sıcak noktayı görüyorsunuz, bakın vücuttan nasıl kan emiyor. Bu büyüme aynı zamanda beyindeki denge noktasına tazyik yapıyor ve dengeyi bozuyor. Ve başka görülmemiş etkiler de sözgelişi...»

Koenig onun sözünü bitirmesine engel oldu. Sertçe; «Doktor, hastalığın nedeninin radyasyon olduğu yolundaki görüşünüze iştirak edemeyeceğim. Astronotlar radyasyona maruz kalmadılar ki!»

«Termografic röntgenler varsayım değildir.»

«Onlar yalnız belirtiyi gösterirler, belirtinin neden olduğunu değil. Deneyler yaptınız mı?»

«Bütün standart testler yapıldı, Komutan. Normal radyasyon hastalığı teşhisi sonucu olumsuz...»

«Ve büyümelerin kendileri?»

«Onlar da olumsuz...»

«Ve siz halen radyasyonun neden olduğu kanısındasınız. Bir çelişki var burada doktor. Nasıl açıklayabilirsiniz? Dr. Russel kısaca; «Bir açıklama yapamayacağım,» dedi.

Koenig alacağı tek karşılığın bu olacağını bili-

yordu. Haşin bir sesle: «Hasta adamları görmek istiyorum.» dedi.

Ufak bir koğuşta, saydam bir perdenin arkasında ölü gibi görünüyorlardı. Göğüslerinden ayaklarına kadar kontrol aletleri ile örtülüydüler ve yaşamı sürdüren aygıtların çalıştığını gösteren ufak ışıklar yanıp sönüyordu. Konrol araçlarının bulguları, perdenin önündeki büyük ekranda tekrarlanıyordu. İnsana çok az benziyorlardı. Yüzleri solmuş ve yüzlerinin bir tarafı da sanki yüksek ateşte eritilmiş mumun tuhaf biçimini almış gibi içine çökmüştü. İnsan yüzünün gülünç bir taklidi gibi... Koenig yutkundu; ne de olsa sarsılmıştı, fakat kafasını da çeviremiyordu. Bu adamlar Meta'ya gidecek füzeye kumanda edeceklerdi. Ama şimdi bunu hiç bir zaman yapamayacak durumdaydılar. Ölüyorlardı. Hatta ölmüşlerdi. Yalnız tıbbî aygıtlar tarafından hayatta tutuluyorlardı. Ayın karanlık kısmına musallat olan bilinmeyen güç tarafından öldürülmüşlerdi.

Yaşayanların arasına dönmek bir ferahlamaktı. Hareket dolu insanların çıkardığı ufak sesleri duymak, makinelerin vızıldamaları ve şakırdamalarını işitmek, mutlu bir olaydı. Üniformasının sol kolunda portakal renkli bir şerit taşıyan, keşif kısmı yüzbaşısı Alan Carter'in yanında durup, onun komutası altında olan, Meta'ya gidecek uzay gemisine bakıyordu. Boşlukta asılı gibi duran bir uzay istasyonuna bağlı Meta uzay gemisi ve onun yanında ufak kalan bir yığın Kartal.

Koenig; «Harekete hazır mı?» diye sordu.

«Ne zaman emrederseniz, geri saymaya başla-

yabiliriz, komutanım. Mürettebat iyileşir iyileşme: tabiî.» Cümlesi aynı zamanda soru da taşıyordu.

«Onların zamanında iyileşmeyeceklerini düşünürsek, yeni bir mürettebat yetiştirmek ne kadar sürer?»

Carter içini çekerek: «çok uzun» dedi. «Meta'ya gidip araştırma yaparak geri dönmeyi düşünüyorsak, bu kadar bekleyemeyiz. Komutanım, durumları nasıl? Ne zaman sorsam belirsiz cevaplar alıyorum.»

«Onlarsız gidebilir misinz?»

«İmkanı varsa, onlarsız gitmem. Erik ve Frank uzmandırlar. Yetişmiş ve tecrübelidirler... Ve ayrıca elimizdeki tek elemanlardır.»

Gorski'nin cevaplandırması gereken bir hata. Ondan bir önceki komutan olağanüstü durumlar karşısında gerekli olacak yedek bir mürettebat hazırlamamıştı. Tabiî bunun nedeni harcamalar sorunuydu ve bu kararı da Simmonds vermişti. Öyle bir ekonomi anlayışı ki, şimdi çok daha pahalıya oturacaktı.

Ve Koenig, projeyi üstüne almakla, büyük bir sorumluluğa girmişti. Şimdi komutan kendisiydi ve başarısızlık da onun olacaktı. Simmonds, hem kendisi hem de Gorski için kabahati yükleyebilecek bir enayi bulmuştu.

Komlok'undan gelen ses ile, Koenig ekrana baktı. Ekrandaki operatör; «Komutan Koenig, size dünyadan bir telefon var. Daire Müsteşarı Simmonds,» dedi.

«Tamam. Ofisimden konuşurum.»

Kesime gitmeden önce kurbanları beslemeleri gibi, Simmonds da Koenig'i memnun etmeye çalışı-

yordu. Bir mucize olur da kendisinin saklamaya çalıştığı pisliği Koenig temizleyebilirse, o zaman da güçlü bir arkadaş olacak. Gülümseyerek, «Yerleştin mi, John? Sana şans dilemek ve durum hakkında ilk izlenimlerini öğrenmek için telefon ettim,» dedi.

«Ben gelmeden biraz önce biri daha ölmüştü. Bunu biliyor muydun?»

«Duydum John. Nordstrom iyi adamdı, yazık oldu.»

Koenig sözlerini sürdürdü: «Doktor Russel, buradaki problemin nedeninin radyasyon olabileceğini söylüyor.»

Hassas bir konuydu bu. Simmonds'un yüzü sertleşti.

«Bütün bunları daha önce Gorski'den duydum. Ona fazla önem verme, John. Uzay hekimliği denince, iyi bir hekimdir, ama radyasyondan söz ederken yanılabilir. Neyse, ben sana birkaç tıbbî eksper gönderiyorum... Onlar.»

Koenig müdahale etti; «Onları unut, Simmonds. O çöplükte radyasyon kaçağı olmadığından kesinlikle emin olmak istiyorum. Bunun için de daha fazla doktora ihtiyacım yok.»

«İki astronot çöplüğün yanından bile geçmediler!»

«Belki öyle, ama dokuz insan öldü ve niye öldüklerini anlamak zorundayım. Anlayana kadar da sizden buraya atomik çöp göndermemenizi istiyorum.»

«Bunu yapamayacağımı biliyorsun! Çağımızın en büyük problemlerinden biridir bu!»

Koenig özetle konuşmak gereğini duydu: «Müs-

teşar bey, siz beni buraya, buradaki pisliği temizlemek için gönderdiniz. Bu sorunu çözümlemeye çalışıyorum. Ölü adamlar ve başka şeyler ayrıntılara girmeye sanırım gerek yok. Televizyonda yaptığınız konuşmadan sonra, yedek mürettebatın bulunmadığını kabul edebileceğinizi sanmıyorum.» Koenig karşısındakine cevap verme olanağı tanımadı. Çünkü uzlaşmanın değerini biliyordu. «Bir değiş tokuş, sayın müsteşar. Siz bana yukarı çöp göndermeyin, ben de sizin Meta roketinizi yola çıkarmaya çalışayım...»

Bu, Simmonds'un red edemeyeceği bir pazarlıktı.

Müsteşar, istemeyerek cevap verdi: «Yapabileceğim tek şey, geçici bir bekletme olabilir, John. Eğer istediğin bu ise?»

«Hepsi bu kadar,» Koenig anlamsız bir yüzle sakallı adama baktı ve «Simmonds, niçin bana yalan söyledin?» dedi.

«Sağlık durumları iyi değil mi?»

«Hiç bir zaman iyi olmayacaklar. Bunu sen de biliyorsun. O astronotlara şu anda bile ölmüş gözüyle bakabiliriz.

Simmonds aceleyle cevap verdi. «O hikâyeye bağlı kalmalıyız, John. Uluslararası Ay Maliye Komitesi ayın on beşinde toplanıyor. Paraları nasıl verdiklerini biliyorsun. Herhangi bir artış, Meta projesine bağlı. En ufak bir başarısızlık iması bile alacağımız parayı çok etkiler. Herkes zarar görür.» Simmonds endişeli bir sesle ekledi: «Ama John, astronotlar uzay gemisiyle gidemezlerse?»

«Ben bir yol bulurum.»

Gönüllü eleman düşünüyordu Koenig: «Başka

yol yoksa, Carter onları kabul edebilirdi. Hevesli olduğundan bir şansını denerdi ve Koenig iyi tahmin edebilmişse, olağanüstü bir durum karşısında muhtemel yedek adamlarını bile seçmiştir.

«Âlâ,» derken Simmonds, rahatlamıştı. «Ama şunu unutma, John. Bu işte beraberiz. Anladın mı? Beraber!»

Son kelimeler —Simmonds her zaman son kelimeleri söylemeyi becerirdi— Ama şimdi hiç bir yararı olamazdı. Esas problem, roketin ateşlenmesi değil, fakat adamların neden öldükleri idi.

Koenig, kendi komlokunu çalıştırdı.

«Yirmi dakika içinde bir kartalın harekete hazır olmasını istiyorum,» diye emrederek ekledi: «Profesör Bergman beni uçuş pistinde bulsun.»

«Emredersiniz, komutanım.»

«Bir kurtarma gemisi bir numaralı çöplük üstünde beklesin. Ve bir ekibin de tam bir radyasyon kontrolu yapması için görevlendirilmelerini istiyorum. İki kişi ve gönüllü olsunlar.»

İKİNCİ BÖLÜM

GÖRÜNTÜNÜN alışagelmiş olmasına rağmen, yine de tüyler ürpertici bir hali vardı. Koenig ekrana bakarken, tuhaf bir büyü sonucu başka bir yer ve zamana nakledildiğini hissetti. Bergman'ın yanında bir kartalın yolcu kabininde oturuyor değil de, dünyanın herhangi bir yerinde, yüzyıllar öncesine dönmüş, yıldızların soluk ışıkları altında uğursuz ve korkunç bir şekilde büyük taş sütunların gökyüzüne yükseldiği bir yerde olduğunu sanıyordu. Bir süre sonra bu tuhaf ruh hali geçti ve kendine geldi. Yol gösterici ışığı, kırmızı renkli tümsekleri ve bir numaralı çöplüğü çevredeki boşluktan ayıran elektronik engeli seyretmeye başladı.

Bergman düşünceli bir tavırla: «Bir mezarlığa benziyor,» dedi. «John, hiç Mısır'ı ziyaret ettin mi? Piramitlerin üstünden uçtun mu? Çöplük her za-

man bana orasını hatırlatır. Tümsekler o kadar yüksek değil, fakat görüntü yine de korku verici.»

Mezarlık, iyi bir benzetmeydi.

«Ben ayrıldıktan sonra ne kadar kullanıldı?» diye sordu Koenig.

«Fazla uzun bir zaman değil. Şimdi iki numaralı alanı kullanıyorlar. Burası beş yıldır kapalı.» Beş yıl uzun bir zaman. Aşağıda sıkışık bir halde depolanmış, sıkıca kapatılmış tenekeleri acaba hangi şeytan karıştırıyor diye merak etti Koenig. Şişe içine kapatılmış bir cin gibi, pek anlaşılamayan enerjiler, eritiyor, değiştiriyor, büyüyor, yeni elemanlar meydana geliyor, belki de... Koenig sinirlerinin tekrar gerilmekte olduğunu hissetti. Bu düşleri kafasından atmak için başını salladı, böyle sıkışık zamanlarda bu tür varsayımların hiç bir yararı olamazdı.

«O zaman sinteçimento kapaklarımız yoktu,» dedi. «Nasıl işe yarıyorlar mı?»

«Raporlara göre iyi, sürekli kontrol ediliyorlar,» diye Bergman karşılık verdi. Gerçekten de radyasyon artışı halinde tehlikeyi bildirmek için sürekli kontrollar yapılıyordu. Basit bir güvenlik tedbiriydi bu. Fakat bu alanda çalışan dokuz kişi ölmüşlerdi. Mantıken bu adamlar, bugün hayatta olmalıydılar.

Depo amirlik binası tahmin ettiği gibi, temiz, ışıklı ve pürüzsüz bir çalışma düzeni içindeydi. Ana kompartmanın giriş kapısında, kolunda pembe şeridi, belinde bayıltma silahı asılı bir güvenlik askeri nöbetteydi. Muhafız, Koenig, Bergman ve başlığını elinde taşıyan pilot Collinis'e selam verdi. Üçü birlikte odaya girdiler.

Koenig ama ekranın düğmesini çevirerek, «Tamam, işimize devam edelim. Kurtarma gemisi hazır bekliyor mu? Güzel,» dedi.

Koenig alana açılan pencereye bakmaksızın dikkatini ekrana verdi. Görüntü objektiflerden verildiği için çok netti. Uzay elbiseleri içinde iki adam, arabalarından inip işe koyuldular. Tıpkı başlığı kırılmış, boşluğa bakan donuk gözleri ve ciğerleri parçalanmış şekilde ölen Nordstrom'un ölmeden önce yapmış olduğu gibi... Nordstrom'u radyasyon öldürmediyse ne öldürmüştü?

Dışarıda adamlar, daha önce eğitimini gördükleri için hızla çalışıyor, tümseklere çıkıyor, iniyor, kontrol edip, rapor veriyorlardı.

«On iki numaralı nokta kontrolu tamam. Radyasyon normal. Kaçak yok. On üç numaraya geçiyoruz.»

Koenig mesajı aldığını bildirdi ve rahatlamaya çalıştı. Beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Dışardaki adamların beden reaksiyonlarını gösteren araçları inceleyen Bergman'ın hiç olmazsa yapacak bir işi vardı. Collins'in ise hiç bir işi yoktu. Huzursuz bir tavırla odada dolaşıyor, bileğinde ağır başlığı asılı olan elini yüzünde gezdiriyor, gözlerine dokunuyordu. Pencereye gitti, yıldızlara bakmaya, yakın ve alçak uçuş yapan kurtarma gemisini seyretmeye koyuldu.

«Kırk sekizinci nokta kontrolu tamam.» Hoparlörden gelen seste bir ferahlama vardı.

«Radyasyon normal. Kaçak yok. Hepsi bu kadar, komutan. Burası tamamdır.»

«İyi, teşekkürler. Dönebilirsiniz.» Uzay elbiseli adamlar arabalarına binerlerken, Koenig bir düğ-

meye bastı. «Kurtarma gemisi... Üssüne dön, görev bitti.»

Ekranda görünen kartal dönerek uzaklaştı.

Bergman; «Bu da, buradaki radyasyon sayısının güvenlik sınırları içinde olduğunu kanıtlıyor,» dedi.

«Doktor Russell'in varsayımı da böylece çürüdü. O dokuz insanı öldüren ve astronotları etkileyen ne ise, radyasyon değilmiş.»

«Ya da bizim bildiğimiz türdeki radyasyon değil,» diye Bergman yavaşça ekledi. Bu bir savunma olabilir miydi? Yıllarca beraber çalışmaktan Viktor ve doktor birbirlerine yakınlaşmışlardı belki. Sonucun olumsuzluğuna rağmen bir yararı olmuştu. Ama, Koenig acı acı düşündü; «Yine başladığımız noktaya döndük...»

Collins, pencerenin önünde durduğu yerden, «Komutan, ben burdan çıkmalıyım,» dedi. Koenig ekrana dönerek, «Birkaç dakikaya kadar çıkıyoruz,» dedi. Collins'in pencere önünden odaya döndüğünü görmedi. Terliyordu ve gözleri bulanıktı. Gözlerinin önünde sanki bir sis tabakası vardı.

«Derhal!» diye bir çığlık attı. «Hemen şimdi».

Yüzü çarpılmış bir şekilde döndü, birdenbire çıldırmış bir insanın yüzüydü bu... Bir paçavra parçası gibi Bergman'ı bir tarafa fırlatıp, radyasyon sayaçlarından birini kaptı ve pencereye fırlatmak için kaldırdı. Koenig ona doğru sıçradı ve havaya kaldırdığı kolu yakaladı. Ama Collins onu da duvara doğru fırlattı Koening yere düştüğü zaman sayaç kafasının birkaç santim ötesinde duvarda parçalanmıştı.

Pencereye koşan Collins başlığını kaldırdı ve pencere camına kuvvetle indirdi.

«Durdurun onu!»

Muhafız Bergman'ın bağırmasını duydu. Kapıyı açıp, bayıltma silahı elinde içeri girdi. Ayakta olan Koenig, atışına engel oluyordu. Muhafız hedefi vurabilmek için sağa sola hareket etmeye başladı. Başlık tekrar camın üstüne çarptı ve cam bu darbe sonucunda ince çizgiler halinde çatladı. Her an dıştaki basıncın etkisiyle parçalanabilirdi.

Collins'in bir itişiyle geriye fırlatılan Koenig, muhafıza çarptı ve yere düşen bayıltma silahını kaptığı gibi düşünmeden Collins'e ateş etti. Collins tam cama üçüncü kez vuracakken yere yığıldı.

«Viktor! Yakala onu!»

Büyük bir hızla hareket ederek Collins'in baygın vücudunu dışarıya taşırlarken, Koenig komlokunu çalıştırarak eşikten geçerken kapıyı kapattı.

Kapı kapanırken, cam nihayet basınca dayanamayarak kırıldı, hava, kırık cam parçaları ve odadaki serbest araçlar boşluğa uçtular.

Bilgisayarın bir kadınınki gibi şefkatli bir sesi vardı. Sanki makine, kendine göre bir kişilik kazanmıştı. Çalışan insanlara yardım olsun diye ekrana yazılan bilgiler ayrıca sesli olarak bildiriliyordu. Bilgisayarın sesi, dilin özüne bölünerek belleğe yerleştirilmiş haliydi. Gereksinmeye göre toplanıp söylenmesi demekti.

Buna rağmen, kelimelerin tonunda pişmanlık ifadesi vardı.

BEŞİNCİ DERECE HÜCRE ÖLÜMLERİ TAMAM. BÜTÜN BEYİN ÇALIŞMALARI DURDU. SONUÇ: ASTRONOT ERIC SPARKMAN ÖLDÜ.

Frank Warren ondan bir saat önce ölmüştü.

Helena Rusell'in omuzları düşmüştü. Kaç zamandır adamı hayatta tutmak için uğraşıyordu? Kaç saat, kaç gün, adamın ölüme mahkum olduğunu bilmesine rağmen, tıbbın dışında bir mucize umud ediyordu. Fakat hiç bir mucize olmamıştı. Konsola yaklaşarak adamın yüzüne ve uzaktaki yıldızlar gibi göz kırpan ışıklarıyle kontrol araçlarına baktı.

Dönerek komlokunu bilgisayar perdesine nişanladı.

«Kano?»

Yüne benzeyen kıvrık saçları ile esmer, gözleri büyük ve canlı idi. Sol kolundaki şerit teknik kısmın işareti olan pas rengindeydi.

«Doktor?»

«Bilgisayar Sparkman'ın öldüğünü söylüyor, fakat aynı durumda beynin tekrar çalıştığını gösteren bazı olayların kayıtları var. Bu varsayımların gerçeklik derecesini kontrol ediver.»

Bir süre sonra ekranda bir yazı belirdi:

HÜCRE YAŞAMI ANCAK YAŞAM SÜRDÜRME AYGITLARININ YARDIMIYLE DEVAM EDİYOR.

Helena inatla komlokunu kaldırarak; «Ölümün birkaç değişik tanımlaması vardır, Kano. Bilgisayar hangisini kullanıyor?» diye sordu.

Başka bir yazı:

ÖLÜMÜN TANIMI 12 OCAK 1999'DA DR. H. RUSSELL TARAFINDAN BİLGİSAYARA KAYDEDİLDİ.

Ümitsiz bir tavırla: «Bilgisayar bana yaşam sürdürme sistemlerini kapatmamı öğütlüyor, ne dersin Kano?» diye sordu.

«Dokor, bilgisayar size ancak gerçekleri bildirir.»

Bu gerçekleri o da çok iyi biliyordu. Niye bir türlü kabul etmek istemiyordu! Yine bölmenin öbür tarafında yatan vücuda baktı. Çarpılmış yüzleri ile ölü gibi bir görünüş. Hayır, görünüş değil, kontrol göstergeleri yalnız alaycı bir yaşam belirtisi gösteriyorlardı. Bu gülünç durum devam etmemeliydi.

Kararlı bir tavırla bir dizi düğmeye basarak, ışıkların teker teker sönmelerini seyretti. Eric Sparkman ölmüştü! Huzur içinde yatsın.

Arkadaşına, Meta gezegeni yolculuğunda değil, ama her insanın gideceği son yolculukta eşlik etsin.

Sevdiği ve yitirdiği kocası Lee'nin yıllarca önce çıktığı yolculuk gibi...

Komlokun mikrofonunu konuştuğu zaman sesi biraz yorgun çıkıyordu.

«Doktor Mathias, son astronot da az önce öldü. Otopside bana yardım ederseniz sevinirim. Komutan neler bulduğumuzu öğrenmek için sabırsızlanacaktır.»

Ses çok tuhaftı. Bir sürü çatırtı, çıtırtı, vızıldanma ve ince keskin tiz sesler... Meta'dan gelen sinyaller, sözcüklere benzemeye çalışan sesler...

Belki de Koenig, kendi yorgunluğundan bu sesleri fısıldayan, ağlayan, yalvaran, ikaz eden sözcüklere benzetiyordu... Kendi kendine kızarak bir düğmeye bastı. Seslerin yansımasını kesti.

Yapacak çok işi vardı ve onun için oturup düş kurmaya zamanı yoktu.

Masasının üstündeki 1 numaralı alanın planından, çöplerin konuluş yerlerini inceliyordu. Kırk sekiz adet, kayaların içine açılmış çukurları kapayan tümsekler ve her deliğin içinde sıkı sıkı kapatılmış tenekeler. Teoriye göre; teneke içindekilerinin çevreyi kirletebilmesi dışında hiç bir tehlikesi yoktu. Hiç bir zaman kritik bir duruma gelmeyecek, fakat uzun bir zaman yarım ömürde kalacak radyoaktif bir sürü süprüntü.

Bu da eldeki bilgilerin yansıttıklarına uygun bir varsayımdı.

Bu süprüntüler yüzyıllarca burada yatmışlardı ve ay ne denirse densin, bilinmeyen bir dünya idi. Bilinmeyenin var olabileceği de her zaman düşünülmeliydi.

Bir vızıltı duydu ve elindeki komlokun küçük ekranında Helena'nın yüzünü gördü. Kapıyı açtı, Helena yüzünde sakin bir ifade ve elinde birçok kağıtla içeri girdi. «Yüzü her zaman sakin görünüşlü» diye düşündü, Koenig. «Dünyaya karşı taktığı bir maske.»

«Komutan, bunlar astronotların otopsi raporları. Bilmediğimiz bir şey bulamadık. Beyin hasarı daha azdı, fakat sonuç yine öldürücü oldu.»

«Ya Collins?»

«Öbürlerinin aynısı.»

Koenig kafasını salladı, geriye yaslandı ve dü-

şünceli bir tavırla doktorun saçlarına, gözlerine baktı.

«Collins çıldırdı,» dedi. «Birkaç saniye içinde tamamen delirdi. Tıbben bu nasıl olabilir?»

«Olamaz.»

«Ben oradaydım ve gözlerimle gördüm.»

«Sizin gördüğünüz yolun sonuna gelmiş bir adamdı.» diye düzeltti Helena. «Kafasının içindeki birdenbire büyümedi. O daha önce oradaydı, büyüyor ve dengesini etkiliyordu. Siz onun kritik noktaya gelişini gördünüz, bu daha önce de olabilirdi. Sözgelişi uçuşunuz sırasında. Eğer Collins o zaman dengesini yitirseydi bir yerine üç ölü olacaktı. Bergman'la birlikte enkazın içinde Collins'e iltihak edeceklerdi.

«Siz bütün pilotları normal olarak muayene ediyorsunuz, değil mi?» Doktor kafası ile evet deyince, «Collins'in son muayenesinde bir şey saptayamadınız mı? Ne zaman yapıldı?»

«On sekiz gün önce. Her ay muayene olur onlar.»

«Öyleyse, bu son on sekiz gün içinde, beyindeki büyümeyi başlatan bir etken oldu. Bu büyüme biraz hızlı değil mi?»

«Öyle, ama olmayacak bir şey de değil. Eğer o etken hücrelerin bölünmesine neden olduysa, o zaman büyüme geometrik ilerleme biçiminde olur. İki-dört-sekiz-on altı»

«Teşekkür ederim, doktor,» diye kuru bir sesle Koenig onu durdurdu. «Geometrik çoğalmanın olduğunu biliyorum.» Düşünceli bir tavırla devam etti, «Astronotlar-onların ilk etkileri eğer ufak olduysa, o zaman hastalığın uzunluğunun nedeni ola-

bilir. Sanırım size bir özür borçlu olabilirim. Elimizdeki kanıtlara göre klasik bir radyasyon etkisiyle meydana gelmiş bir beyin kanseri... Fakat nasıl ve ne zaman bu etkiyle yüzyüze geldiler acaba?»

«Teknisyenler, astronotlar ve sizin pilotun arasında bir ilişki olması gerek komutanım.»

«Ben de aynı kanıdayım ve bu yolda çalışıyorum. Daha doğrusu bilgisayar çalışıyor. Bir ortak nokta için kontrol ettiriyorum. Komlokuna uzandı:

«Kano? Bildirebileceğin bir şey buldun mu?»

«Evet, komutanım, galiba öyle.»

«Geliyorum.»

Koenig Helena'yla birlikte kendi ofisinden çıkıp Ana Komuta odasına girdi. Bilgisayar uzmanı ekran üstünde karışık birçok çizgileri inceliyordu. Koenig yaklaşırken çizgileri işaret etti.

«On iki gün önce Colling'in yaptığı uçuşun kayıtları... Bekleyin» Çizgiler, karışık elektronik sesler çıkararak, düz gidişini bozunca, uzman:

«Gördünüz mü? Her şey gayet düzenli gidiyor ve sonra işte bu.»

«Olayın geçtiği yeri tam olarak bulabildin mi?»

«Evet efendim. Bir numaralı alanın üstünde uçarken olmuş.»

«Bir ilişki kurabiliyor musun?»

«İki Astronot da aynı alan üzerinde eğitim uçuşları yaptılar. Bir uçuşları sırasında, kayıtlar aynı belirtiyi gösteriyor. Daha önce bu belirtiyi bulamadık, çünkü kontrol etmemiz için neden yoktu. Gördüğünüz gibi, uçuşlar tehlike halinde değildi, müdahale ani ve kısa oluyor. Bir güneş parlaması, bir manyetik anafor, herhangi bir şey bunun nedeni olabilir.»

«Collins'in uçuşuna göre astronotlar daha yüksekten uçuyorlardı değil mi?»

«Evet efendim.»

«Teşekkür ederim, David, bulduklarin çok iyi.»

Kano görevine dönerken, Koenig Helena'ya «Sizden özür dilememe izin verin doktor.» dedi. «Başından beri haklıydınız.»

«Görünebilir radyasyon olmadığı halde mi?»

«Evet.»

«Ama.»

«Bir parlama,» diye Koenig cevapladı. «Bir mercek altında radyum bir kadrana bakmışsınızdır? Normal ölçülerden daha yüksek şiddette bir enerji fırlaması. Bir küçük parça dışarıya fırlayıp hemen ölüyor. Bir numaralı alanda buna benzer bir şey olmuş olmalı. O adamlar yalnız şanssızdılar. Yanlış yerde, yanlış zamanda bulundular.»

Halen tereddüt içindeydi. «Küçük parçalar mı? Ama böyle bir enerji taşmasının kontrol araçları tarafından saptanması gerekirdi...»

Düşünerek, kafasını salladı, acele ile bulduğu teoriyi düzeltmesi gerekiyordu. Bu hasarı, birkaç saniyelik enerji yaşamı olan küçük parçaların yapması olanaksızdı. Ama uçuş kontrol aygıtlarında görünürler miydi? Böyle küçük parçaların etkileri yalnız bölgesel olabilirdi... Ancak...

Parmaklarını şaklattı.

«Kötü bir benzetme benimki doktor. Bir radyum kadranı değil de bir kondenser olarak düşünün. Şarjda olan bir bobin ve şarjını derhal kaybediyor. Şimdi 1. bölgede bir etki alanı oluştuğunu düşünelim, bir an için zirveye çıkmış ve sonra düşmüş bir nabız. Örnek olarak; eğer kuvvetle manye-

tik olursa, radyasyonun yükselmesi kaydedilemezdi. Fakat niçin insan beynini etkilesin?»

«Beynin kendine özgü bir elektrik gücü vardır ve normal hücrelerden değişiktir.» diye açıkladı Helena. «Ve vücudun diğer hücreleri gibi kendisini yenileyemez, hasar şiddetli olur ve kanser olma ihtimali çok yüksektir. Bazı röntgen uzmanlarının hatalı aygıtlardan dolayı beyin urlarına maruz kaldıkları olaylar vardır. Komutan, kuşkularınız doğru ise, cevaplarımızı aldık demektir.»

«Biz ondan fazlasını da aldık,» diye acı acı söylendi. «Enerjinin bir yerden gelmesi gerek. Oraya atılan maddelerin kimyevi etkisi olmamalıydı. Ama bir etki onları her nasılsa değiştirebilmiş...

«Anlayamadım, komutanım?»

«Bir parlama, bir çakmaktaşı ve çelik tarafından atılan bir kıvılcım... Onlar ölür fakat geride enerji alanları bırakırlar. Fakat, bir kez de tutuşursa ve bir zincirleme tepkime başlarsa-» Sözünü yarıda kesti. Helena'nın yüzüne bakarken gözlerinden ne söylediğini anladığını gördü. «Evet, doğru-ve etki başlarsa ay üzerinde kocaman yeni bir krater açılır!»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BAŞKA BİR KRATER! Ayın üzerinde birçokları vardı. Tycho, Kopernikus, Kepler... Liste uzundu. Ay kayalarının içine açılmış büyük çukurlar, çoğu da ince bir toz tabakası ile dolmuş, yüzyıllarca önce ya meteor çarpması ya da volkanik faaliyet sonucunda oluşmuş çukurlar... Bu volkanik faaliyetin hâlâ durmadığına inananlar vardı.

Paul Morrow gerindi, bütün üssün durumunu bildiren ekranların, araçların, kontrol aygıtlarının üzerinde gözlerini gezdirirken masasının önünde gevşedi. Personel birbirine çok yakın olduğundan, Alfada gizlilik yoktu ve söylentiler hoş karşılanmazdı. Gerçekleri bilmek çok daha az tehlikeliydi.

Bir zamanlar bir uzay virüsü tarafından oluşturulduğu söylenen esrarengiz hastalığın nedenleri arasında, boşlukta çalışmak ve hatta hızlanma ba-

sıncı sonucu olduğu söylentileri bile vardı. Artık dedikodular sona ermişti. Neden bir numaralı alandı ve artık kimse tehlikeye girmeyecekti. Koenig alanı tecrit etmişti ve havaya uçacaksa, uçsundu. O bölgenin çizilmiş haritası değiştirildi, hepsi bu kadar.

Yahut ekseri insanlar öyle düşünüyorlardı.

Morrow ise böyle düşünenlerden değildi. Eğer süprüntülerin enerjisi değişikliğe uğramışsa o zaman bildiklerinin dışına çıkar ve normal bir atom enerjisine erişirdi ve infilak korkunç olurdu. Çünkü o çukurlara büyük miktarda süprüntü konmuştu. Bir sinyal lambası yandı ve Carter'in yüzü ekranda belirdi.

«Paul, Parks ve Bannion ile bağıntı kurdun mu?»

«Onlar iki numaralı alanda çalışıyorlar. Üsse döndükleri vakit doğrudan sana rapor verecekler.»

«Onları geri çağırabilir misin?»

«Resmî emir olmadan, hayır.» Morrow'un sesi kesin bir ifade taşıyordu. «Affedersin Alan... Fakat fazla zaman harcamamalarını bildiririm.»

Carter düşünceli bir şekilde irtibatı keserken, o gülümsüyordu. Söz konusu adamlar Carter'in yedek personeliydi.

Carter, halen Meta deney atışının yapılacağı ümidindeydi. Yaklaşan bir üniformalının kolundaki sarı şeridi görünce Morrow'un gülümsemesi genişledi.

Sandra Benes, genç, ince, biçimli yüzlü, siyah saçlı ve yumuşak tenli bir kızdı. Morrow ona karşı derin bir sevgi besliyordu.

«Sandra,»

«Başımız belada,» Ona basılı bir kağıt uzattı. «Bir numaralı alanda ısı artıyor. Şimdi 1873 selsiyusa vardı.» Demirin ergime noktasından daha fazla bu...

«Radyasyon?»

«Yükseliyor, Paul.»

«Yerine dön, Sandra.»

Morrow birkaç düğmeye bastı ve bir sürü aygıtı kontrol etti. Isı inanılmayacak bir hızla yükseliyordu. Şimdiden tenekeler yumuşamaya, içlerindeki basıncı tutamaz hale gelmeye başlamıştı. Isının etkisiyle hızlanan bir moleküler faaliyet vardı. Her an patlama olasılığı olan bir bomba gibi. Mühürlenmiş tümsekler altındaki basınç yükseliyordu.

Cocnel alarm düğmesine basınca ziller çalmaya başladı. Hoparlörlerden banda alınmış bir ses zilleri bastırarak binaların içinde yankılar yapıyordu.

«Bütün personel alarm istasyonlarına! Bütün personel alarm istasyonlarına! Bütün kapılar kapanacak, çıkışlar durdurulacak, dışarda çalışan teknisyenler derhal üsse dönecekler!» Bergman nefes nefese, Morrow'un yanına koştu.

«Ne var?»

«Bir numaralı alan, profesör. Sanırım infilak etmek üzere!» Morrow ekranları ve göstergeleri işaret etti. «Isı derecesi tehlike durumunu çoktan aştı. 4.500 selsiyusta ve yükseliyor. Çeliği buhar haline getirecek ve kayaları eritecek yükseklikte.» Bir ekran parlayıp sönünce homurdandı. «Gözleyici aletlerin biri yandı. Orası cehenneme dönüyor olmalı, Komutan nerede?»

«Burada değil,» diye Bergman üzüntülü bir bi-

çimde başını salladı: «Yeni bazı kontrol aletleri geliştirdik ve alanı kontrol etmek için bir kartalla oraya uçtu. Morrow, onu geç olmadan geri getir!»

Yaptığı şey delilikti ve Koenig bunu kabul ediyordu, ama merakı her şeye üstün gelmişti. Kullandığı Kartalın tekrar komuta yerine oturmak, motorların ses ve vuruşlarını hissetmek ve uçağın bir parçası haline gelmek çok güzeldi. Bu isteğinden dolayı kendini mazur gösterebilirdi. Ancak kendisi varken, başka bir adamı tehlikeye gönderemezdi. Fakat bir numaralı alan kontrol edilmeli, teorisinin doğruluğu kanıtlanmalıydı. Yüksekten uçuyordu, ayın karanlık yüzüne girerken dünya ufukta kaybolmuştu. İlerde işaret kulesinin ufak ışığını görerek yavaşladı, uçağa halkalar çizdirirken eliyle kendi emirleriyle alelacele geminin dışına takılmış aletleri çalıştıran düğmelere bastı. Alan ölçerler, radyasyon sayaçları, elektro-manyetik değişiklikleri kaydedecek kontrol aletleri - kısmen anlamadığı ve Bergman'ın takdırdığı daha başka birçok başka aygıt... Kendisi de iyi korunuyordu. Uzay elbisesinin altında kalın, metal sümenler vardı. Başlığının üstünde bütün bilinen enerji basınçlarına karşı bir heterodaying korkuluk oluşturabilecek, değişken akım taşıyan bobin sarılı birkaç kat ince varak yer alıyordu. Bergman'ın başka bir yapıtı olan ufak bir kutu, ikinci pilotun koltuğu üstüne konmuştu. Kutudan görünmeyen bir akım çıkıyor ve metal gövdede ufak titreşimler oluşturuyordu. Ayrı bir ultrasonik verici - gereği halinde kullanılmak üzere ek bir savunma aracıydı. Fakat en iyi savunması, şans ve yükseklikti. Eğer enerji infilaki olursa, bu yükseklikte etkisi fazla olmayacaktı.

Yaşamını kurtaran da bu yükseklik ve şansı oldu.

Eğer atmosfer olsaydı muhakkak ölürdü, kendi gemisi içinde şok dalgalarının etkisiyle ezilirdi. Göz kamaştırıcı ışığı gördü, bütün alanın her noktasını kesinlikle ortaya çıkaran ve kabini dolduran vahşi bir ışık parlamasıydı bu... İlk önce göz kamaştırıcı ışık ve sonra patlamanın ilk etkileri... Tümsekleri parçalayarak açan ve yerden kopardığı büyük kaya kitleleri ile erimiş metal parçalarını yağmur gibi ayın yüzünden yukarıya doğru fırlatan bir patlama!

«Komutanım!» Morrow'un sesi gergindi. «Komutanım, genel alarm var. Derhal üsse dönün. Bir numaralı alanda bir şeyler oluyor.»

«Biliyorum.»

«Bütün araçların göstergeleri...» Morrow'un sesi değişti. «Biliyor musunuz? Neredesiniz, siz komutanım?»

«Patlamanın olduğu yerde. Viktor, aygıtlarını al!»

«John!»

Koenig karşılık veremeyecek kadar meşguldü. Ellerinin altındaki kartal titredi, bir alev sütunu birkaç santim yanından geçti. Geminin gövdesi, ergimiş taş parçalarının vuruşları ile sarsılıyordu. Kontrollar cansızlaştı, gemi kontrollara cevap vermemeye başladı. Ve birinci parlamayı bir ikincisi izleyince, Koenig gözlerini kıstı. Doğal infilak, diye düşündü. Kömürü yakmak için oduna, odunu yakmak için de kâğıda gereksinme vardı. Kötü bir benzetme, belki doğru bile değil ama duruma uyuyordu. Buharı ateşleyen parçalar ve onlar da süprün-

tünün büyük bir bölümün atom enerjisini ateşleyeceklerdi. Süprüntülerle birlikte belki de daha başka şeyler de havaya uçacaktı... Kayaların ergiyip infilak etmesi gibi... Eğer bir de bu olursa...

«Komutan?» Morrow'un sesi endişeliydi. «Durumunuz nasıl?»

Berbat, ama Koenig bunu söylemedi. Resmî haberleşme alışkanlığı kolay koybolmuyordu.

«Alandan ayrılıp, üsse dönüyorum. Kartal kontrollere geç cevap veriyor. Durum sarı.»

Kartal dönüş yapıp, yön değiştirirken, durum sarıdan kırmızıya geçti. Gemi kontrolden çıktı ve yerdeki sivri epelere doğru düşmeye başlayan bir metal yığını haline geldi. Yerçekimi yeryüzüne göre altıda bir olduğundan düşüş yavaştı Koenig bu sırada kendisini koltuğuna sıkıca bağlamaya vakit bulabildi. Biraz zamana gereksinmesi vardı ama fazla değil, ancak motorlardan son bir ateşleme elde edip, pike düşüşü bir kaymaya çevirmeye ve kartalın burnunu bir krater kenarına yöneltmeye yetecek kadar zamana. Ümit etmek ve dua etmek için zamana...

Kraterin kenarına çarparsa ölüm kesindir. Fakat kartal, kraterin kenarını aşabilirse o zaman bir şansa sahip olabilecekti. Yamaca çarpıp, aşağıya kayar ve son çarpışını da dipteki toz tabakası hafifletebilirdi.

Mümkün olan bir kurtuluş ya da kesin ölüm arasındaki fark, birkaç metreden ibaretti. Ve yapabileceği tek şey beklemekti.

Çarpmanın getireceği sarsıntının getireceği karanlığa düşene kadar beklemek...

Koenig küçükken bir ağaçtan düşmüş, düşerken de kafasını vurmuş ve bayılmıştı. Kendine

geldiği zaman bir hastabakıcının üzerine eğildiğini ve annesinin üzüntülü yüzünü görmüştü.

Şimdi, bir an kendini yine o zamana dönmüş ve o zamanın anılarıyle dolu hissetti. Aynı kokuları ve aynı sesleri duyuyordu. Bu tuhaf an hemen geçti. Üzerine eğilen bir hastabakıcı değil, Doktor Mathias'dı. Üzüntüyle ona bakan da Helena...

«Kendine geldi, doktor.»

«Elbette...» Vücudundan bandajla tutturulmuş birkaç tıbbî araç daha çıkaran Mathias, «Uyku merkezinin akım devresini kestim. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, komutanım?»

«İyi,» Koenig nefes alırken yanında keskin bir acı hissediyordu. «Hayatta olduğum için şanslı sayılırım değil mi?»

«Evet» dedi Mathias. «Gerçekten öyle. Kurtarma ekibi sizin yaşadığınızı hiç sanmıyordu. Bazı uzmanların ne kadar yanılacağı belli olmuyor.» Dr. Mathias son aygıtların bağlantısını da kesti. «Tamam Helena, hasta senindir.»

Koenig yataktan kalkarken, Mathias da odadan dışarı çıktı. Üzerinde yeni bir üniforma vardı ve göğsünü saran bandajları hissediyordu. Ayağa kalktığı zaman yüzünü buruşturdu.

«Çatlak bir kaburga,» dedi Helena; «Geniş çürükler ve bazı metabolik şoklar, fakat hepsi bu kadar. Şimdilik başka şey bulamadık.»

Çok şanslıydı. Belki hak ettiğinden de fazla... Ama Helena'nın sesindeki ton onu sinirlendirdi. İçinde ayıplama vardı.

«Kurtuluşuma pek sevinmediniz sanırım?»

Helena sert bir şekilde gözlerini dikti, bakışları itham ediciydi. «Komutan, o bölgenin tehlikeli

olduğunu biliyordunuz. Bütün personelin oraya gitmesini yasakladınız, fakat siz kendiniz gittiniz. Kahramanlara gereksinme olduğunu mu sanıyorsunuz?

«Bizim cevaplara gereksinmemiz var,» diye Koenig sertçe karşılık verdi. «Bilgi toplamaya çalışıyordum.»

«Az kalsın kendinizi öldürüyordunuz.»

«Evet,» diye kabul etti Koenig ve ekledi; «Biliyor musunuz, doktor sizin benimle ilgilendiğinizi bilmiyordum.»

«Ben...»

«Benimle gelin,» diyerek Koenig onun sözünü kesti. «Bakalım Viktor neler buldu.»

Bergman elleri kağıtlar, grafikler ve şeritlerle dolu olarak ofisteydi. Hepsini masanın üstüne atarak; «Bunları muameleye... affedersin John. Kendini nasıl hissediyorsun?»

«İyice.»

«Güzel; kurtarma ekibinin getirdiği senin kartalı kontrol ettim ve sanırım aradığımızı buldum. Senin de tahmin ettiğin gibi toplanmış süprüntü bir manyetik - nabız alanı oluşturuyordu ve...»

«Dur Viktor. Ben manyetik alandan filan söz etmedim.»

«Evet, söz etmedin,» diye Bergman kabul etti. «Fakat aslında oluşan manyetik alandı. Bu da senin için iyi oldu, çünkü yaptığımız koruyucular görevlerini tam anlamıyle yerine getirdiler.

Helena yavaşça; «Umarım söylediğin gibidir Viktor, fakat komutanın beyin kontrolü için her on iki saatta bir bana gelmesini istiyorum,» dedi.

«Sonra?» Koenig, Bergman'a döndü. «Devam et, ne anlatıyordun?»

«Nabız alanı, John. İnanılacak gibi değil! Şiddeti korkunçtu; şimdiye değin bildiklerimizden çok daha yoğundu. Tabiî, lokalizeydi, bir numaralı alanın merkezinden huni biçiminde yayıldı ve ışığın niteliklerini izleyerek gelişti. Bu bir mantıksızlık, bizim bildiğimiz kadarıyle, manyetik güç, ışık gibi ileri fırlamaz. Elde ettiğimiz sayılardan bazı denklemler yapıp bilgisayara verdim. Sonuçlar çok ümit verici. Aslında ortaya çıkan sonuçlar...»

«Lütfen, Viktor!» Bergman'ın uzay fiziğine getireceği yenilikler ve yapacağı muhtemel keşiflerle gözleri kamaşmıştı. «Patlamanın olduğu yer hakkında kendine özgü bir şey buldun mu? Herhangi bir jeolojik tuhaflık, filan?»

«Bir yığın demir ihtiva eden ay kayası... Bunu sen de biliyorsun, John. O alanın seçilmesinin nedeni buydu. Ay kayası serttir ama kolayca işlenebilir, yüksek bir gerilim kuvveti vardır ve atomik ışın yayılmasına karşı iyi bir engel olur. Biz, iki numaralı alanı yalnız...» Birdenbire durdu ve yavaşça; «İki numaralı alan!» dedi.

Koenig; «O da bir demir ihtiva eden ay taşı üstüne oturtulmuş,» dedi. «Bir kez olan bu olay, pekâlâ bir kez daha olabilir.»

«Bir patlama daha mı?» Helena bir Koenig'in bir de Bergman'ın yüzüne bakıyordu: «Buna olanak var mı?»

Koenig; «Sen kimya okudun değil mi?» dedi. «Birkaç çeşit maddeyi karıştırırsan ne olacağını bilirsin. Sözgelişi permanganat ve gliserini... Isı ve

yanma meydana getirirsin. Kaç kez yaparsan yap, aynı sonucu alırsın.»

«Doğru bu... Ama...»

Koenig, Bergman'a baktı; «Karışımın aynı olması gerek, onu biliyorum,» dedi. «Bundan sonraki ilk işimiz bu Viktor. O tenekelerin içindeki maddelerin tam miktar ve çeşitlerini öğrenmek istiyorum. Bir numaralı alan ile karşılaştırma yapmalıyız. Eğer bir ilişki varsa...»

Sözünü bitirmesine gerek yoktu. İki numaralı alana, bir numaralı alandan aşağı yukarı yüz elli misli daha fazla radyoaktif çöp atılmıştı.

Sakin bir odaydı. Güçlü bir kişiliğin belirtilerini yansıtan bir daire; duvara tutturulmuş planlar ve resimler, tavandan sarkan bir mobil, çerçevelenmiş bir ödül, çok okunduğu belli olan kitaplarla dolu bir kitaplık; klasiklerle çağdaş teknolojinin en yeni kitapları yan yanaydı. Burası içinde çoğu zamanını harcadığı Bergman'ın laboratuvarıydı. Belkide kabuğuna çekildiği bir yer, kendine özgü bir dünya... Bergman bilgisayarının başına oturmuş, çalışıyor; makineye denklemler verirken parmakları tuşların üstünde uçuşuyor, cevapları alıp incelerken duraklıyor ve tekrar büyük bir incelikle hareket ediyordu.

Helena, açık kapıdan ona bakarden, «Sanki makinanın bir parçası gibi,» diye düşündü. Kendini bilime adamış bir insan - makine... Onun bir devamı ya da o makinenin bir devamı gibi.»

Ona bakmadan ve başını çevirmeden Bergman yavaşça; «Hayır Helena, ben bir makine değilim,» dedi.

«Makine olduğunu söylemedim ki?»

«Düşündün, birçok insan aynı şeyi yapıyor ve bazı zaman ben de aynı şeyi düşünüyorum.» Döndü ve ayağa kalktı; «Nerede başlıyor? Birtakım takma dişle mi? Bir elektronik kulak? Bir plastik gırtlak? Bir mekanik kalp?» Elini kaldırıp göğsüne dokundu. «Bazen, doğuştan insanlara bunları takmalı diye düşünürüm. O zaman adrenalinle gelen kızma yok, kin yok, ihtiras yok ve...»

«Korku yok?»

«Ben, aşk yok diyecektim.»

Helena, odada gezinerek, Bergman'ın duvara asılı Nobel Fizik ödününe baktı. Bir masanın üstünde bazı planlar yatıyordu. Onları inceleyerek, resimlere dokundu. Bir foton enerji tüpü planı... Bir başkası da anti - yer çekimi kalkanı ve enerji perdesi çizimlerini içeriyordu. Üçüncüsü; kendi kendine yetebilen bir uzay kentinin akıl almaz inşa planları. Dördüncüsü, çok dikkatle çizilmiş bir evin planıydı. Bu çok eski bir plandı. Kağıt çatlamış, kenarları aşınmıştı. Eski bir plan ve çok sade bir ev...

«Hiç bir zaman inşa edilmedi,» diye Bergman yavaşça konuştu. «Öldü o...»

«Karınız mı?»

«Evleneceğim kadın. Evlenebileceğim tek kadın. Bazen, burada oturur ve düşünürüm; eğer o yaşasaydı ne olurdu diye. Ev inşa edilmiş olurdu ve benim de büyük bir şirkette işim olurdu filan...»

«Mutlu olurdun.»

«Mutlu mu?» Yine elini kaldırıp göğsüne dokundu. Orada gömülü olan ve onu yaşamda tutan mekanizma vardı. «Belki, ama hiç olmazsa beraber olurduk. Benim için iyi olmadı bu... Neyse, boş ver şimdi, çok gerilerde kaldı.»

Helena karamsar bir şekilde, «Hepimizin üzüntüleri vardır,» dedi.

«Evet.» Elinde hâlâ tutmakta olduğu plana dokundu: «Beğendin mi?»

«Çok beğendim. Eğer durumlar değişik olsaydı benim de buna benzer bir evim olabilirdi. Lee...»

Konuşmasını kesti. Anımsamak istemiyordu. Yaptıkları planları, ihtirasları geçip de, sıcak bir yakınlık duygusuyle yanyana yattıkları zaman yaptıkları uzun konuşmaları... Yürekli planlar, ileriye ait bir evin düşü, bahçe ve çocuklar... Harcanmış, boşa harcanmış yıllarla bütün bu planlar yıpranmıştı...

Bergman onun düşüncelerini tahmin ederek yavaşça; «Daha vaktin var, Helena. Bu vakti boşa harcama,» dedi.

«Nasihat mı?»

«Hayır akıllı davranman gerektiğini söylemek istiyorum... Zaman çok çabuk geçiyor. Bunu benden iyi kimse bilemez... Haberin olmadan bir de bakmışsın bütün şansları kaçırmışsın ve işten başka yapacak bir şeyin kalmamış. Yaşamının geri kalan bölümünü Alfa'da mı geçirmek istiyorsun?»

«Daha kötü bir yer olabilirdi.»

«Doğru fakat birçok yer de daha iyidir. John bunu anladı ve...»

«O geri döndü.»

«Ona gereksinme duydukları için. Belki o da senin gibi, saklanacak bir yer arıyordu.»

Helena, elindeki planı bırakarak ona döndü: «Onu uzun zamandan beri mi tanıyorsun?»

«Aşağı yukarı bütün yaşamı boyu, Helena. Çok genç yaşta yetim kaldı ve yaşamla yalnız başına mü-

cadele etti. Onun için kolay olmadı bu. Parası çok azdı ve her adımda mücadele etmek zorundaydı. Sonunda kazandı, ama hiç de kolay olmadı. O siyah şeridi kazanırken epey şeyler ödedi. Paradan söz etmiyorum tabiî. Söylediğin gibi Helena... Hepimizin üzüntüleri vardır.»

Koenig'in üzüntüleri, dikkatsiz bakışlardan saklı ve içine gömülüydü. Fakat yaralı yatağında yatarken yüzünü anımsıyordu. Uyanırken yüzünün aldığı ifade, boş özlemleri çabucak maskelemeye çalışıyordu. Az kalsın ona dokunup, kollarının arasına alacaktı. İçinde uyanan duygulara cevap vermeye hazırdı. Fakat bu coşkuya, kendisini ele vereceğini düşünerek engel olmuştu.

Helena duygusallıktan uzak olmak için aceleyle sordu: «Araştırmalarınızı bitirdiniz mi?»

«Evet.»

«Sonuç?»

Bergman kafasını salladı; «Başımız belâda, Helena. Çöplükteki karışım aynı. Yalnız zamana bağlı. İnfilâk olmadan...»

Komloku vızıldadığından cümlesi yarıda kaldı. Belinden çıkarıp kaldırdığı sırada ekrandaki operatör;

«Profesör Bergman, Komutan size Müsteşar Simmonds'un aya geleceğini bildirmemi istedi. Tahmini varışı on üç dakika sonra.»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TAVRI soğuk, gözleri düşmanca bakıyordu. El sıkışı bile âdet yerini bulsun diye yapılmıştı. Koenig onu ofisine doğru götürürken; «Çok endişeliyim, John. Meta yolculuğu gecikti ve senin gizli bilgi istemen de usul ve kurala çok aykırıydı,» dedi.

«O çöp tenekelerinde ne olduğunu bilmek zorundayım.

«O halde bile beni haberdar etmeliydin. Eğer havadis dışarıya sızarsa sonuçları çok kötü olur. Meta yolculuğunun gecikmesi de üstüne gelince beni çok zor duruma soktu. Hatta, buraya daha fazla çöp göndermeme emrimi geri almak zorunda kaldım. Normal nakliye üç gün içinde başlayacak.»

«Hayır.»

Simmonds'un dudakları kısıldı, fakat bir şey söylemedi. Koenig'in ofisinin kapısını kapayıp me-

raklı göz ve kulaklardan uzaklaşmalarını bekledi. Koenig acele ile devam etti. «Daha fazla çöp alamayız, sayın Müsteşar. Hiç olmazsa bugünkü döküntü alanına alamayız. Başka yerlere dökmek isterseniz, o sizin bileceğiniz iş...»

«Bunu kabul edemem, Komisyon...»

«Cehenneme kadar yolları var. Burada sorumluluk benim üzerimde, onların değil.»

Şimdilik, diye Simmonds düşündü, fakat uzun bir zaman değil. Yılların verdiği politik deneyiyle bu düşüncesini kendine sakladı. İstediği kadar yararlandıktan sonra onu azletmek için zamanı olurdu. O zaman, şimdi yapılacak her hata Koenig'e yüklenebilir ve belki de bazı şeyler kurtulabilirdi.

«Atış, John... Onun atılacağına dair bana söz vermiştin. Bir pazarlık yapmıştık...»

«Pazarlığı sen bozdun.»

«Başka çarem yoktu.»

«Benim de yok,» Koenig, adamlarını ölüme göndermek zorunda kalmayınca rahatladı. Carter bu atışı yapmak için can atıyor idiyse de, hayatta kalacağı ihtimali yok gibiydi.

«Bizim burada tasalanacağımız başka şeyler vardı. Yoksa bir numaralı alanda ne olduğundan haberin yok mu?»

«İnfilâk mı?» Simmonds omuzlarını silkti. «Bir kaza, John. Bir daha olamayacak bir olay. Aksilik, ama eminim ki tek kalacak bir olay. Benim teknisyenlerim bir başka alanın infilâk edemeyeceği konusunda bana teminat verdiler. Çöplerin patlayacak noktaya bir daha gelmesi olanaksız...»

Simmonds bir budalaydı, tehlikeli bir budala... Koenig, komlokuna konuştu:

«Operatör, Profesör Bergman ile Doktor Russell'a bildirin, derhal buraya gelsinler.»

«İkisini de çağırdım, çünkü onlar da bu işle aynı derecede ilgili. Buradaki durum çok ciddî Viktor sana anlatacaktır.»

Bergman, beraberinde bir yığın kâğıt, grafik, istatistik denklem listeleri getirmişti. Dökümanı masanın üstüne yığdı.

«Müsteşar bey, arzu ederseniz kanıtları burada, ama bunların ne anlam ifade ettiklerini size söyleyeyim: İki numaralı alana konan süprüntüler, aşağı yukarı bir numaralı alana atılanın aynıdır, fakat önemli bir fark var. Beş yıl önce normal uranyumla kirlenmiş süprüntünün içinde nispeten çok daha fazla selziyum ve lityum olan süprüntü gönderdiniz. Aynı zamanda yüksek oranda transuranik elemanlar vardı, bunların bir bölümü bir numaralı alana konmuşsa da, büyük bir bölümü iki numaralı alana döküldü.

«Peki sonra?»

«Kısacası bir reaksiyon sözkonusu... Araştırmak için çok az zamanım vardı. Deney yapacak zamanım da hiç olmadı. Ama benim kanım şu; Bu karışıkta olan süprüntüler çevredeki ay kayalarını öyle bir biçimde etkiliyorlar ki, büyük yoğunlukta bir manyetik alan oluşturuyorlar. Bu alan, ay kayalarının katkısıyle, bir geri tepme meydana getiriyor. Bunun sonucu büyük bir patlama olacaktır.»

«Bir parçalanma mı?»

«Bir hidrojen infilâki, Müsteşar bey,» diye Bergman çok ciddî bir biçimde karşılık verdi.

«Her halde ilk başta bir atom parçalanması oluyordur ve bir numaralı alanda olan da budur.

İki numaralı alanda çok miktarda ek süprüntü olduğundan, infilâk dolayısıyle bir plazma meydana getirecek ve bu da çevredeki ay kayalarını tamamen bir enerji alanına çevirecek.»

Olamazdı, abartıyorlar ve onu korkutmak istiyorlardı, Simmonds bundan emindi. Bu doğru olamazdı.

«Profesör, söylediklerinizin doğru olduğunu kabul edelim, alan infilâk ederse ne olur?»

Masanın üstünde bütün kraterleri gösteren bir ay küresi duruyordu. Bergman parmağını Tycho' nun kenarına koydu.

«Üs burada.» Parmağı ayın karanlık bölümüne geçti. «Bir numaralı alan buradaydı.» Daha ufak bir hareket; «Burası iki numaralı alan. Emin olduğumuz şey gerçekleşirse...» Eliyle vurarak küreyi yuvarladı .

Yine abartma, başka şey olamazdı!

Bergman devam etti. «Alan, ayın dünya çevresindeki eksen hareketinin tam tersi yönde. Zayıf bir ihtimal olarak, ay ikiye bölünebilir, ama yüzünün büyük bir bölümünün buharlaşacağı kesin... Eğer alan öbür yönde olsaydı...»

«Ayın eksen hareketini durdurur ve onu dünyanın üstüne düşürürdü.» Simmonds alay ediyordu ama bilmeden de bilgisizliğini gösteriyordu. Eğer ayın hareketi birdenbire durursa, ay o zaman daha yakın eksene girer, Poche sınırından geçerken parçalanır ve Satürn gezegeninin çevresindeki halkalar gibi uydular oluşurdu.

«Çok karanlık bir görüntü çizdiniz, profesör. Tabiî bu probleme bir hal çareniz vardır?»

Koenig cevap verdi: «Hayır.»

«Ama...»

«Gördüğüm kadarıyle iki şey yapabiliriz. Üssü boşaltabiliriz.»

«Olanaksız!»

«Ya da toplanmış olan süprüntüleri dağıtmaya çalışırız.»

«Öyleyse yapın.» Simmonds hevesliydi. Tartışmak için zaman kalırdı. Eğer bir tehlike vardıysa, o zaman Koenig neyin daha doğru olacağına karar verdiyse onu yapsındı.. En kötü ihtimal olarak, ileride ona karşı bir kanıt olurdu..

«Bana verilen bilgiye göre, üs ve tesisleri korumak için ne yapılması gerekiyorsa yapmanız için yetki veriyorum.»

Koenig kısaca: «Zaten yapılmaya başlandı,» dedi.

Kartallar tadil edilmişlerdi. Yolcu kabineleri boşaltılmış ve yerlerine kablolara asılı elektro-mıknatıslar yerleştirilmişti. Kontrollar aracılığıyle indirilip, kaldırılan kancalar takılmıştı.

Ana komuta odasından seyrederlerken, uçakların dans eder gibi hareketleri Helena'yı büyüledi. Tümseklerin kapakları kırılmış ve içindekiler meydana çıkmıştı. Uçaklar yaklaşıyor, kancalar aşağıya iniyordu. Yukarı çıkışta bir teneke kaldırıyor ve uçak yükselip uzak bir yere atmak için uzaklaşıyordu.

Morrow'un bu dağıtım operasyonunun karışık geliş gidişlerini yönetirken yalnız sesi duyuluyordu.

«Paul?»

«Şimdilik her şey yolunda, komutan. Birkaç kartalı tamir için geri aldım.»

«Arıza mı?»

«Ufak çarpışmaların sonuçları, fakat pilotlar şimdi işlerini öğrendiler»

Bergman sakince: «John, iki numaralı alan infilâk edecekse bu çok çabuk olacaktır. Pilotları kurtarmamız olanaksız,» dedi.

«Biliyorum.»

«Peki, öyleyse?»

Koenig haşince: «Ne yapmamı istiyorsun? Çalışmayı durdurarak oturup beklememizi mi? Victor, sen daha iyi bilirsin. Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız. Fakat sana söz veriyorum: durum kötüleşirse çalışmayı durdururum. O zamana kadar işe devam.»

Görev! Yaşamını görevine vermişti. Helena ona bakarken, onun içindeki gerginliği duyuyordu. Kendi kendisiyle mücadele ediyordu. İnsanların yaşamını tehlikeye attığını biliyordu. Kendi emriyle insanları ölüme göndereceğinden korkuyordu. Vicdanı sağlam bir komutandı. Belki biraz hayalciydi. Bu birleşim onu insan yapıyordu, fakat kendi kendini de yiyordu.

Simmonds, «Komutan, burada bana gereksinmeniz yok. Dünyaya dönmeliyim,» dedi.

«Buna olanak yok, sayın müsteşar...»

Simmonds, Koenig'in ne dediğini anlayamadı: «Ne?»

«Kartalınıza el koydum. Carter onunla yüksekten gözetlemeye çıktı, özür dilerim.»

«Başka bir uçak öyleyse,» dedi. Simmonds sinirliydi. «John, ben mutlaka geri dönmeliyim.»

«Dönemezsiniz. Bütün kartalların görevi var.» Koenig Sandra'ya baktı, «Durum?»

«Isı sabit. Manyetik alanlar dalgalanıyor.»

«Tutunuyoruz,» Bergman'ın sesinde büyük bir ferahlık vardı. «Tanrı'ya şükredelim. Belki de zamanında kurtulabiliriz.»

«Benim rakamlarım doğru ise, durumun ucundayız. Bilmiyor muydun?»

«Fakat her şey iyi durumda!»

«Şimdilik öyle, ama o dalgalanma beni meraklandırıyor. Bu ya normal bir durum ya da bir uyarı olabilir. Eğer ısı artsaydı...»

«Kötü mü olurdu?»

«Çok kötü.»

«Anlıyorum.» Simmonds kendini kontrol ederek derin bir nefes aldı. Bununla birlikte şimdilik her şey iyi görünüyordu. «John, bana mutlaka bir uzay gemisi vermelisin. Endişeleri yatıştırıp, ne yapılması gerektiğini planlamak ve zaman kazanmak için geri dönüp açıklama yapmalıyım. Görüyorsun ya...»

«Şu anda tek görebildiğim şey, Simmonds, son felâketi önlemek için insanların yaşamlarını tehlikeye attıklarıdır. Onlardan bir gemi almakla bu tehlikeyi arttıramam. Unut şu uzay gemisini...»

«Komutan,» diye bağırdı Sandra. «Isı yükseliyor!»

«Durumu bildir!»

«1192 selsiyus! 1843... 2498... 2993...»

«Paul! Operasyonu durdur!» Koenig ekranlara ters ters bakıyordu. «Allahın cezası, acele et! O adamları oradan uzaklaştır!»

Birdenbire, ürkütülmüş kuşlar gibi kartallar dağılıverdiler. Bir ateşten kaçar gibi yükselip uzaklaşırken, süprüntü tenekeleri düşüyor, bazıları ise

acelecilik yüzünden elektro-mıknatısların uçlarında sallanıyorlardı. Tenekelerden biri düşerek bir sütuna çarptı. Parçalanarak yukarı fırlayan mavi bir alev dilimi oluşturdu. Alev, çok yükseklere fırlayıp çevreye dağılarak bazı gemileri yakalayıp güve gibi yaktı. Madenleri eritip, et ve kemikleri kömür haline getirdi. Birkaç saniye içinde bütün alan cehenneme dönmüştü.

«Isı halen yükseliyor,» diye Sandra sararmış bir yüzle raporunu vermeyi sürdürdü.

«3485... 3874... 4284, manyetik alan yoğun ve dalgalanıyor.»

Ekran ansızın parladı. Göz kamaştırıcı ışık sonra birdenbire söndü.

«Yandı,» dedi, Bergman. «John İki numaralı alan...»

Şok dalgası sözünü kesti.

Koenig sendeledi, sanki dev bir yumruk yemiş gibi bütün üs sarsılınca yere düştü. Çığlıkları ve yere düşüp kırılan malzemelerin seslerini duyuyordu. Kalkarak konuşma aygıtına uzanmak istedi, fakat yetişemeden tekrar yere düştü. Görünmez bir güç onu sertçe yere çarptı ve vücudunun üstünde artan bir basınçla onu yerde tuttu. «On G,» diye düşündü. Belki daha fazla ama on diyelim. Yerçekiminin on misli çoğalması... Saniyede yüz beş metre. Bir dakika içinde aşağı yukarı saatta 15.000 mil hızla hareket edeceklerdi. Bir saat içinde dakikada o kadar mil. Buna ayın eksen hızı eklenince, hızları aşağı yukarı saatta 2.000.000 mile erişecekti. Bu Dünyaya yedi dakika, Güneşe kırk altı saat, Mars gezegenine de bunun yarısı... Baygınlık ona, sayıların anafor gibi dönmesi, denklemlerin

canlı gibi dans etmesi, kuvvetli ışıkların örümcek ağları gibi, gözünün önünde bulunan sonra parlayan, sonra tekrar bulunan ve kaybolan ve nihayet ölen hayaller gibi erişti.

«Komutanım, Uyanın! Komutanım!»

Koenig inledi, ağzında kan tadı vardı, gözleri ağrıyordu. Vücudunun her kası sızlıyordu. «Komutanım!»

Bağıran Carter idi. Solgun görünüyordu, ağzında ve kulaklarında kurumuş kan lekeleri vardı. Koenig gözlerini açınca sevindi.

«Tanrıya şükürler olsun! Bir ara hepinizin öldüğünü sandım.»

«Ne oldu?»

«Cehenneme benziyordu. Ben şanslı idim, uzak bir yere konmayı başardım ve sonucu beklemek zorunda kaldım.» Yüzbaşı burnunu tuttu, sonra elindeki lekelere baktı. «Mare Kantabrium yok oldu. Büyük ay denizi de... Bütün Sura dağları da... Hepsinin kayboluşunu gördüm. Uzay istasyonu ile Meta Roketi de... Hepsi yok oldu.» Acı bir sesle ekledi; «Birçok kartal ile pilotları da... Zavallıların hiç bir şansları yoktu.»

Koenig yüzünü buruşturarak oturdu. Hızlanma basıncı kaybolmuştu. Bunun ne kadar sürdüğünü ve gücünü öğrenmesi gerekti, fakat şimdi bekliyebilirdi.

«İki numaralı alan?»

«Viktor'un dediği gibi bir roket motoruna döndü. Ben konmadan önce plazmanın oluşunu gördüm ve dönene kadar akla karayı seçtim. Tanrı bilir, ne tarafa doğru gidiyoruz. Fakat bir şeyi kesinlikle söyleyebilirim hiç bir zaman dünyaya dönemeyeceğiz.»

«Ayağa kalkmama yardım et.» Koenig ayağa kalkarken biraz sendeledi. Bergman bir yana dönmüş, ağır ağır nefes alıyordu. Morrow, öbürlerinin çoğu gibi ayılmıştı, Helena da öyle. Simmonds ise ölmüştü.

Boynu tuhaf bir biçimde bükülmüş, düştüğü yerde yatıyordu, şakağının altında kan vardı. Düşüş kafatasını kırmış ve hızlanma basıncı da gerisini getirmişti. Yüzü, sakalının altında çok sakin görünüyordu.

«Paul, üssü kontrol et. Bütün sistemler tam çalışır hale gelmeli, derhal.»

«Komutan! İnsanlar yaralı, ölüler de var!»

«Söylediğimi duydun. Çevremizi emniyete al.» Yaralılar biraz bekleyeceklerdi.

Ölüler fark etmezdi. «Kano, bilgisayara geç. Dünyaya göre nerede olduğumuzu anla ve nereye doğru gidiyoruz. Eksiksiz bilgi istiyorum!»

Koenig gözlerini kırptı. Görünüşü engelleyen karanlığa, her nefes alışta göğsünü sızlatan acılara karşı mücadele ediyordu. Kulaklarında, üssün çeşitli bölümlerinden gelen raporların seslerini bastıran tiz bir ses vardı.

Morrow'un sesi öbürlerini bastırdı. Uğraşıyordu ve elinin altındaki ekranlardan biri harekete gelince az kalsın bağıracaktı.

«Komutan! Uzun menzilli bir video - foto alıyorum! Marsın uydusundan yansıtıyorum!»

Bütün kuşkuları dağıtacak bir video - fotoydu bu. Dünya ile ay birbirinden ayrılıyorlardı, aralarındaki açıklık genişliyordu. Müthiş patlama ve erimiş maddenin yarattığı roket itişi, dünyayı uydusundan ayırmıştı. Ve şimdi de uzayın sonsuz boş-

luğuna fırlamış, gidiyordu. Dünyanın uydusu ay. Sonsuz boşlukta, belirsiz bir yolculuğa çıkmıştı.

Morrow yavaşça «Komutanım,» dedi, acaba dünyaya dönebilecek miyiz?»

Koenig'in cevap veremeyeceği bir soruydu bu. Gerekli temel bilgilerden yoksundu. Ama bu bilgiler onda yoksa, bilgisayarda vardı.

«Kano?»

«Hazırım komutanım!»

«Sonucu bana bildir. Büyük ekranda görünsün sonuç hepimizi ilgilendiriyor.» Koenig, ümitsiz bir tavırla ekranda görünen yazılara baktı.

Carter doğru söylemişti.

Dünyaya dönemeyeceklerdi!

Çok sayıda kartal işe yaramaz hale gelmişti. Hızları çok fazlaydı, uçak yakıt kapasiteleri çok azdı, dünyaya dönmeye çalışacak bir kartal uzayda yitip giderdi. Üstekilerin yalnız bir bölümünü taşıyabilecek bir tabut olurdu. Ekranda kesin bir biçimde gerçekler belirtildi. Ve bilgisayar son gerçeği de açıkladı:

BU DURUMDA İNSAN KARARI GEREKLİDİR

Onun vereceği ve vermekten kaçınamayacağı bir karar. Koenig durdu, düşündü. Sonra ani bir hareketle, sesini bütün üsse yayacak ve komutası altında olan herkese duyuracak olan düğmeye bastı.

«Dikkat, Alfa üssünün bütün bölümleri. Komutan Koenig konuşuyor. Ayımız dünyanın çevresinden ayrılmış ve dünya ile bağıntımız kesilmiştir. Dönüş için ümidimiz ve olanağımız yoktur. Dene-

menin sonucu, başarısızlıktır. Kanıma göre, biz de denemeye kalkışmayacağız...»

Acı gerçeğin zihinlere yerleşmesi için konuşmasını kesti.

Sonra hızla devam etti, «Fakat ümitsiz değiliz. Elektriğimiz, çevremiz ve buna göre yaşamamız olanağı var. Hepsi bu kadar.»

Şimdi dünya onlar için kaybolmuş olduğundan yeni bir ev bulmaları gerekiyordu. «Bizim» diyebilecekleri yeni bir dünya...

Bu Meta olabilir miydi?

Yeni yörüngelerinin onları Meta'ya götürmesi olanaksızdı. Fakat geride kalan bir evren vardı ve orada kendileri için yeni bir ülke bulunabilirdi.

Koenig yanında duran Carter'e «Evet yüzbaşım, yeni yerler keşfetmek konusundaki arzun yerine geliyor sanırım. Şimdi mürettebatın, Alfa üssündeki bütün erkek ve kadınlar...»

BEŞİNCİ BÖLÜM

ADINI «Yeni Dünya» taktılar. Belki, hüsnü kuruntularıydı, ama güzel bir görünüşü vardı. Koenig, keşif timi, Parks ve Bannion dan, rapor alıyordu. Her iki uzay adamı da çok heyecanlıydı.

«Dünyaya çok benziyor! Nehirler, ağaçlar, göller, dağlar, vadiler gördüm. Cennet gibi!»

«Sakin ol Parks. İnsan ya da uygarlık izine rastlamadın mı, Bannion?»

«Hayır komutanım. İşin güzel tarafı da bu ya. Gezegen gidip bizim yerleşmemizi bekliyor.»

«Kar ya da buz?»

«Kutuplarda biraz vardı.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Bu kadarı yeterli değil mi, komutanım?» Bannion çok neşeli, keşfin heyecanıyle sarhoş gibiydi.

«Parks'ın dediği gibi; tıpkı dünyaya benziyor.»

Tıpkı dünya gibi... Ters olan da buydu işte! Koenig kontrolların yanından uzaklaşırken kaşlarını çatmıştı. Morrow'un emirler verdiğini ve keşif kartalına yeni bir uçuş planı vererek «Yeni Dünya«ya inmelerine izin verişini yarım kulakla dinledi. O ve pilotlar apaçık olanı görememişlerdi.

Yeni dünyanın bir buz parçası olması gerekiyordu.

Ya ana parçasından kopmuş ya da bir uzay olayı sonucu yerinden fırlamış, uzayın diplerinden çıkagelmiş geliyordu ve binlerce yıldan beri havasız boşluğun soğukluğu içinde yüzmüştü.

Atmosferini ısıtacak güneşi olmadığı için donmuş olması gerekirdi. Üzerindeki oksijen, nitrojen, hidrojen tabakaları aşağıya düştükçe, kara dönüşüp, buzların üstüne yığılmış olmalıydı. Eğer yaşam varsa, dışarının ağır koşulları yüzünden yer altındaki mağaralarda olması gerekirdi. Alfanın personeli gibi kapalı bir çevrede yaşamaları gerekirdi.

Ve nihayet mutlaka hayat olması gerekirdi.

O sinyalleri birisi ya da bir şey gönderiyordu.

Koenig masasına oturdu ve bir düğmeyi çevirerek «Yeni Dünya»dan gelen karışık sesleri dinledi. Bütün parazit ve cızırtılarda yeni bir şey mi vardı? Bu seslere bir çaresizlik mi eklenmişti acaba?

«Kendi korkum» diye düşündü. Başka biri, bu gelen sesler içinde bir selam, bir hoş geldin de duyabilirdi.

Biraz kımıldadı ve sırtındaki kesik ağrıları hissetti. Kırık kaburga kaynamış, iç yaraları ka-

panmış, fakat bazı yara yerleri iyice geçmemişti. Daha sonra, vakti olunca, Helena'ya baktırmalıydı.

Hayır, Helena olmazdı. Doktor Mathias'a... Helena'yı daha fazla sinirlendirmeye gerek yoktu. Yaralarına bakmasına izin verdiği vakit, düşmanca bir tavır takınmıştı. «Gereğinden çok dayanıklı bir kadın» diye düşünmüştü. Duygularını ona açabilirdi. Fakat yapabileceği başka bir şey yoktu. Oysa onun anlaması gerekirdi. Fakat her kadın gibi, kendi kabuğunun içine çekilmeyi tercih etmişti. Onunla ilgilenebilirdi ama şu anda düşünmesi gereken başka işler vardı.

Ay, yukarılara, dışarıya doğru bir rota tutturmuş ve güneşten uzaklaşıyordu. Güneşin çevresinde bir yörüngeye oturması ümidi kaybolmuş ve önlerinde yıldızlararası karanlık boşluk belirmişti.

Şans onları Yeni Dünya'nın yakınına getirmişti. Koşullar yardım ederse bu gezegen tarafından yakalanır ve onun uydusu haline gelebilirlerdi.

Uzak bir olasılıktı ama yine de olabilirdi. Hızları birbirine çok yakındı ve gezegenin yoğunluğu yeteri denli çoksa bu olabilirdi. Eğer yaşamayı istiyorlarsa, bu olmalıydı.

Koenig arkasına yaslandı. Gelen sinyalleri dinlerken, kafası denklemlerle doluydu. Hız, yoğunluk yön, zaman - değişen faktörler... Uydu olamazlarsa iyine bir şansları vardı.

Yeni dünyaya göç ederlerdi.

Üsteki bütün erkek ve kadınlar oraya götürülebilirdi. Eğer operasyonu zamanında başlatabilirlerse.

Zaman! Her iş dönüp, dolaşıp buna geliyordu. Ve her zaman da «çok az zamanları» vardı...

Yeni Dünya'nın da güneş tarafından ısıtılabilmesi için yeteri kadar zamanı olmuştu.

Garip bir durum ve çözümü gerekli...

Koenig haberleşme aygıtına eğildi; «Morrow, iniş hakkında bilgi geldi mi?»

«Yere inmeye iki dakika var, efendim.»

«Talimat?»

«Verildiği gibi. Zemin uygunsa, yere inilecek. Kartaldan üç metre uzağa gitmek yasak. Atmosfer örnekleri alınacak radyasyon düzeyi kontrol edilip geri dönülecek. Kalmaları için verilen zaman en fazla üç dakika.»

«Uzay elbiseleri içinde mi?»

«Evet, efendim.»

Morrow şaşırmış görünüyordu. Koenig bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Çünkü Koenig kendisini tekrarlıyordu, sanki teminat arıyor ve verdiği emirlerin kendisine hatırlatılmasını istiyordu. Ya da daha kötüsü, öbür adamın yeteneğinden kuşkulanıyordu. Sakınılması gereken hatalar vardı. Moral nazik bir konuydu, özellikle şimdi... Ufak sinirliliklerin büyük kırgınlıklara dönüşmesine engel olunmalıydı.

«Teşekkür ederim, Paul» dedi. «Beni ararsan Profesör Bergman ile beraber olacağım.» Eğlence salonundan geçmek istedi. Üssün bu bölümünün tavanı saydamdı. Oyun oynamak için iskemle ve masalar film göstermek için de bir projektör vardı.

Salon karanlıktı. Kapının eşiğinde tavana baktı ve orada ışıldıyan yıldızları gördü. Milyonlarca yıldız, parıldayan birer buz noktası gibi ışık saçıyorlardı. Samanyolu ve yıldızlararası tozlar, çok uzakta, bulanık görünen yıldızların ardındaydı. Bu

yıldızlar arasında, dünya da vardı. Daha şimdiden gözle görülemeyecek kadar ufalmıştı. Güneş ve Yeni Dünya, tavandan görülen uzayın öbür yönünde kalmışlardı. Patlama, ayı biraz çevirmişti. Fakat az sonra gezegen tam önlerinde belirecekti. En yakın noktasında bütün gökyüzünü kaplayacaktı.

Koenig, tam salona girerken, bir iç çekiş, bir hışırtı ve hafif bir kpırdama duyunca, yerinde duruverdi. Görev dışındaki saatlardan yararlanarak başbaşa kalmak isteyen aşıklar olabilirdi. Ya da yıldızları seyretmeye gelip de onların etkisiyle birbirlerine sarılan çiftler... Onlarda suç bulamazdı. Yaşam devam ediyordu.

Dönerken yansıyan ışıklardan yüzlerini gördü. Ted Clifford ve Profesör Aretha Robinson. İyi bir adamla başarılarına göre genç ve yetkin bir kız. Seven kolların baskısından, ılık bir busenin içtenliğinden zevk alacak kadar gençti.

Koenig, sessizce odadan dışarı çıktı. Onlara gıpta ediyordu. Bir ara ana komuta odasına gidip, yönetimi ele almayı düşündü. Fakat bu isteğini frenledi. Belirli bir nedenle oradan ayrılmıştı. Morrow'a kendine güven gelsin diye... Şimdi geri dönerse, onu biraz küçültmüş olacaktı. Kendisini de..

Bir komutan, başkasına otoritesini kullanmasına izin vermeli ve astlarına güvenmeliydi.

Bergman sıkı bir çalışma içindeydi. Çalışma masasının üstü bir sürü aygıt, kablo ve bobinle doluydu. Bir de, çevresi gümüş tellerle sarılı, «Kartal»a benzeyen bir kafes vardı. Koenig bakarken kafes altın bir ışıkla parladı ve içindeki yığın yerden biraz yükseldi.

«Viktor?»

«John!» Bergman gülümseyerek ona döndi «Bunu ilk gören sensin.»

«Her halde bu benim için bir onur olmalı. Bi de bunun ne olduğunu bilsem.»

«Benim anti - yer çekimi kalkanım, John! Nihayet başardım! Süprüntü alanlarından topladığım bilgilerin yardımıyle ipucunu buldum. Tabiî, esas: heterodin. Bir sürü elektro-manyetik dalga sayesinde yerçekiminin etkilerini yok ediyor. Bunun matematiğine şimdi girmeyeceğim, ama, kısaca bir engel yaratıyor ve aynı zamanda bütün enerji çeşitlerine dirençli bir kalkan oluşturuyor.»

«Kendi kendine çalışabilir mi?»

«Evet. Ufak tefek eksiklikleri tamamlanınca bu jenaratörü bir kartala takabiliriz. Menzilini çok büyütür ve her türlü dış tehlikelere karşı da tam bir korunma aracı olur...»

«Örneğin Yeni Dünyaya karşı!»

«Savunmaya gereksinmemiz mi olacak?» Bergman, aygıtın akımını keserek, kaşlarını çattı. «İlk raporları duydum. Keşif sonuçları iki görünüyordu.»

«Seni hiç bir şey rahatsız etmiyor mu? Örneğin, buzların olmayışı?»

«Evet,» diye Bergman kabul etti. «Mantıken bu dünyanın donmuş olması gerekirdi. Görünüşe göre mantık burada yanıldı. Biz kestirmelerimizi bilinen verilere göre yapıyoruz. Ama veriler, evrenin başka taraflarında uygulanmayabilirler. Örneğin bu dünyada yüksek derecede bir iç ısı olabilir ve...»

«Bizim tarafımızdan kaydedilirdi,» diye Koenig araya girdi. «Böyle bir şey saptanmadı.»

«Öyleyse gezegenin manyetik alanı tarafından hapsedilmiş radyasyon olabilir. Kesif bir manyetik muhafazası olduğunu biliyoruz. Ya da: «Bergman omuzlarını silkti.

«Yalnız tahmin ediyoruz, John. Keşif timi sorularımızı yakında cevaplandıracaktır. Atasözünü biliyorsun değil mi?»

«Üzümü ye, bağını sorma.»

«Özellikle yiyecek başka üzüm yoksa.»

«Bir başka atasözü daha var, Viktor... Bir şeyi görmeden satın alma. Biz işte tam bunu yapıyoruz. Herkes yeni bir ev bulduğumuzdan emin. Yeni Dünyaya geçip, cennete benzeyen yerde rahatça yaşayacağız. Raporlar bunu doğruluyor. Keşiften dönen pilotlar sanki bir bayramı yaşıyorlardı.»

«Onlara kusur bulamazsın, John.»

«Belki de öyle.»

«Personele de... Onlara ölümden kurtulmak gibi geliyordur bu...

Bir kurtuluş! Fakat her şey göründüğü gibi olmayabilir. Ve Koenig, çok önceden cennetin otları arasında bir yılan yaşadığını biliyordu. Bu Yeni Dünyanın üstünde yeni bir yılan olabilirdi. Isırabilen zehirli bir yılan...

Koenig; «Bana yaptığın aygıtı göster, Viktor,» dedi. «Ne kadar çabuk yerleştirebilirsek o kadar sevineceğim.»

Helena Russell huzursuzdu. Artan bir sabırsızlıkla tıbbî bölümde dolaşıyor, düzeltilmesine gerek olmayan araçların yerlerini değiştiriyor, boşaltılmış kutuları tekrar tekrar kontrol ediyordu. Sonunda Koenig'in dosyasını eline aldı.

İnatçı bir adam, iltihap yapan yaraları mutlaka ona sancı veriyordu fakat bu acıyı giderecek tedavi için gelmemişti. Daha işin başında, ilk tedaviden sonra vakit olmamıştı. O zaman birçok yaralı insan vardı. İç yaraları olan birçok kadın ve erkeğin, bir bölümünü ancak kurtarabilmişlerdi. Başkaları da düşüp kemiklerini kırmış, adalelerini koparmış ya da veterleri yırtılmıştı. Fakat bunların hepsinin tedavisi yapılmış, sonuçlanmıştı.

Niye gelmedi?

İlk başta canı sıkılmıştı, bunu kabul ediyordu, fakat Koenig haklı idi. Belki de bunu ona söyleyip aralarındaki soğukluğu yok edebilirdi. Ama böyle bir açıklamayı, bir zayıflık belirtisi olarak mı kabul ederdi? Ya da teslim olduğu biçiminde mi yorumlardı? Düşüncelerini beğenmeyerek, kaşlarını çattı ve kafasını salladı. Konuyu yeniden gözden geçirmesine komlokunun sesi engel oldu.

«Doktor Russell, tehlike!» Morrow'un yüzü ekranda endişeli görünüyordu. «Lütfen komutanla Profesör Bergman'a iniş pistinde katılın.

«Bilgi?»

«Keşif kartalı tamamen durdu. Otomatik kontrolla onu geri getiriyorum.

Ayrıntıları da Koenig anlattı. Bergman'la beraber endişeli bir yüzle irtibat tünelinde bekliyordu.

«Morrow durumu bize ansızın bildirdi. Keşif timi, Yeni Dünyadan ayrılmış, bütün sistemleri çalışır bir durumda geri dönüyordu. Birdenbire, hiç nedensiz, her şey durdu. Haberleşme, kontrol, hepsi... Paul, ancak üç dakikada ilişki kurabildi. Kartalı geri çevirip, yola çıkarınca seni çağırdık.»

«Teknik bir arıza mı?»

«Dediğim gibi, her şey durdu. Ne olduğunu daha bilmiyoruz.»

«Yersel bir canlı varlık mı?» Kendi sorusuna kendisi karşılık verdi: «Hayır, eğer normal iniş kurallarını uyguladılarsa, üzerlerinde uzay elbiseleri olmalıydı. Uzaya açıldıkları zaman komuta kabinindeki havanın boşaltılmış olması gerekirdi. İçeriye basılan yeni hava temizdi. Bir virüs, haberleşmeyi bozmuş olamazdı.

Bir işaret lambası yandı. Koenig; «Kartal indi, haydi gidelim.» dedi.

Tüp, komuta kabinine bağlanmıştı. Dış kapıyı açarak geri çekti ve sonra iç kapıyı açtı. Parks ve Bannion koltuklarında öne düşmüş, yüzleri rahat ve gözleri kapalı olarak oturuyorlardı. Uzay elbiseleri üzerlerinde, başlıklarının kapakları açıktı.

«Hiç olmazsa yaşıyor,» dedi, Helena. «Fakat çok güçlü bir şok geçirdikleri anlaşılıyor.

«Elektrik şoku mu?»

«Olabilir, ama bu çok saçma. Elektrikle yüzyüze gelmeleri ihtimali yok.»

«Enerji fırtınası mı?» diyen Koneig, suratını asmıştı. Bir yandan da düşünüyordu: «Yanmış aygıt var mı, Viktor? Şimdilik acele bir kontrol yeterli. Örneğin statik enerjinin büyük bir parlama haline gelmesi olasılığı var mı?»

«Hayır, John. Ama şuna bak» Bergman bir güvenlik ampülünün düğmesini çevirdi. Ampül yanmadı. Kutuyu açıp aygıtı kontrol etti. Özel bir araçla dışardan akım verince ampül yandı. «Akümülatör olduğunu sanıyorum. Tamamiyle boşalmış.»

«Peki sonra,»

«Bu bir neden olabilir. Eğer kartal, herhangi bir güç değişimi alanı içinden geçmişse, bütün elektrik enerjisi boşalmıştır. Geminin hızıyle bu noktayı geçmiş ve motorlar da tekrar çalışınca rotalarına girmiş olabilirler.»

«Peki ya adamlar?»

«Böyle bir boşalma, onların beyinlerinin sinir akışını etkilemiş olabilir.» diye düşünceli bir tavırla ekledi: «Ya da akım, uyku merkezlerini etkilemiş olmalı... İkisi bir arada da olmuş olabilir. Onları tam bir muayeneden geçirdikten sonra daha fazla bilgim olacak. Viktor haklı olabilir. Pilotların, sanki içlerinden yaşamları boşalmış gibi bir halleri var.»

Koenig, düşünceli bir tavırla komuta kabinin içine göz attı. İçerde doğal olmayan bir şey yoktu. Atmosfer örnek şişesi kabının içinde ve radyasyon sayacı da yerindeydi. Çizdiği grafik düzgündü. Radyasyon yüksek görünüyordu ama dayanılır limitler içindeydi.

Yolcu kabinine giden kapıyı açtı.

Bergman; «Orada kimse yok,» dedi. «Pilotlar yalnızdılar.»

Olabilir, ama herhangi biri izinsiz olarak bu geziye katılmış da olabilirdi. Buna benzer olaylar daha önce de olmuştu.

Kabinin en sonunda koltuğuna yığılmış biri vardı.

«Doktor!»

Helena o tarafa yönelmişti bile. Yaklaşınca yavaşladı. İçinde bir tuhaflık vardı. Adamın çehresi görünmüyordu, ama üniforması tuhaftı. Üs personeli tarafından giyilen üniforma değildi. Ama Hele-

na bu üniformayı hayal meyal anımsıyordu. Yüreğinin şiddetle çarptığını, midesine bir ağrı girdiğini ve sinirlerinin gerildiğini hissetti. Bu üniformayı daha önce de görmüştü... Yıllarca önce...

Adamın yanında diz çöktü, ellerini başına koydu ve yüzünü görmek için çevirdi.

Koenig, onun nefesini içine çekişini ve şaşkınlıkla bağrışını duydu.

«Ne oldu?» Ona doğru koştu. «Doktor!»

Ellerinde tuttuğu yüze dikkatle baktı. Solgun, duyarlı ve gözleri kapalı bir yüz. Tamamiyle ona yabancı olan bir çehre...

«Bu Lee!» dedi Helena «Lee - benim kocam!»

ALTINCI BÖLÜM

YATAKTA yatarken ufacık görünüyordu. Göz kapakları kelebeğe benziyor, yanakları düzgün ve dudakları da uyuyan bir çocuğunkini andırıyordu. Koenig emindi, bu bir imge olmalıydı. Yatakta yatan adam, vasat uzunluk ve ağırlıktaydı. Yaşı, bedeninin özellikleri, hepsi bilinen ve kayıtlı bilgilerdi.

Lee Russell, beş yıl önce Jüpiter gezegenine gönderilen Astro - 7 uzay gemisinde ölmüştü. Şimdi ise burada, Alfa üssünde ve yaşamdaydı.

Ya da ona çok benzeyen başka bir şey...

Helena'nın kuşkusu yoktu.

«Bu Lee'dir.» Kesinlikle konuşuyordu: «Biliyorum, bu Lee'dir.»

«O öldü,»

«Öldüğü sanıldı,» diye şiddetle karşı çıktı He-

lena. «Yalnız sanıldı. Bu tahminin yanlış olduğu ortada.»

Koenig yavaşca; «Doktor, gemi gönderildiği zaman Jüpiter dünyadan 500.000.000 mil uzaktaydı. Lee'nin oraya vardığını biliyoruz ve sonra gemisine bir şey oldu. Onun kurtulmuş olmasına olanak yok. Anımsayın, bu beş yıl önce olmuştu. Beş yıl!»

Dinlemek istemiyordu, adamın göründüğünden başka bir şey olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Koenig ümitsizce, doktor haklı olabilir, diye düşündü. Bir kadın kocasını çok iyi tanımalıydı. Vücudunun kıvrımları, sık sık incelediği bir alan olmalıydı. Kafasında ezbere taşıdığı bir harita. Her küçük leke, her ufak yara, bütün kişisel nitelikleri, hiç biri unutulmuş olamazdı.

Onu çok sevmişti. Halen de seviyordu. Helena bembeyaz elleriyle, uyuyan adamın ellerini ellerinde tutuyor ve farkında olmaksızın sıkıyordu.

«Bilmeliyiz, doktor.»

«Neyi bilmelisiniz?»

«Nasıl kurtulabildiğini. Kartalın içine nasıl girdiğini. Sormamız ve cevaplarını almamız gereken önemli sorular var. Bunu sizin de anlamanız gerek.»

Helena yastığın üstünde hareketsiz yatan yüzden gözlerini ayırmadan karşılık verdi.

«Daha sonra.»

«Şimdi.»

«Hayır! Hasta o, yaralı, yapamazsın!»

«Yaparım ve yapmaya zorunluyum» Koenig'in sesi sertti. «Faaliyeti en uygun zamanında başlatabilsek bile, Alfa'nın taşınması günlerce sürecek. Bu da yeni dünyanın güvenlikli olup olmamasına bağlı.

Oradaki atmosferin, yaşamaya uygun olduğunu öğrendik ve buna göre ilk yoklamayı yapmamız gerek. Fakat bizim bilmediğimiz tehlikeler de olabilir. Lee'nin bunlar hakkında bilgisi vardır. Bilmeliyiz.»

«Bileceğiz kendine geldiği zaman.»

«Bekleyemeyiz.» Helena inatçıydı, ama o komutandı. «Doktor Mathias'a bir metrazin iğnesi hazırlamasını bildireceğim.»

O kadar hızlı kalkıp döndü ki, gerilemesine zaman kalmadı. Helena ona çarptı ve Koenig sendelerken düşmemek için onun kolunu tuttu. Kısa süren bir temas ama anısı kalan, o yumuşaklık, o sıcaklık.

«Onu öldürmek mi istiyorsunuz komutanım?»

İfade ettiği anlam yüzünden rahatsız edici bir itham. Eğer bu adam bir nesne ya da yaratıksa o zaman öldürücü olabilirdi. Fakat, Helena'ya göre, o Lee idi, kocası... Ve ölürse, yaşamı boyunca onun katilinden nefret ederdi.

«Hayal» diye düşündü. Kendi kendini kandırma... Ama belki de kadınca duygularıyle kendi kendine bile itiraf etmeye zor bulduğu bir şeyi hissetmişti. Kıskançlık?

«Ben Lee'yi hayatta istiyorum doktor,» dedı. «Fakat bilgi edinmemiz gerek.»

«Öyleyse iğneyi ben yapacağım.»

«Hayır» buna izin vermeyecekti. Muhtemel suçu ona yükleyemezdi, «Mathias yapacak. Emrediyorum.»

Metrazin tehlikeli bir ilaçtı. Bazı durumlarda az bir miktarı öldürebilir, bazı durumlarda da ölmüş gibi olanları yaşama geri getirebilirdi. Kısacası her zaman için bir kumardı. Koenig iğne yapılır-

ken seyretti. Birkaç saniye hiç bir şey olmadı ve sonra birdenbire adam yatakta kıpırdadı, göz kapakları oynadı, ellerini havaya kaldırdı.

«Hel... Helena?»

Helena hemen yanına koştu, ellerini onun ellerinin üstüne koydu. «Buradayım, Lee. Buradayım sevgilim.»

Koenig, «Lee, dinle beni, bu hepimiz için önemli... Kartalın içine nasıl girdin?» dedi.

«Ben... anımsamıyorum.»

«Anımsamaya çalış. Sen gezegendemiydin?»

«Gezegen... evet... Ben neredeyim?»

Helena aceleyle, «Bir şey yok, sevgilim. Güvenlik içindesin şimdi. Yalnız bazı şeyleri öğrenmek istiyoruz. Lütfen yardım et.»

Lee, Helena'ya baktı, gözleri anlamsızdı. Sonra birdenbire endişeyle doldu.

«Helena?»

«Buradayım Lee. Yanındayım.» Helena Koenig'e döndü: «Daha bulunduğu yeri bilemiyor. Bizi yalnız bırakın.»

«Sorular?»

«Ben sorarım. Daha mekanlar ve kavramlar arasında ilişki kuramıyor. Ona biraz zaman tanıyın.» Sesi biraz yükseldi. «Ona zaman tanıyın.»

Yalnız adama değil, ikisine de zaman tanımak gerekiyordu. Yalnızken konuşmak isteyecek, aralarındaki gizli şeylerden söz edecek, hiç bir yabancının duymaması gereken aşk sözcükleri kullanacaktı. Belki vücudunun büyüleyici etkisini kullanarak yakınlığıyla onu vatıştıracak, anımsatmaya, yaşama isteğini arttırmaya çalışacaktı.

Çok eski bir tedavi yöntemiydi bu ve başarı da kazanmıştı.

Koenig'in kabul etmesinden başka çaresi yoktu.

Ekranda beliren sözcükleri izleyen bilgisayarın sesi, sanki alaylı çıkmıştı.

BU KOŞULLAR ALTINDA BİR İNSANIN YAŞAMA OLANAĞI: SIFIR

Bu, Koenig'in beklediği cevaptı ve daha fazla araştırmak, sormak, yapılan ilk hatayı arttırmak olurdu.

Bir uzay gemisi tarafından taşınan yiyeceklerle hiç bir insan beş yıl yaşayamazdı. Hiç bir insan, yardım olmadan, Jüpiter'in çevresinden Yeni Dünya'nın bulunduğu yere gidemezdi. Bütün bunları kabul etsek bile, hiç bir insan bir kartala uçuş sırasında giremezdi. Uzay elbisesi olmayan bir insan. Sonuç; Lee Russell' bir insan olamazdı.

Fakat, Helena onun yalnız bir insan olduğundan değil, sevdiği kocası olduğundan da emindi. Koenig, kaşlarını çatarak masası üstündeki ekrana ve ofisindeki eşyalara göz gezdirdi. Bu büyük bir sorundu ve o çözümü olmayan sorunlardan nefret ederdi, özellikle yönetim ve komutasını tehlikeye sokarsa. Şimdi yapılacak bir hatayla üç yüzden fazla erkek ve kadın yitirebilirlerdi. Bu insanlar, şu anda Yeni Dünyaya geçtikleri zaman ne yapacaklarını planlamakla meşguldüler. Ay ışığında gördüğü çifti anımsadı. Şimdi geleceğe ümitle bakıyor, evlerini nereye yapacaklarını, hangi ürünü ekeceklerini, kaç çocukları olacağını planlıyorlardı.

Bunlar, normal düşüncelerdi ama taşınmayı yasaklarsa düş kırıklığına uğramaları da doğaldı.

Acaba yasaklayabilir miydi?

Önünde duran listeyi inceledi. Gözlerini çok iyi bildiği sayıların üstünde gezdirdi. Alfada olan bütün stoklar ve enerji bitince, ne olacaktı? İdareli kullanma ancak bir süre işe yarayabilirdi. Sarnıçlardaki mayaları kullanmaya başlamışlardı bile...

Yiyecek, elektrik, tekrar devredilebilen su, yerine yenisi konamayan malzeme... Şimdi israf bütün üs için büyük bir suçtu.

Bergman bu sorunların bir bölümüne cevap bulabilirdi. Onun antı - manyetik güç kalkanı sayesinde, ayın derinlerine inerek orada bulunan volkanik nerjiden yararlanabilirlerdi. Madenler çıkarılabilir, dönüştürme üniteleri kurulabilir, yeraltı mağaralarında yiyecek yetiştirilebilirdi.

Laboratuvarlarda ışın deneyleri yapılması için getirilmiş olan tohumlardan yiyecek elde etmek olasıydı. Ay taşlarından toprak yapılabilir, kimyasal maddeler elde edilir, üssün bir bölümü endüstri merkezi haline sokulabilirdi. Bu kesintisiz ve çetin bir çalışmayı öngörüyordu, ama mümkündü. Fakat el altında yeni bir dünya varken, hiç kimse bu çalışmaları yapmazdı. Kim bir cenette yaşamak varken, soğuk cehennemde yaşamayı isterdi?

Bir düğmeye basarak Yeni Dünyayı ekrana getirdi. Parıldayan bir küre; bulutlar uçuşuyor, uzak olduğundan hatları pek seçilemeyen dağlar, uzakta kalan dünyalarına o kadar benziyordu ki ikisini birbirine karıştırmak çok kolaydı.

Bir vızıltı düşüncelerini böldü. Komlokunun ekranında Dr. Mathias göründü.

«Komutan, Doktor Russell bakım odasında baygın bulunmuş.»

«Yaralı mı?»

«Hayır. Şimdi odasında.»

Kadınca bir inceliği belirten odasındaki ufak tefek şeyler, kişiliğinin türünü gösteriyordu. Çerçeveli resimler, değişik renk yünlerden yapılmış, tüylü yumuşak bir top, Alp dağlarındaki bir dinlenme yerinden alınmış bir anı, pleksiglas içinde korunan açmış bir çiçek... Koenig, onun çağrısı üzerine odaya girerken son nağmeleri çalan bir müzik kutusunun müziği... Belki, anıları yaşatmak için bir araç, daha güzel günlerin anısı... Bir zamanlar o da böyle şeyler saklardı.

«Komutan?»

«Nasılsınız?» Helena'nın dik oturduğu yatağa doğru hızla yaklaştı. Yüzü her zamankinden daha solgundu, ama Koenig onun başka bir şey olduğunu da sanmıyordu.

«İyiyim.»

«Baygın bulunmuşsunuz. Ne oldu?»

«Sanırım bayıldım.» Gözünün üstüne düşen birkaç tel saçı düzeltmek için elini kaldırdı. «Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Tuhaf... Lee ile konuşuyordum, ansızın...» Konuşmasını kesti, omuzlarını silkerek, «Her halde gerginlikten olacak,» dedi. Akla yakın bir açıklama... Yaşamında kaç kez insan ölülerle karşılaşabilirdi?

Koenig; «Konuşuyordunuz,» dedi. İşe yarar bir şey söyledi mi?»

«Hayır sanmıyorum.»

«Anımsamaya çalışın. Son söylediği söz neydi?»

«Tehlike hakkında bir şey. Benim için endişeleniyordu. Bizlerin bir tür tehlike içinde olduğumuzu düşündüğü izlenimini edindim.»

«Ayrıntılardan söz etti mi?»

«Hayır... Bulunduğu yeri anlayamamanın sonucu olabilir. Belki de kendisini hâlâ kendi uzay gemisinin içinde sanıyordur. Geminin jeneratörünün bozulduğunu biliyoruz. Jüpiterin çekim alanı içine düşmüşse...»

Ölüm; hiç bir şekilde durdurulamayan ölüm... Fırtınalı atmosfer içinde uzun, çok uzun bir düşüş. Basınç çoğalıyor, gövde çatırdıyor, sonra da yamyassı oluyor. Korkunç bir ölüm.

«Ona hiç Yeni Dünyadan söz açtın mı?»

Başka bir kadın olsa, belki biraz kızarırdı, o kızarmadı. Koenig'in gözlerinin içine bakarak, kımıldamadan, «Evet, söz ettim. Onda güven yaratmak istedim ve geçmişte yaptığımız planları anımsattım. Ona umutlarımızdan söz ettim. Ayrıntıları ister misiniz?» dedi.

«Hayır.» Koenig ayrıntıların ne olabileceğini düşünebiliyordu.

Tüylü yumuşak top ve müzik kutusu... Belki bebekler için yün elbiseler de örülmüştü... «O zaman nasıldı, sakin miydi?»

«Hayır, o...» Kaşlarını çatarak durakladı. Yavaşça; «Sanırım bana dokundu.» dedi.

«Ellerini omuzuma koyup, gözlerimin içine baktı. Gözlerini anımsıyorum. En son anımsayabildiğim gözleriydi.»

«Kartala nasıl girdiği...»

«Bir şey söylemedi.»

Hiç bir bilgi edinememişlerdi. Koenig içini çe-

kerek; «Doktor, emin misiniz? Kocanız olduğundan kesinlikle emin misiniz?»

«Tabiî» dedi, Helena. «Siz değil misiniz?»

Tıbbi bölümde Bergman onu bekliyordu. Koenig odaya girince Bergman elindeki birkaç yaprak kağıdı kaldırdı.

«Bunlar bir sonuca varmamıza yardımcı olabilir, John. Lee Russell'ın termografik-röntgenleri... Normal olarak bunların incelenmesi için Helena'ya verilmesi gerekti, amma onu üzer diye, Mathias vermedi. Şimdi nedenini anlayacaksın...»

Röntgenlerin birini, ışıklandırılmış buzlu cama taktı. Koenig, filmi ilgiyle inceledi. Film, birçok iç organları değişik renklerde gösteriyordu.

«Bana normal görünüyor.»

«Evet, ama şimdi de buna bak.» Bergman birincisinin yanına bir film daha yerleştirdi. Filimde her şey tek renkteydi, genel bir sarılık içinde, keskin farklar yitip, gitmişti.

Koenig dikkatle baktı: «Bu, yaşayan bir insanın termografı değil.»

«Fakat ikisi de aynı kaynaktan geliyor.»

«Russell'dan mı?»

«Evet, şimdi bunları Helena'nın niye görmesini istemediğimizi biliyorsun. Russell'ın meydana çıkışı onu sandığımızdan da çok etkiledi. Benliğinin bir bölümü onun burada oluşunun olanaksızlığını biliyor, fakat diğer bir bölümü de onun hayatta olmasını istiyor. Bilim adamı olmasına karşılık yine de kadın. Benim önerim; kadının kazanmasına izin verelim, John.»

Koenig; «Bu filmlerin ikisi de aynı zamanda mı çekildi?» diye sordu.

«Hayır, şu,» Bergman birincisini gösterdi, «gelişinden kısa bir süre sonra çekildi. Helena onunla beraberdi. Öbürü, Helena bayılıp, odasına götürüldükten sonra çekildi.»

«Fakat, Russell normal görünüyor?»

«Uyuyor, fakat normal, evet, John. Şimdi asıl soru; onun hayatta mı yoksa ölü mü olduğu...»

«Kesin karşılık ne?»

Bergman; «Doğrusunu istersen, bilmiyorum,» dedi. «Gözlerim onun yaşamakta ve sağlıklı bir insan olduğunu görüyor. Mantığım, ise bunun olanaksız olduğunu söylüyor. Ama her zaman için bir kuşku var. Örnek olarak şunu söyleyebilirim; Yeni Dünya'ya geçebilmiş ve beş yıl orada yaşayabilmişse, onu bugün gördüğümüz gibi bulabilirdik. Bildiğimiz kadarıyle, gezegende kolayca yaşanabilir. Metabolizmasındaki değişiklik, yeni çevreye uyabilmek zorunluğundan doğmuş olabilir...»

Koenig sabırsızlıkla; «Sen bir bilim adamısın, Viktor,» dedi. «Bir insan yaşamı boyunca bu kadar değişemez, nerde kaldı beş yıl,» dedi.

«Dünyada, hayır, John. Oradan çok uzaklardayız. Her şeyi biliyoruz, diye kendi kendimizi kandıramayız. Düşünemeyeceğimiz şeyler olabilir, belki de bu onlardan biridir.»

«Jüpiter uzay gemisi sürekli denetleniyordu. Gemi Jüpiter'in atmosferinde parçalandı. Bilgisayarın dediği gibi; Russell'ın hayatta kalması olanaksızken, Yeni Dünya'ya geçebilmesi düşünülemez. Hem sonra kartala nasıl girebildi?»

«Bilmiyorum.»

«Allah kahretsin, bilmediğimiz ne çok şey var!»

Koenig filmlere baktı. «Örneğin bunlar. Helena ol madığı zamanki değişiklik niye? Onun yaşam gücü nü bilmediğimiz bir biçimde emiyor mu? Ve pilot lara ne oldu? Durumlarında bir değişiklik var mı?»

«Hayır.»

Koenig; «Öyleyse, olup bitenleri tahmin et meye çalışalım,» dedi. «Yeni Dünya'dan biri ya da bir şey gemiye girmeyi başardı diyelim. Gemi yük seldikten sonra büyüdü gelişti. Bunu yapabilmes için enerjiye gereksinmesi vardı ve elektronik sis temi boşalttı. Bu ara az kalsın Parks ve Bannion'ı da öldürüyordu. Ve sonra ne oldu?» Koenig anım sama için durakladı. «Ona ilk dokunan Helena'ydı başını çevirdi değil mi?»

Bergman kafasını salladı; «Eee?»

«Başını çevirip, yüzüne bakmadan önce neye ya da kime benziyordu?»

Bergman biraz düşündü, sonra yavaş bir sesle: «Bilinçten gelen etkilere, düşüncelere göre biçimlenen bir yaratık tasarladığını anlıyorum. Enerji ile beslenen bilmediğimiz bir tür yaşam biçimi... Pilotların durumu bunun sonucu olabilir. Yaşamın bir bakıma bir tür elektrik enerjisi olduğunu söylemek olası... Böyle bir yaratığın telepatik gücü de olabilir. Akla yakın bir varsayım John, ama cevap bu değil.»

«Niçin değil?»

«Gerçeklere bütünüyle uymuyor. Bir şeyi unutuyorsun. Russel'i bulduğumuz tamam üzerinde Astro - 7 mürettebatının giydiği üniforma vardı. Gerçek elbiseler ve biz onları çıkardık.»

«Allah cezasını versin!» Koenig gerçek cevabı

ılduğunu sanmıştı. Yabancı bir yaşam biçimi bir ;ıklama yolu olabilirdi. Ne denli tuhaf ve garip ırsa olsun... Yine başladıkları yere dönmüşlerdi · sorun eskisinden daha büyük bir hale gelmişti.

Komloku vızıldayınca sabırsızlıkla eline aldı.

«Evet?»

«Lee Russell çıldırdı, komutanım, Alarm!»

YEDİNCİ BÖLÜM

BAKIM odası kırık aygıtlar, cam parçaları ve kıvrılmış, eğrilmiş maden parçalarıyla doluydu. Bir bakıcı yerde sırtüstü yatıyor, başka bir bakıcı da kırık kolunu tutarak inliyordu.

Russell'in önünde, fırsatını bulup onu uyuşturabilmek için elinde bayıltıcı bir iğneyle, Mathias duruyordu. Sesi yumuşak, sakin ve yatıştırıcıydı.

«Dinlenmen gerekiyor Lee. Niye sana yardım etmeme izin vermiyorsun. Hepimiz sana yardım etmek istiyoruz.»

«Ben Helena'yı istiyorum.»

«Hemen. Ama ilk önce...»

«Ben karımı istiyorum.» Russel eliyle vurarak gereç dolu bir rafı yere devirdi. Rafı tutan tokalar kağıt gibi yırtıldılar. Delice bir kuvvet gösterisi. «Helena'yı istiyorum ben...»

Mathias geri çekildi ve iki tarafta duran muha-

fızlara baktı. Ellerinde bayıltma silahları, ateşe hazır bekliyorlardı. Muhafızlardan biri Dr. Mathins'a baktı; «Onu yatıştıramayacaksınız, efendim. Bayıltalım mı?» dedi.

«Hayır.» Koenig Bergman ile birlikte odaya girerken soruyu duymuştu. «Onu bayıltırsanız saatlarca baygın kalır.» Mathias'a baktı, «Ne oldu?»

«Bilmiyorum, komutan. Russell uyurken, dosyasını incelemek istedim. Bir şangırtı ve bir feryat işittim. İçeri girdiğim zaman durum gördüğünüz gibiydi. Bakıcılar onu durdurmaya çalışmışlardı. Güvenlik bürosuna haber verdim ve onu yatağa dönmesi için ikna etmeye çalıştım ama başaramadım. Karısını istiyor...»

«Getirin onu.»

«Fakat...»

«Getirin dedim!»

Helena saçları darmadağınık, yüzü soluk, pijamaları içinde geldi. Tereddüt etmeden Russell'in yanına gitti, hastasına bakan bir hastabakıcı ya da çocuğunu yatıştıran bir ana gibi... «Bir şey yok, Lee. Her şey yolunda. Kimsenin sana bir zararı olmaz.»

«Helena!» Lee birdenbire sakinleşti. «Sana ihtiyacım vardı ve sen geldin... Sen geldin.»

«Evet sevgilim.» Elinden tutarak yatağına götürürken, Koenig önlerine geçti ve onları durdurdu.

Lee'ye bakarak kararlı bir tavırla; «Konuşmamızın zamanı geldi,» dedi.

«Komutan!»

«Şimdi konuşmak zorundayız.» Koenig kadının itirazlarına aldırmadı. «Senin ofisini kullanacağız, Mathias. Helena, sen bizi yalnız bırakırsan iyi olur. Nöbetçiler, ona dikkat edin.»

«Burdan bir yere ayrılamam.» Helena inat ediyordu; «Bana ihtiyacı var.»

Bir kadın yüreğinin sonsuz direnişi. Koenig bir an tereddüt etti, sonra tartışmamaya karar verdi. Onun bulunması, adamı sakinleştirmek için yararlı olabilirdi. Daha şimdiden yatışmış, eski kızgınlığından eser kalmamıştı. Mathias yaralılara bakmaya giderken, Koenig omuzlarını silkti.

«Modemki ısrar ediyorsunuz, doktor, pekâlâ... Fakat ne olursa olsun, işimize karışmayacaksınız.» Ofis ufaktı, duvarda dosya dolapları, ortada bir masa ve birkaç da iskemle vardı. Koenig'in karşısında Russell, gerisinde iki muhafız, bir yanında Bergman öbür yanında da Helena yer almıştı.

Koenig giriş yapmaksızın doğrudan doğruya sorulara geçti; «Russell, burada ne arıyorsun?»

«Gelmek zorundaydım.»

«Nereden?»

«Yeni Dünya dediğiniz gezegenden. Nasıl geldiğim önemli değil.»

«Bırak da ona ben karar vereyim. Yeni Dünyaya nasıl gidebildin?»

«Bilmiyorum.» Russell birinin yüzünden öbürüne baktı. «Gerçekten bilmiyorum. Sizin anlayacağınız anımsamıyorum.»

«Jüpiter yakınlarındayken ne oldu?»

«Bilmiyorum.»

«Yeni Dünya'ya nasıl geldin?»

«Bilmiyorum.»

«Peki sen ne bilirsin?» Koenig kızgınlığını yatıştırmak için çaba harcıyordu. Öfke ona yardımcı olamazdı. «Dinle beni.» diye bağırdı.

«Ben burada üç yüzden fazla insandan sorumluyum. O gezegende yaşayabiliriz ve üssü taşımak is-

tiyorsak, yakında işe başlamalıyız. Sana ihtiyacım...»

«Hayır!»

«Hayır, ne?»

«O gezegende yaşayamazsınız. Gezegenin yanına bile sokulmamalısınız. Ne söylediğimi anlamıyor musunuz? Onun yanına gitmemelisiniz.»

Nihayet olumlu bir şey. Bergman sordu; «Niçin hayır? Orada yaşayanlar mı var?»

«Hayır... evet... Sizin bildiğiniz biçimde değil. Sizi uyarıyorum; gezegenden uzak durun.»

«Niçin?»

«Tehlike var. Sizi imha edecektir.»

«Kim ve ne zaman?» diye Koenig sertçe sordu.

«O orada. Bana inanmalısınız.»

Yine belirsiz sözler. Kesin anlam taşımayan sözcükler... Lee bir şeyi açıkça anlatmaktan kaçınıyor olmalıydı.

Koenig kısaca; «Çok anlamsız konuşuyorsun. Bizim bildiğimiz kadarıyle bizimkine benzer bir yaşam biçimi bu gezegende mümkün. Sen bunun yaşayan bir kanıtısın eğer...» Cümlesini kesti. Helena'nın orda bulunduğunu düşünerek, sözünü tamamlamadı. Eğer Russell, kuşkulandığı gibi bir insan değilse, o zaman Helena'nın düşünü bozmak insafsızlık olurdu. Cümlesini değişik bir yolda tamamladı.

«Kendi gözlerimizin gördüğüne inanabiliriz, değil mi?»

«Çok şey soruyorsunuz, komutan.»

«Öyleyse soruları basitleştiririm. Yeni Dünyaya geçip yeni bir yaşama başlamak istiyoruz. Orada yaşıyabilir miyiz?»

«Hayır.»

«Neden hayır, açıkla!»

«Açıklama...» Russell kucağında duran ellerine baktı. Gözlerini kaldırdı, önce Helena'ya sonra da Koenig'e baktı; «Size ne söyleyebilirim? Sizi uyarıyorum. Bu kadarı yeterli.»

«Hayır.»

«Bana inanmıyorsunuz. Ne söylersem söyleyeyim, siz yine Yeni Dünya'ya gideceksiniz.»

Russell yine ellerine baktı, sanki onları ilk kez görüyordu.

«Öyleyse benim yapabileceğim başka bir şey yok. Fakat uyarıldınız; bunu unutmayın.»

Lee, iskemlesinde kaydı, kafası geriye düştü, gözleri anlamsızlaşarak bir evin boş pencerelerine döndü. Kucağında olan elleri iki yanına sarkarak sallanmaya başladı.

«Viktor!»

Koenig Bergman'ın açıklamasını beklemedi. Ne olacağını önceden biliyordu. Russell ölmüştü.

Bir mumun üflenen ışığı gibi birdenbire gitmişti. Geriye Mathias ve Bergman'ın üzerinde çalışabilecekleri bir kılıf bırakarak yitmişti. Kesip, biçerek, yapacakları otopsi sonucu belki bazı karşılıklar bulabilirlerdi. Helena'nın olaydan fazla sarsılmadığını Koenig ferahlayarak gördü.

Helena yıkanmış, değişmiş, saçlarını taramış elinde köpeğiyle oynayan bir adamın fotoğraf odasında oturuyordu. Fotoğraftaki adam, çoktan ölmüştü. Ama fotoğrafta köpeğiyle birlikte yaşıyordu.

Koenig; «Helena, çok üzgünüm,» dedi. İlk kez ona adıyle hitap ettiğini fark etti, ama bu durumda protokole gerek yoktu.

Helena sakince; «Zararı yok,» dedi. «Durumu

defalarca gözden geçirdim. Olanlardan seni sorumlu tutmuyorum. Tutamam.»

«Onu sorguya çekmem zorunluydu, bunu biliyorsun, ama biraz daha bekleyebilirdim, o kadar sabırsız olmasaydım.» Koenig fotoğrafa bir göz attı: «Belki bir şey olmazdı.»

«Belki, John, bilemeyiz. Galiba hiç bir zaman da bilemeyeceğiz. Sen yapılması gerekeni yaptın. Lee... Lee öldü. Gerçek bu, o öldü.»

«Otopsi belki bize bazı şeyler öğretecektir.»

«İhtimal. Doktor olarak ilgiliyim, fakat Lee'nin karısı olarak, olanların hepsini unutmak istiyorum.» Durakladı, fotoğrafta köpeğiyle oynayan adama baktı ve yavaşça ekledi: «Onu ilk yitirdiğimde ben de öleceğimi sanmıştım. Birbirimize o kadar yakındık ki... Bana öldüğünü söyledikleri zaman artık hiç bir şeyin anlamı kalmamıştı. Bir köşeye çekilip, bir deliğin içinde yitip gitmek istiyordum. Her şeyden ve herkesten kaçmak istiyordum. Duyduğum kahkahalar, gördüğüm çiftler, bir erkeğin yanındaki kadına gülümsemesi, bana hep acı veriyordu. Onun için burada bir görev istedim. Dünyadan ayrılmalıydım.»

Hiç olmazsa, bu yanları aynıydı. Ama Koenig hiç bir şey söylemeyip, beklemeyi uygun buldu.

«Şimdi yine aynı şey oldu,» diye fısıldadı. «Ama sanırım aynı şey değil... Şimdi kendimi uyuşmuş hissediyorum. Düş kırıklığına uğramış ve uyuşmuş. Sanırım onun bana geriye döndüğüne inanamamıştım. Yürekten inanamamıştım.»

Kadınsı iç güdüsüyle, Lee'nin göründüğü gibi gerçek olmadığını anlamıştı. Ama aradığı sevgi, şefkat, yakınlığın getirdiği içtenlik ve onun simge-

lediği gereksinme dolayısıyle bu uyarıya aldırmamıştı.

Koenig elini kaldırdı ve Helena'nın parlayan saçlarının birkaç santim üstünde durdu, onların çekici yumuşaklığına dokunmak isteğine karşı koyarak elini aşağı indirdi. «Sevindim Helena,» dedi. «Senin sandığım kadar acı çekmediğini görmek, beni sevindirdi.»

«Bunlar bir kez başımdan geçti John. Onsuz yaşamayı artık öğrendim.» Fotoğrafı, ön yüzü aşağıya gelecek biçimde masaya koyarken sesini yükselterek konuştu: «Ve bizim de yapacak işimiz var.»

Gerçekten de yapılacak çok iş vardı. Parks ve Bannion tuhaf bir raslantıyle Russell öldüğü zaman kendilerine geldiler ama Russel'in söylediklerine ekleyecek bir şeyleri yoktu. Bergman, iki pilotun söylediklerini Koenig'e açıkladı; «Isının birdenbire düştüğünü hissetmişler. İkisinin de gözleri kamaşmış, ondan sonrasını da anımsamıyorlar.»

«Kartal?»

«Yere inip, dışarı çıktıklarında kapıları kilitli bırakmışlar. Komuta kabinine onların haberi olmadan hiç kimse giremezdi. Ve unutma; biz Russell'i yolcu kabininde bulduk, bu kapı kilitliydi, sen açtın...»

Koenig kafasını salladı; «Ya otopsi?»

«Daha başlamadık ama ben deriden bazı örnekler aldım. Derinin dış tabakaları bir tuhaf Russell, yaşarken normal görünüyordu ama şimdi bazı değişiklikler oluyor. Sanki bir kristalleşmeden geçer gibi sertleşiyor. Ters bir kutuplaşma var.»

«Ne gibi?»

«Daha pek emin değilim.» Bergman kaşlarını çatarak laboratuvarında dolaşıyordu.

«Yaşayan dokular bu tür bir fonksiyon göstermez, ama Deimos Laboratuvarlarında Profesör Feldon'un yapmış olduğu bazı deneyleri anımsıyorum. Açıklanması güç bir şekilde hareket eden tuhaf bir metal bulmuştu. Güçlü manyetik alanların uygulamasıyla dalga haline dönüşen elektronik baskılar sonucunda anti-maddeye yakın bir nesne oluşmuştu.»

Koenig kaşlarını çattı. Ters atomik elektronik akım kuramını biliyordu. Normal olarak protonun içinde pozitif akım yerine negatif akım bulunması gerekirdi. «Anti-madde,» dedi. «Normal madde ile temas ederse, sonuç büyük bir infilak olur.»

«Kuramsal olarak doğru.» diye Bergman kabul etti. «Fakat Feldon bir ara yeni bir durum keşfetti. İki güç birbirini geçersiz kılıyor. Meydana gelen enerji yüksek, ama beklenen yükseklikte de değil. Russell'dan aldığım örnekler aynı yolu izliyor. Sanki onları normal halde tutan güçler şimdi kayboluyor ve eski haline dönüyor. Eğer ters kutuplaşma normal maddenin tam tersine varırsa... John, acaba bize bunu mu söylemek istiyordu, bu uyarıyı mı getirmek istiyordu?»

«Yeni Dünya'nın anti-maddeden yapıldığını mı söylemek istiyorsun? Olanaksız!»

«Kapalı bir geminin içinde, ölü bir insanın bulunması da olanaksızdı...»

«Lee Russell, insan değildi. İkimiz de bunu biliyoruz.» Koenig sabırsızdı. «Gezegen anti-maddeden oluşamaz, çünkü o zaman kartal oraya iner inmez havaya uçardı. Böyle bir şey olmadı. Parks ve

Bannion; her ikisi de dışarı çıktılar. Örnekler aldılar. Anlayışlı ol, Viktor. Eğer tahmin ettiğin doğru olsaydı. Sonuç böyle mi olurdu?»

«Hayır, John. Kabul ediyorum, olmazdı.» Bergman laboratuvarı içinde kararsız bir biçimde aygıtlara dokunarak geziniyordu. Koenig'e bakmadan «Sen istersen ilk timleri göndermeden önce bir süre bekle.»

«Bekleyeyim mi?»

«Aşağıda tehlike olmadığına emin olana kadar. Lee beni tasalandırdı, bunu kabul ediyorum. O...»

«Lee Russell, insan değildi.»

«Öyleyse ona «şey» diyelim, fark eder mi?» Bergman ciddi bir ifadeyle ona döndü.

«John, niye ortaya çıktı? Bir düşünelim. Eylemi ve amacı neydi? Bütün bu olayların nedeni ne olabilir?»

«Yaşamın tek amacı yaşamı sürdürmektir.»

«Doğru, ama bunu başaramadı. Bizi tehlike konusunda uyardı ve sonra ölüverdi. Öldü ya da gitti ya da yapması gereken şeyi yaptı. Uyarı, John. Bunu iyi düşünmeliyiz.»

«Uzak durun,» diye Koenig hiddetle söylendi; «Bu bir uyarı değil, tehditti. Belki aşağıda olan her kimse konuk istemiyor. Lee'yi, bizi korkutmak amacıyla göndermiş olabilirler.»

«Bundan emin olamazsın.»

«Ben bir şeyden eminim, Viktor. Acele hareket etmezsek, Yeni Dünyaya inme şansımızı yitiririz. Bu fırsatı kaçırmak niyetinde değilim. İlk tim aşağıya inecek.»

«Ama...»

«Aşağıya inecektir,» diye Koenig kesin bir ifadeyle tekrarladı. «Bir saat içinde hareket edeceğiz.»

Keşif bölümü kartalı kontrol etmiş, yüklemiş ve harekete hazır duruma getirmişti. Koenig ofisinden çıkarken, Morrow onun yanına geldi.

«Komutan, sanırım sizin porsonele gereksinmeniz olacak...»

Koenig'in tasalanacağı en son şey... Üsteki herkes, Yeni Dünyayı yakından görmeye can atıyordu. Koenig'in düşüncesini tahmin ettiğinden gülümsedi.

«Pekâlâ sen de geliyorsun, Paul. Pilotumuz Carter olacak. Analizi olarak yanımıza kimi almamızı salık verirsin?»

«Sandra Benes, komutanım.»

Tabiî Sandra olacaktı ve Koenig nedenini tahmin edebiliyordu. Bir süre düşündü ve sonra başını salladı.

«Ona gereken talimatı ver. Doktor Russell, timi tamamlayacak, ben de sizinle geliyorum. Araç, gereç ve silahları denetleyin...»

«Silahlar mı?»

«Laser tabancaları... Aşağıda neyle karşılaşacağımız belli olmaz. Sen halen Sandra'yı götürmek istediğinden emin misin?»

«Ben eminim, yani, evet efendim.»

Helena da onun kadar hevesliydi. Koenig onu çağırınca koşarak geldi ve yadsıma olanağını verince başını salladı.

«Hayır, John, gideceğim. Orada ne olduğunu

görmek istiyorum. Lee'nin yaşadığı yere gitmek istiyorum.»

Onun gördüklerini görmek, yürüdüğü yerlerde yürümek, aynı havayı teneffüs etmek ve aynı kokuları duymak istiyordu. Ölümünü kabul etmesine rağmen anılar kalmıştı. Bu da geçerdi, Koenig bundan emindi. Ama biraz zaman isterdi.

Ve onların zamanı çabuk geçiyordu.

«Komutan, kalkışa on dakikamız var.» Kano'nun yüzü komlokun ekranında heyecanlı görünüyordu. «Eğer üssü boşaltmaya karar verirseniz, orada fazla kalamayacaksınız. Taşınma operasyonu epey sıkışık olacak. Birkaç saat sonra Yeni Dünya'dan uzaklaşmaya başlayacağız.»

«Anlaşıldı.»

«Tamam, iyi şanslar efendim.»

Kalkışa bir dakika kala Bergman aradı. Yüzü komuta kabinin kontrol koltukları karşısındaki ekranda belirdi. Kaygılı, tasalı ve biraz da şaşırmış bir yüz...

«Joh, tuhaf bir şey oldu. Russel'in cesedi kayboldu.»

«Ne?»

«Kayboldu, John, yok oldu. Mathias tam otopsiye başlayacakken Dr. Mathias, elektriksel bir çarpma sonucu odanın bir kenarına fırlatılmış. Sana söz ettiğim durum var ya, o olabilir.»

Carter oturduğu yerden, kısaca, «On altı saniye, komutanım.» dedi.

«John, seferi durdur.»

«Hangi nedenle?»

«Bilinmeyene doğru gidiyorsunuz, Russell'ın

uyarısı gerçek olabilir. Eğer aşağıda anti-madde varsa hepiniz mahvolursunuz!»

«On saniye komutan.»

«Bütün bunları konuşmuştuk, Viktor. Ben kararımı verdim.»

«Üç saniye, komutan vazgeçelim mi?»

«Hayır, Allan.» Koenig pilota baktı. «Bizi oraya götür.»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEZEGEN çok güzeldi. İnsanların rüyasına giren, hakkında yazılar yazılan, şarkılar söylenen, efsanelerde adı geçen, konular yaratan bir yer, bir cennet... En güzel yıldızı sürekli güzellikten başka bir şeyi olmayan yeri arama özlemi...

Yeni Dünya bu gereksinmeye karşılık vermişti.

Kocnig kartalın kapısı önünde durup tertemiz kokan havayı ciğerlerine doldururken, tüyleri sabah güneşi gibi olan bir kuş yerdeki halı gibi çimenlere kondu.

Önündeki ağaçlar bir katedralin sütunları gibi, gövdeleri parlak, tepeleri yeşil yaprakla dolu olarak yükseliyorlardı. İndikleri küçük alanın kenarındaki kayalar, küçük yuvarlaklar halinde yükseliyor ve geride sisler içinde dağlar görünüyordu. Öbür kıyıda ise yıldız gibi çiçekler açmış çalılıklar vardı.

Helena hayranlık içinde etrafa bakarak; «Harikulâde,» dedi. «John! Burada kalabilirsek yaşadık!»

Koenig kayaları ve uzak dağları işaret ederek;

«Paul, sen ve Sandra şu yöne gidin. Çok uzaklaşmayın. Gördüğünüz şeyleri kontrol edin, örnekler alın ve başınızı belâya sokmayın. Kuşkulu bir şey görürseniz hemen bağıntı kurun. Laser silahlarına son çare olarak baş vurun.»

«Anlıyorum, efendim. Yerli halkı rahatsız etmek istemiyorsunuz.»

«Eğer, insanlar varsa, hayır. Helena, biz de sol tarafı kontrol edelim.»
Carter, kartalda kalıp üsle bağıntı kuracak ve bunu yapmak zorunda olduğu içinde köpürecekti. Ona da sıra gelecekti, ama şimdilik ekşif hevesini frenlemek zorundaydı.

«Bu enfes, John.» Helena çalılıktan bir yaprak koparararak örnek kutusuna koydu. «Ilık bir hava, verimli toprak, değişik türde bitkiler... Daha iyisini arayıp da bulamazdık.»

«Umarım göründüğü kadar güzeldir.»

«Güzel değil mi?»

«Bilmiyorum, Helena. Zaten onu anlamak için buradayız.»

Ilık havayı, bitkilerin kokusunu içlerine çekerek sessizce yürüdüler. Onlar için Alfadaki sterilize havadan sonra, burası gerçek bir cennetti. Aynı zamanda genişliğin yalnızlığın ve sessizliğin de tadını çıkarıyorlardı.

«Su!» Ufak bir vadinin içinde alçak meyve ağaçları arasında gördükleri havuza doğru ilerlediler. Helena; «Bu meyveleri tatmalıyım,» dedi.

Havanın sıcak olmasına rağmen su serindi Meyveler de mor kabukları içinde koyu sarı, çekirdeksiz, suyu ise koyu bal rengindeydi.

Helena ağzını şapırdatarak; «Karpuz tadına benziyor,» dedi. «Ya da ananas, üzüm de olabilir...» Birden durdu ve hayretle; «Karışık lezzette. Neyi düşünürsen onun tadını alıyorsun. Al John, bir kez dene,»

Helena'nın verdiği parçayı tadarken değişik şeyler düşündü. Tarçın kokulu bir elma, konyak içinde yüzen kayısı, şekere bulanmış şeftali, çilek, tuzlu zeytin, fındık... Tümünün tadını alabiliyordu.

«Bir meyve,» dedi Helena. «Ne istersen o oluyor. Yüzyıllardan beri ziraatçilerin rüyalarında gördükleri şey. Bütün gereksinmelere cevap veren bir tek bitki. Ona ne ad takmışlardı?»

Koenig, «Yaşam ağacı,» dedi. «Her şey olabilen yetkin bir gıda. Belki, Abrosia, efsanelerle aram iyi değildir.»

«Tanrıların yemeği,» diye mırıldandı. «Ve biz bulduk. Belki burada John, yeniden başlayabiliriz. Eski uygarlıkların yaptığı hataları yapmayan yeni bir uygarlık kurabiliriz. Savaş ve çevre kirlenmesi gibi sorunları bilmeyecek, temiz bir toplum.» Bir dilim daha meyve kesti. «Bunun içinde mineraller ve vitaminler, yüksek oranda protein de varsa, o zaman bitki ve ilâç derdimiz kalmaz. Her şey elimizin altında olur.»

«Analiz için birazını götürmeliyiz.»

«Haklısın.» Son kestiği dilimi yemeyeceğini anlaması gerekirdi. Meyveyi gözlerine yaklaştırarak etinin oluşumunu incelemeye başladı.

«Biliyor musun John, bu bir melezleştirmenin

sonucu da olabilir. Görünür tohum olmadığına göre, yeniden yetiştirilmesi aşı ile olmalı. Bizdeki terbiye edilmiş muzlar gibi...»

«Bu da bu meyvelerin birileri tarafından yetiştirilmiş olduğunu gösterir.»

«Evet John. Öyle olmalı...»

Koenig oturduğu yerden kalkarken eli silâhının kabzasına gitti. Tehlike olasılığına karşı bir refleks.

«John?»

«Burada bilinçli bir yaşam türü olmalı Helena, hem de yüksek bir zekâ düzeyinde. O sinyalleri gönderebilmeleri için gelişmiş bir teknolojileri olması gerek... Daha fazla kanıt istiyorsak bu ağaçlara bakmak yeterli...»

«Zararsız olabilirler.»

«Belki. Koenig komlokuna uzandı: «Paul? İşler nasıl gidiyor?»

«Çok iyi komutan.» Morrow rahat görünüyordu, hatta biraz da kendinden memnun.

«İçilebilir su ve tuhaf tatları olan meyveler bulduk.»

«Meyveyi biliyorum. Başka?»

«Bitki ve bazı kaya örnekleri de aldım. Yüksek oranda metal kapsadığını sanıyorum. Gümüş ve demir izleri var. Sandra ilerde bir şeyin kımıldadığını sandı, fakat yanılmış olmalı.»

«Ayrıntılı bilgi verebilir misin?»

«Yalnız gördüğünü sandı, efendim. Söylediğine göre ayıya benziyordu. Bir ışık oyunu olabilir. Ben baktım ama göremedim.»

Koenig; «Uçağa dönün.» dedi. «Pek fazla zamanımız kalmadı.»

«Emredersiniz efendim. Taşınmaya başlayacak mısınız?»

«Siz uçağa dönmeye bakın,» Bağıntıyı keserek Helena'ya; «Biz de aynı şeyi yapalım,» dedi.

«Ona cevap vermedin, John. Taşınmayı başlatacak mısın?»

Koenig'in karşılık vermesine olanak kalmadan Carter onları aradı: «Komutanım, kartalın içindeki ısı yükseliyor. Şu anda ciddî değil, ama bu yükselme sürerse tehlikeli olabilir.»

«Kalkışa hazır ol, incelemeyi durduruyoruz. Hepimiz geri gelir gelmez hareket edeceğiz.»

«Komutan?»

«Emrediyorum, hazır ol.»

Koenig komloku beline takarak hızlı adımlarla kartala doğru yürümeye başladı. Helena, ona yetişmek için koşmak zorunda kalmıştı. Yüzündeki gergin ifadeye bakarak sordu:

«Bir terslik mi var?»

«Olmamasını dilerim...»

«Amma sen olduğunu sanıyorsun?»

Sertçe karşılık verdi; «Emin değilim ama Viktor haklı olabilir. Eğer öyleyse, zamana karşı yarışıyoruz.»

Yarı yola gelmeden, Carter yeniden onları aradı. Sesi kaygılıydı.

«Durum kötüleşiyor, efendim. Isı elektronik devrelerde toplanıyor. Biraz daha artarsa izolasyonlar yanacak. Kritik noktaya yaklaştı.»

«Bu noktada tutabilir misin?»

«Çalışıyorum.» Carter'in yüzü terden sırılsıklamdı. «Tanklardaki havayı ısıyı dağıtması için

kullandım, fakat içerdeki sıcaklık nefes almamı zorlaştırıyor. Buraya gelmeniz ne kadar sürer?»

«Fazla sürmez.» Koenig bir düğmeye bastı. «Paul? Eğer koşmaya başlamadınsa derhal başla. Tehlikedeyiz. Koş!»

Gemiye yaklaştıkları vakit öbürlerini gördüler. Morrow önde, sol eliyle kızı bileğinden yakalamış, sağ eliyle de omuzunda asılı olan çantayı tutuyordu. Çantanın ucu belindeki laser silâhının çok yakınındaydı.

Çantanın içindeki maden örnekleri Koenig'i birdenbire dehşet içinde bıraktı.

«Çanta,» diye bağırdı. «Defet onu!»

«Ne?»

«Fırlat, uzağa at!»

Morrow bir an tereddüt ettikten sonra, kızın elini bırakarak çantayı omuzundan çıkardı. Çanta bu sırada lasere dokundu.

Patlama yeri göğü sarstı.

Anî bir parlama oldu. Morrow yere serilmiş yatıyordu.

Sandra dizlerinin üstüne çökmüş ve bir ağaca sarılmıştı.

«Laseri infilâk etti, at onları.» Koenig, Helena'nın kemerinde asılı duran silâhı koparırcasına kaptı, kendi silâhı ve ikisinin de taşıdığı örnek çantalarıyle beraber uzağa attı. Helena Morrow'a koşarken o da Sandra'nın yanına gitti. Kızın silâhıyle çantasını uzağa fırlattı.

«John!» Helena'nın sesi şaşkındı; «Paul-ölmüş.»

«Sandra'ya bakalım.»

Ağacın yanında öylece kalakalmış, kıpırdaya-

mamıştı. Boşluğa bakar gibi gözleri açık, yüzündeki ifade ise anlamdan yoksundu. Helena, ona yardım ederek ayağa kaldırırken, cansız bir sesle: «Göremiyorum,» dedi.

«Ne?»

«Göremiyorum.» Sesi yavaş yavaş yükselerek çığlığa dönüştü: «Göremiyorum? Kör oldum! Hiç bir şey göremiyorum.»

«Onu gemiye götür.» Koenig eğilip Morrow'un cesedini omuzuna aldı. «Acele et.»

Kartala doğru giderlerken komloku sinyal verdi. Ekrana bakmadan komlokunu eline aldı.

«Komutan...»

«Geliyoruz.»

«Çok geç! İzolasyonlar gitti. Devreler birbirine kaynadı. İçerde nefes alamıyorum; duman, gazlar...»

«Kartalı tahliye et! Dışarı çık Carter, fırla dışarıya!»

Yanaklarından göz yaşları dökülen, ayaklarını sürükleyen, Sandra'ya destek olan Helena arkasında olmak üzere Koenig, tepenin üstüne çıkınca uçağı gördü. Açık kapısından yoğun zehirli ve beyaz dumanlar çıkıyordu. Bu dumanlar arasında da kapıdan dışarıya fırlamak üzere olan Carter... Ama çok geç kalmıştı.

Patlamanın etkisiyle havaya fırladı ve uçuşan enkaz yığınları arasında yere düştü. Kartalın parçaları çevresine düşerken, hareketsiz kaldı. Bu öldürücü parçalar Sandra'yı yere çarptı ve Koenig'i başından yaralayarak yere serdi. Koenig yattığı yerde, sırt üstü döndü, boşalan gökyüzüne baktı ve altın saçlı, güzel bir kadının yüzünü gördü.

«Helena,» diye mırıldandı. «Helena, az daha yetişiyorduk. Az kalmıştı...» Ve yüz kaybolup karanlıklar içinde yok oldu ve bu karanlık Koenig'in bütün dünyasını sardı.

Yalnız kalmıştı. Şimdiye kadar bilmediği türde bir yalnızlıktı bu... Yandaki odada, yandaki apartmanda ya da sokakta, kentte, her zaman birileri vardı. Yabancılar, belki de onu önemsemeyen yabancılar, fakat hiç olmazsa insanlar vardı.

Şu anda ise hiç bir şey yoktu ve büyük bir tahribatın ortasında duruyordu. Ağaçlar, çalılar, dumanlı dağlar, hepsi gitmişlerdi.

Gezegeni bir düş ülkesi yapan şeyler; kuşlar, çimenler kartalla beraber gitmişlerdi. Şimdi çıplak kaya parçaları, ölüler ve soğuktan başka bir şey yoktu. Yalnızdı ve yakında ölecekti. Geriye göz yaşı dökmekten başka bir şey kalmamıştı.

«Helena!»

Helena, seslerini duydu ve içini bir sıcaklık dalgası kapladı. Onu koruyan, çevresini kaplayan balonun içinde doğrularak kendisine yaklaşan adamı gördü.

«Lee!»

Onu ilk kez kartalın içinde gördüğü gibiydi, temiz ve ütülü Jüpiter uzay gemisi üniforması içinde, gözleri yaşam ve zekâ dolu... Ama yaşamının bir parçası gibi olan, tanıdığı, bildiği kocası değildi, olamazdı.

«Kimsiniz?» diye sordu. «Nesin? İnsan olamazsın.»

«Sizin bildiğiniz türde insan değilim.»

«Nasıl yani?»

«Beni bir imge olarak düşün, bir haberci... Sizleri uyarmaya çalışmıştım ama kimse dinlemedi. Size zararımız dokunmaz. Gönderdiğimiz sinyalleri almadınız mı?»

«Sizler... Kimsiniz?»

«Bu dünyanın sahipleri, yerin altında, derinde yaşayanlar. Siz burada yaşayamazsınız. Bizim maddemiz, sizlerinki gibi değil.»

«Açıklamalıydın bize...» Sesi donuk ve önemsemez bir eda taşıyordu. Artık hiç bir anlamı yoktu.

«Biz bu soruyu sormuştuk, cevap verebilirdin.»

«Cevap vermeye çalıştım. Zorluklar vardı. Bu durum bizim için yeniydi ve birçok problemler vardı. Ama biz elimizden geleni yaptık...»

Elinden geleni yapmış ve başaramamıştı. Helena, şakaklarından akan kanlar içinde yüzü solgun yatan Koenig'e, Morrow'a, Sandra'ya ve düştüğü yerde kalmış olan Carter'e baktı. Alfa yok olmuştu. Anlayamıyordu.

«Bizim dünyamızı sizinkinden uzaklaştırdık, Helena. Tehlike çok büyüktü. Yalnız sizin için değil, bizim için de aynı tehlike sözkonusuydu. Bunun için uyarıcı sinyaller gönderdik. Bizi dinlemeniz gerekirdi. Şimdi içinde bulunduğum biçim senin için önemliydi. Güvenebileceğin biriydim.» Ve, belki onların seçmek zorunda kaldıkları biri... Gezegenlerinin güzel ve çekici görünmesi gibi. Üç yüzden fazla insanın özlemleriyle olmasını istedikleri bir şeyi kendi isteklerine çevirmeleri gibi. Kendi isteği anlaşılmış ve kullanılmıştı.

«Niye buradasın?» diye sordu. «Övünmek için mi?»

«Hayır, yardım etmek için...»

«Nasıl? Ne yapabilirsin? Hepsi öldüler...»

«O kadar az şey biliyorsunuz ki,» dedi. «Karanlığa atılmış çocuklar gibi korkarak anlayamadığınız güç ve varlıkların karşısına çıkıyorsunuz. Ama, sende değerlendirilmesi gereken bir yan var. Özel bir duyarlık, bir ilgi... Boşa gitmemeli bu...» Helena'ya yaklaştı, ellerini omuzlarının üzerine koydu, ışıl ışıl gözleriyle gözlerinin içine baktı. «Düşün,» dedi, «Anımsa...»

«Anlamıyorum.»

«Zaman kavramı, izafîdir. Bu kavramda bir hoşgörü alanı vardır ve biz bundan nasıl yararlanacağımızı biliyoruz. Fakat bir kılavuz ve bir yön olması gerek. Ve bu alan bir hayli dardır.»

Lee, konuşmasını hızlandırdı: «Düşün, Helena. Anımsamaya çalış. Çabuk, çok zaman yitirdik.»

Biz? Lee ve kendisi, şu anda çevresinde ölü yatanlar, ve bu gezegenin içinde yaşayan yaratıklar? Bir an şaşırdı, sonra derin bir nefes alarak olanları kabul etti. Lee - karşısında duran kişi ona yardım öneriyordu. Yitirecek bir şeyi yoktu. Lee; «Anımsa,» diye tekrarladı. «Beyin gücü sınırsızdır. Sende eksik olan güç, sana verilecektir. Geçmişi düşün, Helena. Şimdi!»

Lee'nin gözleri büyümeye başladı. Büyüdü, büyüdü, bütün çevreyi kaplayarak kendi görüş açısını kapattı. Helena sanki o gözlerin içine girip, yittiğini sandı. Bir an, ortada gözlerden başka bir şey kalmadı ve sonra hareket eden, zorlanan çok büyük güçler hissetti.

«Çanta» diye bağırdı, Koenig «Def et onu. Uzağa at!»

Morrow bir an tereddüt etti, sonra Sandra'nın

elini bırakarak, Koenig'in söylediğini yaptı. Helena Morrow'un çantayı atışını gördü, sinirleri gerildi, fakat bir şey olmadı. Çanta az ötede yere düştü. Hepsi bu kadar.

Morrow nefes nefese, onlara yaklaşırken «Gemi ne alemde?» diye sordu.

«Tehlikede. Acele edelim.»

Helena, Koenig'i izlerken, düşünmeye zaman bulamıyordu. Kartal bıraktıkları yerde duruyordu, kapısı açıktı ve Carter onlara acele etmelerini söylüyordu. İçeri girer girmez, Koenig kapıyı kilitledi, Carter da kontrolların başına geçti.

«Kalkışa hazır olsun...!»

Koenig, yardımcı pilot koltuğunun arkasına tutunup düşmemeye çalışırken, Carter kartalı havalandırarak yukarıya, güvenliğe doğru uçurdu. Öbürleri yolcu kabinine geçmişlerdi. Koenig de onları izleyip Helena'nın yanındaki koltuğa oturdu.

«Başardık» dedi. «Ama son saniyede.»

Genç kadın karşılık vermeyince, merakla ona baktı, «Helena, bir şey mi var?»

Helena parmaklarıyle Koenig'in kan olmayan şakağına dokundu ve sonra parmaklarını yavaşça geri çekti. Koenig ölmüştü ve şimdi yine yaşıyordu!

Morrow da ölmüştü. Carter ve kız da...

Helena ona baktı. Sandra'nın yüzü kızarmış, derin derin nefes alıyordu. Morrow'a bakarken gözleri parlıyordu.

Aşık ve erkeğinin yanında mutlu bir genç kadın.

«Helena?» Koenig yavaşça omuzuna dokundu.

«İyi görünmüyorsun, sanki bir şeyin kaybolmuş gibi... Bir şeyin olmadığına emin mısin?»

«Bir şeyim yok iyiyim...»

Koenig, tatmin olmamıştı, ona anlatabilirdi, ama nasıl? Şimdi bile olup bitenler eski birer anı olmaya başlamıştı. Gerçekten yalnız kalmış mıydı? Öbürleri gerçekten ölmüşler miydi? Lee, gerçekten de yeniden meydana çıkmış mıydı? Zaman, akıl almaz bir biçimde üstün bir bilim sayesinde geri gitmiş ve inanılmaz gibi göründüğü halde, aynı olayları iki kez yaşamışlar mıydı?

Yavaşça sordu «John, bir laser patlaması anımsıyor musun?»

«Hayır.»

«Kartal'ın havaya uçuşunu?»

«Hayır.» Koenig'in sesinde endişe vardı. «Bir şey anlamıyorum, Helena. Neden söz ediyorsun?»

Unutmuştu, ya da onun için hiç bir zaman böyle bir olay yaşanmamıştı. Sadece kendisi şimdi gerçek olmayan bir zaman parçasında yaşamıştı. O zaman dilimi içinde akıp giden olaylar, artık gerçek değildi.

«Hiç bir şeyden... Bende kalan tuhaf bir izlenim... Belki yediğim meyvedendir.»

«Zehirli olduğunu mu düşünüyorsun? Olamaz, ama belki keyif veren bir maddesi vardı. İyi olduğuna emin misin?»

«İyiyim.» Ekrana baktı. Ufukta ufalıp, uzaklaşan dünyayı gördi. Kaybolan cennet.

Koenig: «Yeni Dünyanın gizlerini hiç bir zaman tam anlamıyle çözemeyeceğiz,» dedi. «Ama orada rahatça yaşayamayacağımızı da anladık. Yazık... Ama bu gerçeği kabul etmek zorundayız...»

Helena; Koenig'in kararını merak ediyordu:
«Peki n'olacak şimdi?»

Koenig, bitkin ve umutsuz bir sesle karşılık verdi; «Uzaydaki bilinmeyen yolculuğumuzu sürdüreceğiz. Başka yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum...»

DOKUZUNCU BÖLÜM

PAUL Morrow, ana komuta odasındaki aygıtları gözden geçiriyor, bulguları not ediyordu. Yeni kurulan aygıt ve sistemler çok iyi çalışıyorlardı. Yeni Dünyadan ayrılalı iki hafta olmuştu. Üs, elden geçirilerek her yanı her aygıt, araç ve gereci onarılmış ve yenilenmişti. Ama bazı ufak tefek eksiklikleri vardı. Ted Clifford, bunları girdermeye çalışıyordu.

«Paul, dört ve yedi numaralı dış devreleri kapar mısın?»

«Derhal.» Morrow, ana konsola giderek gereken düğmeleri kapadı.

«Tamam, Ted.»

Clifford işe başladı. Karışık devreleri denetlemek için ikili bölümün kapağını açtı ve hatalı bir parçayı değiştirdi. Kapağı kapayarak ayağa kalktı

ve kontrol odasının direk-görüş ekranına baktı. Yıldızların parlamasından başka bir şey görünmüyordu. Evrenin nefes kesici görüntüsü... Ekranı seyrederken birdenbire kaşlarını çattı.

«Bitirdin mi, Ted?» Colliford karşılık vermeyince Morrow, sorusunu yineledi: «Ted?»

Clifford ona aldırmadı. Ani bir kararla bilgisayarın başına geçerek karmaşık makineyi çalıştırmaya başladı. Ellerini inanılmaz bir ustalıkla kullanıyor, hızla hareket ederken anlamsız bir yüzle ekrana bakıyordu. «Ne oluyor?» Kano koşarak geldi. «Ted, çekil oradan!»

Clifford'un kolunu yakaladı ve kendini yerde buldu. Morrow başka bir teknisyenin yardımı ile Clifford'un üstüne atlayıp onu yakalamaya çalıştı. Bu boşalmakta olan bir yayı tutmak gibi bir şeydi. İkisi de Kano'nun peşinden, kendilerini yerde buldular. Sandra komlokunun düğmesine bastı.

«Komutan, Ana komuta odasında tehlike, koşun!»

Koenig, Helena'nın yanındaydı. İkiside ana komuta odasına koştular. Clifford, vahşi bir hayvan gibi çırpınıyor, onu durdurmak istiyenlerle mücadele ederek bilgisayarın başına geçmeye çalışıyordu. Oradakiler Clifford'u hareketsiz hale getirince birden yüzü buruşarak vücudu dikleşti ve sonra son bir çırpınmayla yere düştü.

«Helena?»

«Ölmüş, John,» Clifford'un cesedinin yanında, çömeldiği yerden ona dönüp baktı.

«Neden?»

«Görünüşe göre bir beyin fırtınasına tutulmuş, fakat nedenini söyleyemem.»

Koenig canı sıkkın bir tavırla; «Öyleyse öğrenin,» dedi. «Derhal bir otopsi yapın. Paul, burada ne oldu?»

Yardımcılar ölüyü kaldırırken Morrow olup bitenleri anlattı.

Koenig düşünceli bir halde mırıldandı: «Kontrol yaptı, bölümü kapadı ve sonra çıldırdı... Başka bir şey yok mu?»

«Bir şey daha var, efendim,» diye Sandra cevapladı. «Ben gördüm: Bilgisayarın başına geçmeden önce durup uzaya bakmıştı. Paul seslenince, onu duymadı. Hiç bir karşılık vermedi.»

Uzay? Koenig ekrana giderek Clifford'un durduğu yerden uzaya baktı, ama bilinen yıldız sistemlerinden başka bir şey göremedi.

Ansızın yıldızlardan biri büyümeye başladı. Önce portakal renkli bir daireye ve sonra da bir küreye dönüştü.

«Paul!»

Morrow işe başlamıştı bile. Ana ekran aydınlanarak tuhaf cismi daha da yakından gösterdi. Sandra oturduğu yerden raporunu verdi;

«Bilinmeyen bir cisim, Alfa ile kesişme noktasına yaklaşıyor. Aya göre sürati 05 C.»

Güvenlik bakımından yüksek bir hız... Eğer çarparsa, bütün tesisler imha olabilir ve ay da düşen bir yumurta gibi parçalanabilirdi.

«Hacim?»

«Çok az, komutan.» Sandra şaşırmıştı. «Büyüklüğüne göre bir oranı yok. Ya da çok ufak ya da çok seyrek.»

«Isı?»

«Anlayabildiğim kadarıyle sıfır. Aletler,» Sand-

ra birdenbire sözünü yarıda kesti ve sesini yükselterek, «Komutan, bilinmeyen nesne, yavaşlıyor.» dedi.

Birdenbire bilinmeyen nesne Alfaya çarptı. Koenig dizlerinin üstüne yere düştü. Her yönden şaşkınlığı ifade eden çığlıklarla çatırdayan üssün sesleri geldi. Bu an çabuk geçti. Morrow, bütün bölümlerden hasar raporları almaya başladı.

Böyle bir tehlike anında harekete geçen, saatlarca süren eğitim sonucu elde edilebilen çabuk bilgi edinme işlemi...

«Hasar yok, komutan, ama ne oldu?»

Sandra bazı bilgiler vermeyi sürdürüyordu.

«Bilinmeyen cisim Alfaya göre hareketsiz duruyor. Halen yüzey ısısı okunmuyor. Görünen büyüklüğü 0625.»

«Aya göre mi?»

«Evet, komutan.»

Eğer katı ise çapı 500 mil demekti. Koenig, portakal rengindeki ışığın parlaklığı yüzünden gözlerini kısarak, ekranda görünen biçime baktı. Bilinmeyen bir ışık halesi... Kalın bir ışık halesi olmalıydı...

Portakal renginde, parıltı halinde görünebilen ışık ya da bilinmeyen bir güç.

«Kano?»

«Bilgisayar, cismin bizi bir kontrol noktası olarak kullandığını gösteriyor, komutan. Bir tür güç fırlatıldı ve bu güç sürdürülüyor.»

Bu bir tür kontrol ışını olmalıydı...

Elektronik bir sınır çizgisinde tutsak?

Ama kim kimi yakaladı?

Bu sorunun cevabını ekrandan yayılan ışık pa-

rıltıları ve üssün her hoparlöründen yükselerek duvarları titreten bir ses verdi.

Kalın, yabancı, soğuk bir ses:

«Dünyalılar, karşı koymaya çalışmayın. Triton gezegeninin tutsağısınız!»

Koenig umutsuzca, eninde sonunda bu iş başımıza gelecekti, diye düşündü. Binlerce yıl insanlık evrende tam bir yalnızlık içinde yaşamış, ancak son zamanlarda başka bilinçli varlıklarla yüzyüze gelebileceklerini düşünmüşlerdi. Şimdi ise bu umut gerçekleşmişti ama kötü bir biçimde... Yabancılar, dost olarak değil de, düşman olarak gelmişlerdi. Kültür ve bilim ortağı olarak değil de istilacı olarak gelmişlerdi.

İstilacılar ve katilleri... Daha şimdiden öldürmüşlerdi.

Helena başında oturduğu karmaşık, mikroskobu göstererek;

«Clifford'u neyin öldürdüğünü sanırım biliyorum, John. Vücudunun güvenlik sınırını aşan ve beynine yapılan güçlü bir canlandırıcı akım. Tabiî biliyorsundur, hiç kimse tam olarak kendi gücünü kullanamaz. Eğer böyle bir şey gerçekleşseydi adaleleri kemiklerinden kopup, ayrılırdı. Beyinde bir denetim merkezi vardır. Bir regülatör.»

«Bu kontrol da aşılabilir...»

«Bazı zamanlar,» diye kabul etti Helena... «Panik anında ya da aşırı duygusal durumlarda ortaya çıkan üstün çaba dedikleri şey. Örneğin bir tür delilik ya da striknin gibi yapay ilaçların etkisiyle ortaya çıkar. Clifford'a dönecek olursak şu kesin; bir şey beynini etkiledi ve sonucunu gördük.»

«Bir şey? Bu tatmin edici bir karşılık değil, Helena. Çok karanlık.»

«Ben sana tam olarak bedensel durumunu verebilirim, John, fakat nedenine gelince, emin olamam. İlaç değildi. Sanırım elektronik bir güçtü... Bir...» Omuzlarını silkerek cümlesini kesti.

Koenig; «Tamam,» dedi. «Beynini harekete geçiren, bilinmeyen bir enerji olduğunu kabul edelim. Ama niçin?» Kaşlarını çatarak düşündü: «Talimat almadan, herhangi bir etkinle bilgisayarı çalıştırmaya itildi. Bilgisayarı son hızıyle çalıştırıyordu. Bu bir anlam ifade etmiyor mu?

Mathias, onlara yaklaşarak konuşmaya katıldı:

«Normal olarak hayır. Bir insanın anlama hızı bir mekanizmanın çalışma hızından fazla olamaz. Çok süratle gönderilen bir ses, yüksek derecede keskin bir zil sesi niteliğindedir. Bir ekrandan hızla geçen resimler, bilinerek saptanamaz.» Biraz durakladı, sonra anlamlı bir sesle tekrarladı; «Bilinerek, sanırım cevabımız bu.»

«Açıklayabilir misin?»

«Birçok biçimde insan beynini bir bilgisayara benzetebiliriz. Bilgi alınıyor, depo ediliyor ve istendiği zaman meydana çıkarılıyor. Aldığımız bilgilerin büyük bir bölümü bilinç altındaki bellek hücrelerine gönderilip, depo ediliyor. Örneğin siz bu odaya girdiğiniz zaman, beş duyunuzun olanakları içinde her şeyi kaydettiniz. Ama siz, bilerek bir eleme yolu kullandınız. Duvardaki resim, aygıtların biçimleri, yerin yapılış şekli filan... Bunlar dikkatinizi çekecek kadar önemli olmadığı için bilinçsiz olarak belleğinize yerleşti. Bu bilgiler sizde, dilediğiniz zaman kullanılmak üzere hazırdır...»

«Peki sonucu nereye bağlayacaksın, merak ediyorum?»

«Şimdi bir tahminde bulunmak istiyorum, komutan, dedi Mathias. Ama tahminim doğru.»

«Olabilir. Örneğin, şuradaki ahbabımız,» diyerek başıyle tavanı işaret etti; «Hakkımızda bilgi edinmek istiyordu. Bunu yapabilmesi için, bizlerden biriyle bağıntı kurup beynindeki bilgileri okumasından daha iyi bir yol olabilir mi?»

Koenig; «Bunu gerçekleştirebilirse, korkunç bir düşmanla yüzyüzeyiz demektir,» dedi. «Ama bilgisayarı niçin işe karıştırdı?»

«Daha fazla bilgi alabilmek için. Hafıza bankaları bilgiyle dolu. Bir kez çalıştırılırsa, Clifford hepsini ona aktarabilirdi. Cliff'in anlaması gerekmiyordu. Yapacağı tek şey; durup, seyretmekti.»

«Bir röle istasyonu, yani?» Mathias kafasını sallarken, Koenig düşünceli bir tavırla dudaklarını sıktı. Mathias'ın dediği gibi, varsayım bir anlam ifade ediyordu, ama işin arkasında olan güç korkutucuydu.

«Kano, Clifford'un bilgisayardan ne konuda bilgi aldığını öğrenebildin mi?»

Helena kafasını salladı; «Bizim yaşam sürdürme sistemlerimiz hakkında tam bilgi... Varsayımımıza uyuyor, John. Bir şey daha var. Söyle ona Bob».

Mathias, boğazını temizledi:

«Komutan bu söyleyeceklerimi bize güvenerek kabul etmek zorundasınız. Size herhangi bir kanıt veremeyeceğim ama Helena da onu gördü. Clifford'un beyninin içinde bulduğumuz ufak bir mor ışık... Bulduğumuz sırada yitip giden bir hale.»

«Cliff'i denetleyen bir etken mi?»

«Olabilir; belki, Clifford'u bir şey elde etti ve ona istediklerini yaptırdı.»

Bir adamı elde edebilen bir güç başka birini de elde edebilirdi. Bergman problemi düşünürken kaşlarını çattı.

«Karşımızdaki düşmanın gücünü tam olarak bilmeden etkin bir savunma sistemi kurmak olanaksızdır, John. Fakat, elimden geleni yapacağım. Bir binanın metal aksamı içinden geçirilen bir akım, elektronik bir güç alanı meydana getirir, güçlü olmayan bir alan ama belki bir işe yarayabilir. Belki de tehlike şu anda mevcut değil. Dışardaki durumu bildiren aygıtlardan edindiğim bilgilere göre, biz, bir tür güç alanın içine kapatılmış durumdayız. Biz derken de bütün ayı kastediyorum. Küçük bir ihtimal olarak, düşman bu alan içinde yaşayan bir organizmayı elde edemezler. Anımsayabilirsen, Clifford, biz daha ışını görmeden etki altında kalmıştı.»

Bir ihtimal, ama Koenig buna güvenemeyecekti. Düşman, şimdiye kadar ihtardan başka bir şey yapmamıştı. Koenig'in bu ihtarı dinlemeye niyeti yoktu.

«Viktor, bir kartalı özel aygıtlarla donatarak şu ışık küresini incelemek istiyorum. Şu yabancılar hakkında ne kadar fazla bilgi edinirse, bizim için o kadar iyi olacak. Sanırım, onları ziyaret zamanı geldi.»

Carter, komuta yerindeydi. Yardımcı pilotu Donovan, iri, rahat hareket eden, güler yüzlü ve bu inceleme gezisine katılmaktan memnun biriydi. Carter'in hafif sesine karşılık Donovan'ın kalın sesi hoparlörden açıkça duyuluyordu.

«Bütün sistemler çalışıyor, Alan.»

«Kartal üçten Alfaya: Beni halen duyuyor musunuz?»

Koenig, başını sallayarak: «Çok iyi,» dedi.

«O zımbırtıya ne kadar yaklaştınız?»

.«Söylemesi güç. Halenin içindeyiz ama göstergelerden bir şey okuyamıyorum.»

Bir sessizlik oldu daha sonra Donovan konuşmasını sürdürdü: «Menzil kapanıyor. Kartalın yönetiminde bazı aksamalar oluyor. İyon yükselmesi kritik noktaya yaklaşıyor.»

«Dikkat et, Alan.»

«Dikkat ediyorum.»

Ondan başka Koenig, Morrow ve ana komuta odasındaki herkes de dikkat ediyordu. Ekranda kartalın ilerleyişini izleyen herkesin sinirleri gerilmişti.

Portakalın parıltısı içinde kaybolmuş gibi duran bir nokta... Aygıtlar bulgularını gönderdikçe, ekranlar üstündeki iğneler oynuyor, tiriyor, yürüyen kağıtlar üzerindeki kalemler zigzaglar çizerek ufak farkları büyüterek gözle görünüp anlaşılabilir duruma dönüştürüyordu.

«Bir şey var mı, Viktor?»

«Kuvvetli manyetik bir alan ve değişen elektronik güçler...» dedi, Bergman.

«Gelen sinyaller, bir güneş fırtınasının aynısı. Fakat, ben iyon yükselmesinden dolayı meraklıyım. Pilotların bilincini etkileyebilir.»

«Helena buna dikkat ediyor.» Pilotların bedensel durumunu kontrol eden ekranların karşısında oturan Helena'ya baktı.

Carter birdenbire; «Tuhaf şey,» dedi. «Öbürle-

rinden daha güçlü bir ışık. Bize bir projektör gibi çarptı.»

«Artan iyon faaliyeti,» dedi Bergman. «Komuta kabininde statik şarj toplanıyor.»

«Helena?»

«Pilotlar yerlerini tayin edemiyorlar. Ansefalografik düzende bir değişiklik var.» Helena ansızın haykırdı: «Görevi durdur! İkisi de bayıldı!»

«Paul!»

Morrow emri beklemeden kartalı otomatik pilota geçirdi. Ellerini yumuşakça kontrolların üzerinde tutarken, dudakları kısıldı. Kaşlarını çatarak birkaç tuşa bastı ve sonra, «Tehlike,» dedi. «Kontrol sistemi bozuk ve gemi komutlara uymuyor.» Elimden geleni yapmaya çalışacağım ama bütün yapabileceğim, ancak uçağı yakına getirebilmek.»

«Bir kaza mı bu?»

Koenig, Morrow'un başını sallaması üzerine; «Helena, uzay elbisesi giy. Sandra, kaza ekibine haber ver. Paul, sen de elinden geleni yap, ikisini de yitirmek istemiyorum!»

Koenig uzay elbiseleri içinde, iniş binasında beklerken, kartalın yaklaşmasını seyretti. Morrow iyi çalışıyordu, gemi düzelmeye başladı. Rotası sağa sola kaçıyordu ama Morrow'un kontrolü altındaydı. Hızı azaldıkça, burnu havaya kalkmaya başladı. Geminin burnu zamanından biraz önce havaya kalkmıştı. Koenig elbisesinin radyosundan Helena'nın içini çekişini ve bir adamın da küfredişini duydu.

«Allahın belası, şimdi düşerse parçalanır.»

Morrow onu duymuş olabilirdi. Kartal dönerek burnunu düzeltti. Düşerken yavaşladı ve ay

yüzeyine çarparak havaya büyük bir toz bulutunun havalanmasına neden oldu.

Koenig, daha gemi yere çarpmadan koşmaya başlamıştı. Helena da peşinden koşuyordu. Alışılmış bir ustalıkla bozuk arazide sıçrayarak üssün çevresinden uzaklaşıyordu.

«Aşağı yukarı yarım mil, John.. Kuzey-doğuda.»

«Gördüm.»

«Kötü bir yer. Kabin parçalanıp gövde kırılmış olabilir. Eğer elbiseleri yırtıldıysa...»

Koenig konuşmanın gereksiz olduğunu düşünerek, konuşmasını sürdürdü. Eğer gövde kırılmış ve elbiseler yırtılmışsa iki pilot da ölmüş olacaklardı. Ama yarık ufak ve azsa kaçağı zamanında durdurabilirlerse onları kurtarmak mümkündü.

Pilotların yaşadıklarını kabul etmek gerekiyordu. Eğer gemiyi etkileyen güç, baygınlıklarını ölüme çevirmemişse...

«Komutan!» Boşluğun içindeki ses gergindi. Kaza ekibinden biri konuşuyordu. «Arkanızda! Bakın!»

Koenig durup arkasına baktı. Toprağın üstünde portakal renginde uçan top gibi bir ışık vardı. Üç metre çapında, sanki canlıymış gibi çarpan ve titreyen küre biçimindeki ışık yere indi.

Helena az ötesinde duruyordu. Öbürleri gibi oda durmuştu. Işık küresi inip, yerin birkaç santim üstünde uçarken, ona doğru yürümeye başladı.

«Helena! Dur!» Koenig koşmaya başladı. «Helena!»

Helena, Koenig'in haykırışlarına karşılık vermedi. Koenig ona yaklaşırken ışık küresinin içine girdi ve portakal renkli parıltının içinde kayboldu.

«Helena!»

Koenig, kendisini ışık küresinden uzaklaştıran ve güçlü bir karıncalanma duygusu veren etkiyi hissetti. Işık küresi ansızın kayboldu.

Geldiği gibi birdenbire gitmişti.

Ve onunla beraber, Helena da yok olmuştu.

ONUNCU BÖLÜM

CARTER şanslıydı, Donovan ise değil... Koenig yerde yatan adama baktı, ağzının çevresinde kurumuş kanlar, gözleri dışarı fırlamış, iç organları vakum yüzüden kanı kaynayarak parçalanmıştı. Belki bir dakika önce yetişselerdi onu kurtarabilirlerdi. Ama düşmanlar bu değerli dakikayı onlara vermemişti.

Koenig bakım odasına girince, Carter yatağında doğruldu. Solgun görünüyordu. Bir yanağında bir bere ve şakağına kadar giden bir çürük vardı. Pijamasının ceketi, diğer çürükleri gözden gizliyordu.

«Jim?»

«Öldü.» Koenig yatağın kenarına oturdu. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

«İyi. Yaşadığım için şanslıyım. Ne oldu?»

«Bayıldınız... Morrow sizi otomatik kontrolle geri getirdi,» Koenig ciddi bir tavırla ekledi: «Helena'yı yakaladılar.»

«Yabancılar mı?»

«Top gibi bir ışık gönderip, onu yuttular. Işık yittiği zaman Helena da gitmişti. Alan, neye benziyordu bu şey? Neler gördünüz?»

Carter! «Portakal rengindeki bir sise girer gibiydik,» dedi. «Genel bir parıltıdan başka bir şey göremiyorduk. Aşağı yukarı, her taraf aynıydı, aygıtlara güvenmek zorundaydık. Sonra o projektör bize çarptı. Ondan size söz etmiştim?»

«Evet.»

«Bundan sonra her şey karıştı. Başımı çatlayacak gibi hissetmeye başladım. Net olarak göremiyordum. Kartal, sanki canlıymış gibi, kendi kendine hareket ediyordu. Affedersin, olanlar buydu.»

«Peki sonra?»

«Sonra, perde kapandı. Burada, Mathias üzerime eğilirken uyandım.» Carter yatakta hareket ederken yüzünü buruşturdu, «Jim'e ne oldu?»

«Ezildi. Göğsünü ezen metal parçası elbisesini parçaladı. Kurtulma ümidi yoktu.»

Bir yalandı bu. Onu sarsıntı öldürmemiş, zamanında yetişememek öldürmüştü. Ama Koenig bu konuyu açmaktan kaçındı. Jim ölmüştü, konuşulacak pek bir şey kalmamıştı.

Carter ümitsizce; «İyi bir adamdı,» dedi. «Bir arkadaş. Buradaki kızların biriyle yakınlığı vardı, evlenmekten söz ediyorlardı, ama şimdi her şey bitti.» Ellerini sıkıp yumruk yaparak konuştu: «Eğer onları bir elime geçirebilirsem!»

«Onları ele geçireceğiz.»

«Nasıl?»

Koenig; «Bir kartala bazı yeni aygıtlar yerleştirtiyorum,» dedi. «Onların güç alanını aşabilecek yetenekte bir uzay gemisi olacak bu... Bergman bunun üzerinde çalışıyor.»

«Komutan, gemi hazır olduğu zaman, pilotu ben olmak istiyorum.»

«Sağlığın iyiyse olabilir...»

Carter sert bir sesle; «Demir gibiyim,» dedi. «Hem sonra deneyim de var. Ne olacağım biliyorum... Komutan Koenig...

«Evet!»

«Kartala onların canına okuyabileceğimiz esaslı bir silâh da monte ettir.»

Koenig oturduğu yatağın üzerinden kalktı: «Senden önce düşündüm. Hiç meraklanma.» dedi.

Kartalın montajını Anderson yapıyordu. Hangarda, Bergman'ın yanındaydı. Önlerindeki masanın üstünde bir sürü plan vardı. Koenig yaklaşırken Anderson'ın sesini duydu. Baş mühendis heyecanlıydı.

«Yolcu kabinini değiştirip, onun yerine bir sahra jeneratörünün konmasını sağlıyoruz, bu problem değil. Benim gördüğüm kadarıyle, alanın bütün kartalı çevrelemesini sağlamalıyız. Jeneratörü ağırlık merkezinin tam ortasina yerleştirmeliyiz. Ama kontrolü nasıl yapacağız? Alan kurulduktan sonra gemi ayrı bir dünyada olacak.»

«Ara veren bir düğme monte edeceğiz» diyerek Bergman, sabırla ekledi. «Burada, plan 37'de... Bir açık, on kapalı... Saniyenin binde birinden söz ediyoruz. Direk görüş olmadan, alanı aşıp onu muha-

faza edebiliriz. Çok basit olduğunu biliyorum, fakat çalışması gerek...»

Koenig; «Peki ya roketler?» diye sordu.

İkisi de onun geldiğini fark etmemişlerdi. Anderson döndü.

«Komutan, Alan nasıl?»

Koenig kuru bir sesle: «Kurtulduğuna seviniyor,» dedi. «Kartal hazır olunca, onunla uçmak istiyor. Ne zaman hazır olacak?»

Anderson omuzlarını silkti; «Saatlar ve belki de günler sürer. Tam bir tadilat yapmalıyız İlk önce jeneratör bitmeli ve yerleştirilmeli. Fakat basınçtan endişeliyim, zorlamaların ne ölçüde olacağını bilmiyorum. Emniyette olabilmek için bütün iç kirişleri beslemeliyiz. Komuta kabinini de güçlendirmek isterim.»

«Roketler?»

«Onlar kolay. Üç tane nükleer başlıklı Mark IV işaret roketi. Komuta kabininin altına atış rampaları yerleştirdim. Soldan sağa doğru ateşleyeceksiniz.»

Anderson kaşlarını çattı; «Dikkatli olmalısınız, eğer çok yakından ateş edecekseniz patlama tehlikeli olabilir.»

Bergman; «Eğer atış sırasında karşıt yerçekimi kalkanını çalıştırabilirsek, tehlikeli olmaz.» dedi. «Tam bir koruma görevi yapacaktır.»

«Bunu gerçekleştirebilecek bir röle takabiliriz.» Baş mühendis defterine not aldı.

«Sanırım, hepsi bu kadar, profesör.»

Başından savmak... Bir eylem adamının işe başlama isteği... Bergman buna karşı çıkmadı. İlerde yapılan işleri kontrol edip, yapabileceği testleri

yapacaktı ama şimdi beklemekten başka bir işi yoktu.

Bergman, hangardan çıkarken Koenig'i izleyerek bilgi vermeyi sürdürdü. «Kalkan, her olayın aslında elektromanyetik enerjinin değişik bir biçimi olduğu gerçeğine bağlıdır. Bir ses ya da ışığın orijinalini geçersiz kılmak için, karşılığı olan eşit dalgalar kullanabiliriz. Güç alanını geçen metalik bir cisim içinde, karşıt güçler çıkarabilir bir alan oluşturabiliriz. Bu gibi durumlarda cisim ne kadar hızlı giderse, enerji tahliyesi de o kadar güçlü olur. Isınacak, kenetlenecek ve buharlaşıp zararsız hale gelecektir. Yerçekimi, bizim bildiğimiz biçimiyle manyetizme benzer. Yaptığım şey, bir alan oluşturup, yerçekimine karşı tam bir engel ortaya çıkarmaktır. Yerçekimi ortadan kalkıyor ve yan etkiler olarak bütün radyasyon ve cisimler de durduruluyor. Bir kez alan kurulduğunda, kartal her türlü müdahaleye karşı güvenlik içindedir.

Koenig sordu: «Peki iyon yükselişi?»

«O da çözümlendi, John. Eğer bu kalkan ilk başta elimizde olsaydı, pilotumuz ölmezdi.»

Ayı, dünyanın yörüngesinden koparan müthiş infilakta ölen pilotlar, parçalanan uçaklar... Fakat o patlamadan edinilen bilgiler olmasaydı; Bergman, bu kalkanı kusursuz hale getiremezdi. Eğer kusursuz yapabilmişse, esas deneme ilerde olacaktı.

Koenig, ana komuta odasına girerken durakladı. Morrow, ana komuta tablosu başında, Sandra da biraz ötesinde duruyordu. Üssün çalışmasını kontrol etmekle meşguldüler.

Bilgisayarın başında bulunan Kano; «Komutan, tam bir denetleme yaptım ve hiç bir hata göre-

medim,» dedi. «Clifford, yalnız bir tek hafıza bankasını gözden geçirmiş...»

«Silinme yok mu?»

«Hayır.»

«Hiç bir silinme olayı olmadığı konusunda teminat verebilir misin?»

«Silinme mi?» Kano başını salladı; «Bilgisayarın o bölümüne komuta eden röleyi bertaraf edebilirim.»

«Öyleyse yap.»

Bir güvenlik tedbiri... Edindikleri bilgiye göre, yabancılar kendi alanlarını korudukları sürece kimseyi elde edemezlerdi. Ama Koenig, hiç bir olasılığa meydan vermek istemiyordu. Bunun için, Clifford gibi hareket edenlere ateş etmeleri için ellerinde bayıltma silahı olan muhafızlar yoktu. Bu muhafızların elde edilemeyeceklerinden emin olamazlardı ve silahlı çıldırmış bir insan bütün kontrol odasını imha edebilirdi.

«Paul?»

«Değişiklik yok, komutan.» Morrow aygıtları kontrol etti ve ekranı dolduran bilinmez sır dolu portakal renkli küreye baktı. «Uzaklık aynı, ışığın gücü aynı.» Sertçe ekledi; «Bu Allahın belası şeyin bizi gözetlediğini hissediyorum.» Sanki kocaman bir göz de uzayda asılı durarak birer böcekmişiz gibi bizleri inceliyor.»

İyi bir karşılaştırma... Bildikleri kadar doğruydu bu... Boşluğun karanlıklarından bilinmeyen bir şey gelmiş ve yoklamak araştırmak için aya kenetlenmişti ya da...

Koenig, kolunun üstünde başkasının elini hissedince kendi ellerine baktı. Elleri yumruk gibi sı-

kılmış, eklemleri beyaz, tırnakları avuçlarına batmıştı. Kolunun üstündeki el, Bergman'ındı. Yavaşça, «Helena'yı düşünüyorsun, değil mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Onun için şu anda bir şey yapamayız. Helena, tutsak alındı ve belki de rehine olarak tutuluyor. Rehine... ya da bir örnek...

Koenig zihninden geçen bir sürü imgeyle mücadele ederken içini çekti. Helena soyulmuş, bir masaya yatırılmıştı. Derisini bistirülerle kesiyorlardı. Yabancı gözler önüne iç organları seriliyordu. İnsanların deney fareleri üzerinde çalışmaları gibi. Etleri ayrılıp, kontrol ediliyor. Kemikleri kazınmış, sinirleri dayanılmaz acılarla yüzyüze kalmış, beyni ise vücudundan ayrılıp, belki de canlı kalsın diye kristal bir kavanoz içine konmuştu.

«John!»

Titrediğini, korku ve nefretin kendisini etkilediğini hissederek, derin bir nefes aldı. Bu tehlikeli bir hataydı. Helena, bir tek insandı. Onun ise üç yüzden fazla insanla ilgilenmesi gerekiyordu. Eğer çoğunluğa karşı bir insan harcanması gerekiyorsa, o zaman kararını verecekti.

Bergman, «John, eğer hiç bir şeyde başarı kazanamazsak o zaman küreye karşı roket kullanabileceğimizi düşünüyorum. Ama başka yönde çalışmamız gerekcek...

«Hayır.»

«Yapılabilir, John.»

«Yapmakla meşguluz. Kartaldan adam ve malzeme çekmek istemiyorum. Düşmana ateş ettiğimiz zaman hata olmasını istemiyorum. Yalnız bir kez vurma olanağı bulacağız.»

Ve bu olanağı kullanmak istiyordu. Kartalı bir silâh gibi kullanarak, ışığın içine girecek ve diplerde, tam ortasını arayacaktı. Üç atom başlığı yeterli olmalıydı. Eğer bu sırada ölürse, sonuç iyi bir değişim olacaktı.

Alfayı emniyete almak için bir adam gerekliydi... Bir adam, Carter geride kalacaktı.

«Komutan!» Morrow'un ses tonu yüksek ve heyecan doluydu. «Küre, bakın!»

Küreden portakal renkli bir ışık çıkarak üsse yaklaştı. Yaklaştıkça büyüyordu. Işık tam iniş pistinin üstünde yavaşlayarak uçmaya başladı. Ekrandaki görüntü, Morrow onu düğmelere basarak izledikçe değişiyordu.

«Daha önce gördüğümüz gibi... O zaman...»

Portakal renkli parıltı, bir mumun üflenmesi gibi kaybolup, uzay elbiseli biri görününce konuşmasını kesti.

Helena!

Helena solgun ve yorgun görünüyordu. Yarası beresi yoktu. Mathias kontrolunu bitirip geriye çekilirken kaşlarını çatmıştı.

«İyiyim, Bob. Gerçekten kendimi iyi hissediyorum,» dedi.

«Biliyorum, fakat bir iki kafa röntgeni çekmek istiyorum. Çok az zaman alır.»

Bu az zaman bile, Koenig'in zaten sonuna gelmiş olan sabrını taşırmaya yetti. Sorular bekleyebilirdi, ilk önce onun hiç bir yerine bir şey olmadığından emin olmalıydı. Aklından geçirdiklerini, Helena'nın inceleme amaciyle kesilip, biçildiğini düşündü. Onu tekrar gördüğü zaman hissettiği fe-

rahlık sanki onu tekrar yaşama döndürmüştü. Mathias Helena'yla olan işini bitirir bitirmez sordu, «Ne oldu?»

«Kazaya uğramış kartala giderken seni izliyordum. Bir bağırma duydum ve döndüğüm zaman ışığı gördüm. Beni kendisine doğru çekiyordu, ve ben...»

«İçine girdin,» diye sözünü kesti, «Sonra?»

Helena yavaş bir sesle: «Bir yerdeydim,» dedi. «Bir büyük oda ve bütünüyle karanlık. Hiç olmazsa ilk önce öyledi. Sonra ışık geldi. Solgun bir parıltıdan ibaretti. Ve sıra sıra bir sürü aygıt ve araç gördüm... Ya da buna benzer şeyler.»

Bergman; «Bu ışık, Helena, bir kaynağı var mıydı?» diye sordu.

«Hayır, belli bir kaynağı yoktu. Sanki her şey parlıyor gibi bir parıltıydı.»

«Aygıtlar nasıl şeylerdi?»

«Panellere benziyordu, çevresi ışıklandırılmış ekranlar, sanki su ya da ağır gaz içeren bidonların içinde dönen renkler gibi... Ve bir şeyin beni gözetlediğini hissettim. Korku duymuyordum. Hiç dehşet ya da telaş hissetmedim. Sanki doğal tepkilerimi yitirmiş gibiydim. Onlar konuştuğu zaman bile.»

«Onlar?»

«Tek bir ses, fakat birden fazla ses, bir sesin içinde birleştirilmiş gibi, yankılar vardı.» Koenig'e gülümseyerek baktı. «Özür dilerim, John, başka türlü açıklayamayacağım...»

Normal duyguları tarafından alınan bilinmeyen izlenimler, onun anlayıp, kabul edebileceği terimlere dönüştürülecekti. Oda, aygıtlar ve sesin

kendisi bile söylediklerinden tamamiyle değişik olabilirdi.

«Ses,» diye sordu Koenig, «Sana neler söyledi?»

«Çok az konuştu. Korkmamamı söyledi. Adımı biliyordu. Kim olduğunu sordum karşılık olarak; biz Triton'dan geliyoruz dedi. Ben de bizim zararsız olduğumuzu ve yardıma gereksinmemiz olduğunu söyledim. O ise, aslında bizim ona yardım etmemiz gerektiğini söyledi. Ben onlara yardım edecekmişim... Hepsi bu...»

«Bu kadar mı?» Koenig kaşlarını çattı. «Seni gelip, yakalayıp, götürmeleri yalnız bunun için miydi? Başka bir şey yok mu? Deneme filan yapıp, sorular sormadılar mı?»

«Hayır, John. Hiç bir şey.»

Koenig Bergman'a baktı. Kendisi gibi o da şaşırmıştı. Böyle basit bir konuşma için çok zahmete girilmişti. Bu soru ve cevaplar, en fazla birkaç dakika sürebilirdi. Ve konuşmalar; bunlara konuşma denirse, çok yavan olmuştu. Belki de başka bir gerçeği saklamak için yapılmıştı...

Bergman; «Işık küresine girdiğin zaman, herhangi bir hareket hissettin mi?» diye sordu.

«Hayır.»

«Peki, dönüşün nasıl oldu?»

«Bilmiyorum. Konuşuyorduk ve ondan sonra birdenbire kendimi iniş pistinde buldum.» yavaşça ekledi: «Işık küresi filan anımsamıyorum. Odadaydım, ayakta duruyordum ve sonra birdenbire geri gelmişim, John. Bütün bunlar anlamsız. Bir anlam ifade etmiyor.»

«Senin anlattığın biçimde hayır,» diye kabul

etti Koenig. «Fakat başka şeyler olmuş olabilir. Anımsayamadığın ya da bilemediğin bir şey, Triton» diye düşünceli bir sesle mırıldandı. «Viktor, Triton hakkında ne biliyoruz?»

«Çok az. Neptün'ün uydusuydu, fakat bir yıl kadar önce kayboldu.» Koenig'in yüzündeki anlatımı görünce, Bergman başını salladı. «Evet, John. Birden kayboldu. Ana gezegene çok yakınlaşıp parçalanmış ya da başka türlü yok olmuş olabilir. Kesinlikle bilmiyoruz. Bir uzay gemisi gönderip incelemek için çok uzak. Neptün güneşten 2,793 milyon mil uzakta. Ama bu da bir şey ifade etmez, bu yabancılar oradan gelmemiş olabilirler.»

«Oradan geldiklerini kabul edersek?»

«Bir tür gezici gözcü olabilir. Belki de galeksilerarası araştırma yapan uzun menzilli bir sonda aracı... Aynı zamanda bazı şaşırtıcı sorulara da cevaplar almış oluruz. Örneğin bilinmeyen uçan daireler. Başka, daha ufak gözcüler, bizim güneş sistemimizdeki gezegenleri bu arada dünyayı da yoklamış olabilirler. Tritonluların bizler hakkında bilgisi olması ve nasıl kontrol altına alınabildiğimizi...» Bergman cümlesini yarıda kesti:

«John, Helena'ya bak!»

«Helena masadan kalkmış, boş gözler ve anlamsız bir yüzle ayakta duruyordu. Kan ve etten yapılmış yaşayan bir robot gibiydi. Dönüp kapıdan çıktı, koridoru geçip ana komuta odasına girdi ve bilgisayara doğru yürümeye başladı.

«Doktor?» Kano ona doğru koşarken, Koenig sert bir emirle onu durdurdu.

«Dokunma ona!»

Morrow iskemlesinden kalktı. «Komutan!»

«Bırak onu Paul! Hiç biriniz dokunmayın.»

Başkasının emri altında, baygın gibi bir durumda bilgisayarın önünde durdu ve korkunç bir hızla çalışmaya başladı. Gözlerini kırpmadan, donmuş bir halde bilgisayarın ekranına bakıyordu. Clifford gibi çalışıyordu.

Belki de onun öldüğü gibi ölecekti.

İstemeyerek Tritonluların bilinçsiz bir aracı olarak...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

MATHİAS elinde bayıltıcı iğnesiyle koşarak geldi. Koenig onu, Helena'ya doğru ilerlerken durdurdu.

«Böyle ne kadar zaman çalışabilir, düşene kadar mı?»

Mathias başını salladı. «Bilmiyorum, komutan, ama pek fazla değil. Aşırı bir çalışma durumunda.. Doping gibi... Herhangi fiziksel bir karşıtlık, onun çöküşünü, Clifford'da olduğu gibi, çabuklaştırabilir. Ama Clifford'un ölümüne başka bir şeyin neden olduğunu sanıyorum. Bu onu yavaşlatacaktır.»

Elindeki iğneyi kaldırdı; «Kurare-bazlı bir karışım. Bütün adaleleri felce uğratıp tam bir gevşeme oluşturacak. Ona bir süre sunî teneffüs yaptırmamız gerekecek. Ama herhangi bir terslik olmayacak.»

«Teneffüs aygıtı hazır mı?»

«Hazır.» Mathias kapıda duran iki yardımcısına sedyeyi ve makineyi işaret etti. «Ne zaman emrederseniz, başlayabilirim, efendim.»

«Ben yaparım.» Koenig doktorun elinden iğneyi aldı. «Düşeceği zaman onu tutmaya hazır olun.»

Gereğinden çok ihtiyatlı davrandığını biliyordu, ilaç etkisini gösterdikten sonra, beyin oksijensizlikten felce uğramadan önce birkaç dakikaları olacaktı. Ama kendi endişesinden dolayı çabuk olmalarını istiyordu. Derin ve kişisel bir endişe, Helena'ya zarar gelmemeliydi. Hiç bir zarar da gelmeyecekti.

Koenig ona yaklaşırken Helena farkına bile varmadı. Koenig onun yüzünün yansısını ekranda görebiliyordu. Bir dizi ışığın arasında görünüyordu. Bilgiler ekranda artan bir hızla geçiyordu. Anlamak değil, görmek bile olanaksızdı. Yıllarca toplanmış ve belleğe yerleştirilmiş olaylar, ayrıntılar ve çeşitli bilgiler... Bir düzine kitaplığın alabileceği bilgilerden daha fazlası ve bu arada üs hakkında ayrıntılı bilgi. Bu bilgilerin hepsi, yabancıların eline geçtikten sonra ne olacaktı? Geriye birbirine kaynamış maden ile kömürleşmiş insan cesetleri bırakan bir enerji patlaması mı? Ya da ayı imha edecek bir roket mi? Koenig bir adım daha attı, iğneyi kaldırdı ve parmağını tetiğe bastırdı. İğnenin ağzından havayla fırlayan ilaç, Helena'nın üniformasının kumaşını delerek geçti, deriyi ve altındaki tabakalarını aşarak doğrudan doğruya kana karıştı.

Bir atı bile düşürebilecek güçteki ilaç, bir an

için hiç bir etki göstermedi. Sonra Helena birdenbire çöküp Koenig'in kollarının arasına yığıldı.

«Mathias!»

Mathias, harekete geçmişti bile, baygın vücudu sedyeye yerleştirip, nefes alma aygıtını takarak her şeyin doğru olup olmadığını kontrol etti.

Yardımcılarını sedyeye yatırdığı Helena'yla birlikte göndererek, «Şimdilik sağlıklı, komutan,» dedi.

«Şimdilik mi?»

«Bir şey daha var: Emin olmak için kontrol etmek istiyordum.»

Bergman; «O beyin röntgenleri değil mi?» diye sordu.

«Evet.» Mathias çok ciddîydi. «Gelin de ne bulduğuma bir bakın.»

Filmin üstünde bir bulanıklık, beynin alt bölümüne yapışmış bir yama...

Mathias bulanıklığı işaret etti ve yerine başka bir röntgen filmi yerleştirdi. Bu değişik açıdan çekilmiş bir filmdi.

«Beynini açıp, içine girmeden emin olamam ama Helena'da Clifford'ta bulduğumuz benzer belirtiler var. O leke beynin içinde yer alan bir çeşit enerjiden oluşuyor.»

Bu ışık, Tritonlular tarafından oraya yerleştirilmişti. Onu yakalamış, sorguya çekmiş ve geri göndermişlerdi. Fakat o basit diyalogun anlamı neydi?

Bergman Koenig'in sorusuna cevap verdi: «Onun kaslarını kontrol edebildiğinden emin olmak istemişlerdir. Bir çeşit deney. Helena'nın gerçekte orada ne olduğundan haberi olmadığı anlaşılıyor.

İçinde bulunduğunu sandığı oda, aygıtlar ve hatta ışık bile ona esinlenen birer imge olabilir. Biz o ışık küresinin merkezinde ne olduğunu bilmiyoruz.»

Koenig; «Bilmiyoruz, ama tahmin edebiliriz,» dedi. «Eğer bir gözcü ise o zaman alıcıları ve kayıt makineleri olması gerek. Eğer yaşayanlar varsa, o zaman yaşama alanları ve yicek de olması gerekir. O güç alanının üretilmesi ve sürdürülmesi için de jeneratörler ve bir çeşit enerji kaynağı... Bizim gördüğümüz koruyucu engel tarafından sarılmış büyük bir uzay gemisi. Saldırgan bir düşman gemisi.»

«Bundan emin olamayız, John»

«Bunun kanıtı olarak iki ölü adamımız var, elimizde...»

Bergman hâlâ kuşkuluydu. «Belki bunlar birer kazaydı. Herhangi bir biçimde Clifford'a fazla enerji vermiş olabilirler. Donovan da gerçek bir kazada ölmüş olabilir. Dedikleri gibi, bizim yardımımıza gereksinmeleri olabilir.»

«Eğer öyleyse, tuhaf bir yardım isteme yöntemleri var.» Koenig başını salladı. «Hayır, Viktor, onları düşmanımız; ve hem de tehlikeli bir düşmanımız olarak karşılamalıyız. Uyarılarını unutmadım, sahip oldukları güçleri kullanabiliyorlar. Helena'ya istediklerini yaptırmalarından belli bu... Onu alıp götürdüler ve diledikleri zaman da geri gönderdiler. Bu iş için bir uçak ya da bir araç kullanmadılar. Başka birini de istedikleri zaman başarabilirler.»

Mathias; «Hâlâ Helena üstünde etkileri var.» dedi.

Koenig bunu unutmamıştı. Helena'nın sedyede

götürülürken halini anımsıyordu. Ağzına oksijen aygıtı takılmıştı ve yüzü solgundu.

İlacın etkisi geçince ne olacaktı? Helena'yı kontrol altında tutan varlık daha fazla bilgi iletmesi için onu bilgisayarın başına mı gönderecekti? Basit bir yaratık gibi ölene kadar çalıştıracak mıydı?

Koenig, komlokunu kaldırdı. Operatöre; «Bana Anderson'ı bulun,» dedi.

Başmühendis ekranda belirdi; «Buyrun komutanım.»

«Kartalın hazır olması ne kadar sürer?»

«En az altı saat.»

«Onu beşe indir, mümkünse daha da aşağı zorunlu kalırsan takviyelerden vazgeçebilirsin ama uçağı hazırla... Olağanüstü bir durum var.»

«Deneyler...»

«Uçuş sırasında yapılacak.» Koenig komlokunu indirerek sordu; «Doktor, Helena'yı bu süre içinde kurarenin etkisi altında baygın bırakabilir misin?»

«Yapay teneffüsü devam ettirdiğimiz sürece, evet.»

«İyi. O varlığın onu tekrar kontrolu altına almasını istemiyorum. Niyetimizin ne olduğunu anlamalarını istemiyorum.»

«Pardon, komutan: Nedir niyetiniz?» Bergman Koenig'in yüzündeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı.

«John, yapamazsın! Gemi hazır değil, sahra jeneratörünün denenmesi gerek! Roketler, herhangi bir şey çalışmayabilir.»

«Bekleyemeyiz, Viktor. Kartal hazır olur olmaz saldıracağız!»

Bir tehlike karşısında insanlığın kullandığı en eski yöntem; öldürülmeden önce öldürmek! Bu

yöntem bazı hatalara yol açmış, ama uygulayanların hayatta kalmalarını sağlamıştı. Bu felsefe dünyada geçerli olmuştu. Şimdi yıldızlararası uzayda olmalarına rağmen yine geçerli olabilirdi. Eğer Koenig haklı bir neden arıyorsa yabancıların ilk önce saldırmış olmaları yeterliydi.

«Sistemler kontrol edildi. Hepsi çalışıyor, komutan.» Carter da onlarla gitmek istemiş ve dileğini kabul ettirmişti. Pilot koltuğuna oturmuş, elleri kontrollarda, gözleri de göstergelerdeydi.

«Jeneratör hakkında henüz bir şey söyleyemem.»

«Kalktıktan sonra deneriz.» Koenig Bergman'ın ekrandaki yüzüne baktı.

«Her şey hazır mı, Viktor?»

«Atom başlıkları beş uzun menzilli roket, nişanlandı ve hazır. Eğer geri gelmezseniz, John...»

«O zaman komutayı sen alırsın. Küreyi imha etmek için o roketleri kullan. Sen daha şanslı olabilirsin.»

Ve şansı olmazsa kendisi, Helena ve beraberindekiler, hepsi ölürlerdi.

Ekranda Bergman'ın yüzünün yerini Morrow aldı.

«Sayıyorum, komutan, kalkışa; üç... iki... bir... tamam!»

Kartal havalandı. Yükseldikçe liman aşağılarda kaldı ve üssün binaları da oyuncak gibi görünmeye başladı. Pencerelerde küre belirdi ve Carter motorlara güç verince, gözleri önünde büyümeye başladı.

«Şimdilik mesele yok,» dedi, Carter, «Halenin dışına varıncaya kadar hiç bir problemimiz olmadı.

Jim o noktada, güçlü akıntılar sonucu girdaplar olacağını tahmin etmişti.» Durakladı ve sonra haşin bir sesle devam etti; «Onlardan Jim'in öcünü alacağım.»

«İnsan olmayabilirler, Alan.»

«İnsan, makine ya da, kavanoz içinde pelte, ne olursa olsunlar, onlara ödeteceğim. Yalnız onun için değil, o bu işe bilerek girdi. Ama ya Clifford?»

Clifford ve Helena... Koma halinde yatarak her şeyi anlayan ama kaslarını oynatamayıp, yaşayabilmek için yapay teneffüs aygıtına gereksinmesi olan Helena...

Hoparlörden Morrow'un sesi yükseldi: «Dış etkenler artıyor, iyon yükseliyor. Aygıtlarınıza dikkat edin.»

Gereksiz bir ihtar. Koenig gözlerini göstergelerden hiç ayırmamıştı. Elini ek kontrollerden birinin üzerine koydu.

«Viktor'un oyuncağını kullanma zamanı geldi Alan. Hazır mısın?»

«Hazırım Komutan!»

«Paul, jeneratörü çalıştıracağım. Biliyorsun, bağıntımız kesilecek.»

«Ya çalışmazsa?»

«O zaman düşünürüz. Aygıtları kontrol et. Tamam!»

Koenig düğmeyi açtı. Arkadaki yolcu kabininden, önce ince bir vınlama duyuldu. Sonra bu ses arttı, arttı ve ultra-sonik titremelere dönüşüp işitilmez hale gelene kadar kartaldakilerin beyinlerini epeyi sarstı.

Carter; «Çalışıyor, komutan, çalışıyor!» diye sevinçle bağırdı.

Kartalın çevresinde bir ışık tabakası oluşmuştu. Kıvılcımlar oynaşıyor ve sanki milyonlarca balık pulu birleşmiş gibi olağanüstü bir biçimde parıldıyordu. Bu onların dışarıyla bağıntılarını kesen ve aynı zamanda da yabancıların her türlü müdahaleci gücüne karşı da koruyucu bir perdeydi. Kuramsal olarak tabiî. Daha tam olarak denenmemişti.

Carter göstergelere bakarak söylendi; «Hiç biri, bir şey göstermiyor efendim. Kör uçuştayız.»

Koenig elleriyle kontrollara uzandı. Önlerindeki pencereler canlandı, portakal renkli ışıkla aydınlandı. Bu görüntü, onlara sürekli gibi görünüyordu. Bu bir görüntü aldanmasıydı. Çevrelerindeki anti-yerçekimi kalkanı titriyor ve saniyenin onda dokuzu kadar bir zamanda kapalı, geri kalan zamanda da açık kalıyordu. Duyarlıklı elektronik göz ve antenler dışardan bilgi topluyordu. Bu bir hayli tehlikeliydi. Elektro manyetik enerji, ışık hızıyle hareket ederdi. Ama rotalarını da görmek zorundaydılar. Daha şimdiden rotada bir kayma olmuştu.

Carter hemen rotayı düzeltti. «Daha önce de böyle olmuştu, komutan. Rotamızı o zaman da düzeltmiş ve yolumuza devam etmiştik. Tam o sırada üstümüze bir projektör sıktılar.»

«Tam merkezine nişan al ve kontrolları da kilitle.» Dışardan gelecek etkilere karşı kalkan onları koruyacak, otomatik pilot da onları istedikleri yere götürecekti. Birden, bir parıltı görünce Koenig kalkanı kapadı. «İşte her neyse harekete geçti.»

Aradan az bir zaman geçmişti. Hiç bir adale, ışık kadar hızlı çalışamaz, hiç bir beyin elektronla-

rın hızında düşünemezdi. Ani bir baş dönmesi ve bir anlık düşme duygusu çabuk geçti. Koenig, titreşimlerin artışını, ellerinin altındaki kontrollardan hissediyordu. Metaller, kablolar ve diyodlar ahenkli bir şekilde, titreşiyorlardı.

«Komutan, bu nesnenin katı bir merkezi varsa onun yakınında olmalıyız.»

Koenig'in eli, kalkan kontrol düğmesi üzerinde gerginleşti. Kalkanı erken açarsa tehlikeyle karşı karşıya kalabilirlerdi. Geç açarsa... O zaman da ne olacağı belli değildi. Belki hiç bir şey olmayacaktı. Kalkan onların çarpmasını engelleyebilirdi ama şimdi bunu denemenin zamanı değildi.

Gördüğü şey karşısında gözlerini kırpıştırdı. Ve kalkanın düğmesini kapattı. Vınlama önce bir vızıltıya daha sonra da fısıltıya dönüşerek sustu. Altlarında top gibi üstü düz bir kaya parçası, tepelerinde de portakal renginde bir gök vardı.

Gök, denizin altından su yüzeyinin görünüşü gibi hafifçe dalgalanıyor, parıldayan geniş, ışıklı bir bulut gözleri kamaştırıyordu. Küre büyüktü ama ışık küresinin dışına oranla ufaktı. Bu, Koenig'in düşündüğü katı merkezdi.

Aşağıya bakarken kürenin bir bölümü çiçek gibi açıldı ve karanlık bir tünel belirdi. Kağıt şeritlere benzeyen birtakım ışık hüzmeleri kartalı yakalayıp aşağıya doğru çekti. Bir sineği yakalayan vontuzlu bir el gibi gemiyi kapkaranlık bir yere çekip yere bıraktı. Soluk bir parıltı halinde yayılmış olan ışık, dizi dizi aygıtların bulunduğu çok büyük bir salonu ve bir de devsel bir beyni gözler önüne serdi.

Bu hiç kuşkusuz bir beyin olmalıydı. Ama in-

san kafasından çıkmamıştı. İlk önce boyu, en aşağı on beş metre vardı. Sonra hiç kırpmadan bakan ve tek bir küreden oluşan bir de gözü vardı. Kristaller ve metaller içine yerleştirilmiş, yaşayan ve konuşan bir varlık!

«Komutan John Koenig. Yüzbaşı Alan Carter. Geminizden dışarı çıkabilirsiniz.»

Geminin metallerinden, hoparlörlerin diyaframlarından, yansıyan ve kulaklarının zarlarında çınlayan kelimeler... Beynin altından yayılan ve kartalın burnunu aydınlatan bir ışık demeti aracılığıyle taşınan kelimeler...

Clifford aracılığıyle ve belki de Helena'dan öğrenilmiş olan adlar, kavramlar ve kelimeler... Çağrı yine tekrarlandı.

«Geminizden dışarı çıkabilirsiniz. Korkmanıza gerek yok.»

Carter kuru bir sesle; «Kucağıma gel,» dedi. «Pekâlâ, efendim, gidiyor muyuz?»

«Ben gidiyorum, sen kalıyorsun. Eğer ters bir şey olursa silâhlarınla bu zımbırtıyı yok et. Kalkan düğmesini kullan ne yapacağını biliyorsun.» Konig kendisini koltuğa bağlayan kayışları çözerek ve çıkış kapısına doğru yürürken uzay başlığını yerine yerleştirdi. «Ve ateş etmek zorunda kalırsan, burada oyalanma. Tam hızla üsse dön. Bu bir emirdir.» Kapıdan çıkarken; «Bu verdiğim son emir olabilir,» diye düşündü. Kartal, maden ya da parlatılmış taş olabilecek düz ve pürüzsüz bir platformun üstünde duruyordu. Yukarı ve çevresine bakınca, içeri çekildikleri tüneli göremedi. Eğer gerçekten de bir tünel var idiyse... Belki de bu yabancıların teknik ve bilimleri maddeyi, madde arasından ge-

çirmeyi başarıyordu. Belki de tünel, yalnız bir imgeden, bir görüntüden ibaretti. Beyin de tamamen bambaşka bir şeyin uydurma görüntüsü olabilirdi. Karışık ve onlara anlamsız gibi gelecek biçimler, anlaşılabilir simgelere dönüştürülmüş olabilirdi. Bir ışık demeti başlığına dokundu ve ses sordu;

«Niye buradasınız? Ne istiyorsunuz?»

«Bizden iki kişiyi öldürdün ve bir üçüncüsünü kontrol ediyorsun. Bu bizce düşmanca bir harekettir.»

«Gerekliydi...»

«Kimin için gerekli? Senin için mi? Biz o kadar tehlikeli miyiz ki iki insanı öldürmek zorunda kaldın?»

«Tehlikeli mi? Hayır!»

«Öyleyse neden?»

«Araştırmalar yapılmalıdır. Biyolojik bir varlığın ölümü üzüntü vericidir ama bilgi toplanıp biriktirilmeli ve karşılaştırılarak, değerlendirilmeli.. Ben bunun için yaratılmışım.»

«Sen yaşayan bir kişilik misin, yoksa bir makine mi?»

«İkisi de aynı şeydir.»

«Bize göre değil.» Koenig dönerek kartalın yanına gitmek için bir adım attı. Işık demeti de onu izledi. Bunun bir konuşma bağlantısı olduğu anlaşılıyordu. Böylece uzay elbisesinin radyosu aracılığıyle Carter de söylenenleri duyabilecekti. «Nereden geliyorsunuz?»

«Çok uzaklardan.»

Koenig sorusunu değiştirdi: «Kaynağınız neresi? Triton mu?»

«Güneşin sekizinci gezegeni olan Neptün'ün bir uydusu.»

«Doğru.»

«Ne kadar zaman önce ayrıldınız?»

«Bizim ana gezegenimizin güneş etrafında bir dönüşünden fazla bir zaman... Ben çok dolaştım, arayıp öğreniyorum ve olası düşmanlarımızı meydana çıkarıyorum. Siz böyle bir düşmansınız. Siz ve sizin ırkınız, çok çabuk ilerledi. Bu gerçeği öğrendim ve daha fazlasını da öğreneceğim. Bütün bilgiler toplandıktan sonra, siz imha edileceksiniz. Öyle emredilmiştir.»

«Kimler tarafından? Seni yaratanlar tarafından mı?»

«Bana talimat vermiş olanlar.»

Öyleyse bu belli bir amaç için imal edilmiş bir makineydi. Daha önce de tahmin ettiği gibi, bir araştırma uydusu... Yaşayan hücre ve elektronik parçalardan yapılmış bir tür bilgisayar. Ve son olaylardan da haberi yoktu.

Aslında bilgisayarın bilgi eksikliği doğaldı. Neptünün güneş çevresinde dönüşü 168 yıl sürüyordu. Bu gözcü, aşağı yukarı iki yüzyıl önce kendi dünyasından ayrılmış ve şimdi rapor vermek için dönüyordu. Kendi dünyasının yitip gittiğini bilmiyordu.

Bu bir fırsattı ve Koenig bunu kaçırmadı.

«Aldığınız emirler geçersiz kılındı. Emirleri altında yaşadıkların, artık mevcut değiller.»

«Doğru söylemiyorsunuz.»

«Kontrol et ve öğren. Kontrol edebilirsin değil mi?»

«Ben... Yalan söylüyorsun.»

«Bizim bilgisayarımızda güvenilir bilgiler var-
·. Bütün bildiklerimiz ve öğrendiklerimiz bellek
nkalarında yatar. Orada doğru söylediğime dair
nıtlar bulacaksın. Bizim arkadaşlarla temas kur-
ımıza izin ver, sana bunu kanıtlayayım. Kabul
iyor musun?»

«Benim kontrolum?»

«Helena? Artık çalışmıyor. Gereksinme duydu-
muz kadar ondan da yararlanabileceğiz.» Koe-
g'in sesi sertleşti; «Gerçeği kabul edip, onu ser-
st bırakacaksın. Yapmazsan seni imha etmek ko-
sunda fazla düşünmeyeceğim.»

«Yapamazsın. Gücün yok.»

«Deneyelim mi?»

«Günün yok. Gemi silâhsızdır. Senin emrinde-
hiç bir kartalda saldırı silâhları yoktur. Bu bil-
/e sahibim.»

Bunu Clifford ve Helena'dan öğrenmişti. Ama
ketler, birinin ölümünden sonra, öbürünün de
ri gelişinden önce yerleştirilmişti. İkisi de bilmi-
rdu ve bilmedikleri için de bu yarı canlı, yarı
:ktronik nesne de bilmiyordu.

Koenig dönerek, kendini kartalın kapısından
:ri attı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KARTALIN içi ışıkla dolmaya başlarken kapı arkasından kapandı. Bir kamçının kayışları gibi çarpan kalın ışık halatları, kartalın çevresini sarıp, ezmeye başladı.

Koenig, kontrol tablosuna atlarken, kartalın gövdesinin çatırdadığını duyuyordu. Düğmeye basar basmaz, ince vızıltı yükselerek, ultra-sonik sessizliğe erişirken kulaklarını ve dişlerini fena halde sarstı.

Çatırtılar durdu. Işıktan halatlar, bıçakla kesilmiş gibi kayboldular. Ansızın oluşan sessizlikte Carter'in sesi top gibi patladı.

«N'oldu komutanım?»

«Bu herif bir hata işledi ve yanlışlığını şimdi anladı. Bizim silâhlı olduğumuzu bilmiyordu. Şim-

di biz ona bir zarar vermeden, o bizi imha etmeye çalışıyor.»

«Roketler çevremizde kalkan olduğu sürece onları ateşleyemeyiz.»

Zor durumdaydılar ama bu durum fazla uzun süremezdi. Kalkan çalıştığı sürece güvenlik içindeydiler ve beyin bunu biliyordu. Bir kez başarısızlığını kabul ederse, tekrar bağıntı sağlanabilirdi.

Koenig bir süre bekledi ve sonra yavaşça kalkanın bir bölümünü kaldırdı. Pencereler aydınlandı. Tek bir projektör parıltısı, sarıdan portakal rengine dönüştü. Parıltı içinde çıplak beyin kıpırdıyor ve tek gözüyle bakıyordu.

Koenig; «Bize zarar vermen olanaksız,» dedi. «Enerji perdeni aştık. İstersek seni imha edebiliriz. Anlaşmaya varmaya hazır mısın?»

«Üssünüz benim elimde.»

«Doğru ama, üssü imha etmenin sana ne yararı dokunacak? Senin görevin öğrenmektir. Ben öğretmeye hazırım. Gerçeği kabul edecek misin? Eğer senin gezegenin kaybolmuşsa o zaman bizi tehdit etmenin anlamı kalmaz. Anlaştık mı?»

«Tamam.»

«Öyleyse bir kanal aç!» Koenig kalkanın düğmesini kapattı. «Roketlerimiz otomatik atışta. Bizi hasara uğratmaya çalışırsan kendiliğinden ateşlenir. İki tarafın da imhası, hiç birimize bir şey kazandırmaz.»

Mantık! Bir insan bunu kabul etmeyebilirdi. Ama karşılarındaki elektronik devrelerden oluşan bir makineydi. Morrow'un yüzü ekranda görününce, Carter derin bir nefesle ferahladığını belli etti.

«Bağıntı tamam, komutan. O şeye güvenebilir miyiz acaba?»

«Denemeye değer.» Koenig Ana Komuta görevlisine döndü. «Paul, Mathias'ı bul. Çabuk!» Mathias ekranda belirdi: «Helena'yı ayılt. Bilgisayara gidecektir, onu durdurmayın. Kano bilgisayarı yalnız bütün astronomi bilgilerini verecek biçimde ayarlasın. Yalnız bunu, başka şey değil. Bir durdurma rölesi takabilir.»

«Helena!»

«Eğer doğru düşünüyorsam, bilgisayar susmaz, o da kendine gelecektir. Eğer beklediğimiz olmazsa eskisi gibi davranın. Olanak varsa beni durumdan haberdar edin ve bundan sonra da emirleri Viktor'dan alın. Ben geri gelmeyebilirim.»

Koenig, koltuğunda geriye yaslanırken, Carter; «İkimiz de dönemeyeceğiz.» dedi.

«Eğer bu iş ters giderse, bu tünel numarası filan, buradan çıkamayacağız. Hepimiz radyoaktif bir patlama içinde şan ve şerefe ulaşacağız.»

İkisi de bunu bilerek gelmişlerdi buraya...

Helena ekranda göründü, bilgisayara doğru yürürken; solgun, gözleri bulanık ve yüzünde de şaşkın bir anlatım vardı. Astronomik bilgiler büyük bir hızla ekrandan geçerken, parıldayan ışıklar yüzünü aydınlatıyordu. Yere düşerken ekran karardı.

«Biyolojik varlık; yalan söylemedin...»

Kalın ve titreyen seste tuhaf bir ton vardı. Keder? Eğer bu elektronik varlığın duyguları varsa, bu olmalıydı. Keder ya da pişmanlık ya da varlık gerekçesinin artık ortadan kalkmış olması... Bilinçli ve çok karışık bir elektronik devre, belki bir

görevle gönderilmiş, onu yapan ve görevlendirenlerin artık var olmadığını öğreniyor.

«Benim,» diyebileceği ve bildiği dünyası sanki hiç olmamış gibi yitip, gitmiş.

Koenig: «Triton'un artık var olmadığını kabul ediyor musun?» dedi.

«Eldeki bilgilerin sonucuna göre kabul etmek zorundayım...»

«O zaman görevin sona ermiştir. Enerji perdesini kaldır.»

«Ben... Ben... Bilemeyeceğim.»

«Düşün!»

«Ben... Bilgilerin sonucu... Kararsızlık... Tıpkı bilinçli biyolojik varlıklar gibi...» Bir duraklamadan sonra yabancı ses güçlü ve kararlı bir ifadeyle tekrar konuşmaya başladı: «Yapılan inceleme verdiğiniz bilgilerin doğru olduğunu kanıtlıyor. Artı-C gücünde imdat sinyali gönderildi ve karşılık alınamadı.»

«Kararın?»

«Mantık sizinle beraber. Sizin var olmayan birilerine tehlikeli olmanıza olanak yok. Buna göre istediklerinizi yapacağım.»

Koenig ferahladı. Ama gevşeme isteğine karşı mücadele etmek zorundaydı.

«Enerji perdesini kaldırıp, bizim gitmemize izin verecek ve üssü de serbest bırakacaksın.»

«Öyle yapılacaktır. Bir hata yapmam olasılığı da düşünülmüştür. Fakat her durumda zararlı olamayacaksınız. Çünkü uzun süre yaşayamayacaksınız.»

«Ne demek istiyorsun?»

«İzlediğiniz rota, sizi kesin olarak olumsuz bir sonuca götürüyor.»

Çıplak beyin bir nabız gibi atmaya ve tek göz de kımıldamadan, duygusuz bir biçimde bakmaya başladı.

«Karanlık bir bölge. Ondan kaçamazsınız. Sizi imha edecek bir siyah güneş. Şimdi...»

«Ne zaman?» Koenig öne eğilerek dikkatle tek göze baktı. «Onunla ne zaman karşılaşacağız?»

«... Gitmeniz gerekiyor.»

Beynin yerini bir ışık parıltısı aldı. Yerden fırlayan düzinelerle portakal renkli ışık dilimleri dönmeye, kıvılcımlar sıçramaya, halata benzeyen ışınları kâğıt şeritler gibi dalgalanmaya başladı.

Kartal ansızın havalanıp, hareket etti. Birdenbire düz kayaların üstünde, lacivert renkli uzayda boşlukta uçmaya başladılar. Uzay, birden kayboldu.

«Tam güç, Alan.»

Alan, kartala hız verdikçe pencerelerdeki görüntü de değişti. Kayalık ve kraterlerle dolu ayın yüzeyi, Tycho'nun ışıkları ve Alfa üssü göründü.

Carter; «Sözünü tuttu,» dedi. «Bizi serbest bıraktı. Ama, kendisi nerede?»

Esrarengiz küre, geldiği gibi hızla gözden kaybolmuştu..

Bergman onları kartaldan inerken karşıladı. Koenig'in elini sıkarken gülümsedi.

«Döndüğüne memnunum, John. Senin de Alan.»

«Senin şu kalkana kocaman bir teşekkür borçluyuz. Gidip Anderson'a rapor vereyim, yoksa beni İngiliz anahtarıyle kovalar.»

Carter uzaklaştıktan sonra Koenig içini kemiren soruyu sordu: «Helena nasıl?»

«İyi... Bir şeyi kalmadı. Mathias onu kontrolden geçiriyor.»

Koenig tedavi odasına girerken, Helena gülümseyerek ona elini uzattı. Eli yumuşak ve ılıktı. «John, bitti değil mi?»

«Bitti.» Dr. Mathias'a baktı. Mathias Koenig'e aydınlatılmış buzlu camın üstüne yerleştirdiği röntgeni gösterdi.

«Kendiniz bakın komutan... Beyninde taşıdığı enerji biriminden eser yok. İyidir, merak edilecek bir şey kalmadı.» Koenig'in endişeli olduğunu görünce sordu:

«Bir şey mi var John?»

«Pek emin değilim... O biyolojik bilgisayar çekip gitmeden önce bana bir şey söyledi. Bir tehdit ya da bir uyarı... Hangisi olduğunu bilemiyorum... Hepimizin tam bir mahvolmaya doğru gittiğini söyledi.»

«Blöf olmasın?»

«O bir makineydi, Viktor. Komputerler blöf yapmazlar ve yalan da söylemezler. Bizi bırakmasının nedenini mazur göstermek istiyordu sanırım. Bir makinenin mantığı, kendini hiç zarara sokmadan kurtulmayı gerektirir. Hem verilen emirlere uydu. hem de durumu en iyi biçimde değerlendirerek ondan yararlanmayı bildi. Bilgisayara her ne pahasına olursa olsun kendini kurtarma düşüncesi programlanmış olmalı ki benim tehditlerim işe yaradı.»

«Tam olarak ne söyledi, John?»

Koenig kaşlarını çatarak düşündü ve anımsa-

maya çalıştı. «İzlediğimiz rotanın bizi bir felâkete sürüklemekte olduğunu söyledi. Bir siyah güneş... Kaçınılması olanaksız bir karanlık bölge...»

«Bir siyah güneş...» Bergman düşünceli görünüyordu. «Güneş sisteminin bu kadar yakınında mı? Karanlık bölgeyle ne zaman karşılaşacağımızı söyledi mi?»

«Hayır.»

«Aylarca ya da yıllarca sonra olabilir bu karşılaşma...»

«Ya da birkaç gün sonra...»

«Hayır, John, birkaç gün sonra olamaz. Bir siyah güneşin devsel bir hacmi vardır. Çok yakın olsaydı bütün sistemleri etkilerdi ve biz de birkaç yıl önceden yerini ve değişkenliklerini saptardık. Hiç bir şey olmasa bile, yıldızların ışığını kapadığını görürdük. Samanyolunun gidişi...»

Sözlerini keserek düşüncelere daldı; «Siyah bir güneş,» diye mırıldandı.

«Çoğu yıldızların gezegenleri olması gerekir. Siyah güneşinkiler acaba nerede? Burada bir tutarsızlık var, John. O bilgisayarın siyah güneş, dediğinden emin misin?»

«Evet, bu terimi kullandı.»

«Bir şeyi değiştirir mi?» Helena birinden öbürüne baktı. «Eğer bu doğruysa ve biz de ona doğru gidiyorsak, ne olursa olsun, sonumuz aynı olacak. Tam bir imha. Yerçekimi çok büyüktür, hepimiz balçık gibi ezileceğiz. Üs, ay, hepsi parçalanıp toz haline dönüşecek...»

Mathias; «Eğer doğruysa,» dedi. «Bundan emin olamayız... Belki Viktor'un dediği gibi; yıllar ve

belki de yüzyıllar sonra olacak bu buluşma... O zamana kadar belki kaçacak zaman buluruz.»

Doktor bu konuda titiz davranıyordu. Her sorunda olduğu gibi bunda da böyle davranmaya kararlıydı. «Biz bir yeni dünya bulduk, başkaları da olabilir. Mezarlığı görmeden ölmekten söz açmanın bir anlamı yok!»

İyi bir görüştü bu ve Koenig bu görüşü desteklemeliydi. Moralin yüksek tutulması gerekiyordu. «Haklısın, Bob. Ben gölgemden bile korkmaya başladım. O yaşayan bilgisayarın bizden değişik bir zaman kavramı vardı. Örneğin bir yılı bizden çok daha uzundu. Ona göre yakın olan, bizim için yüzyıllar olabilir. Ve o da zaman konusunda bir şey söylemedi. Viktor, gidip şu kalkanı kontrol edelim.»

Anderson inanamıyordu.

«Çalıştı,» dedi. «Sizin tahmin ettiğiniz gibi çalıştı. Ben kontrol ettim ve gördüğüm kadarıyle gövdenin hiç bir yerinde kristalizasyon ve basınçtan dolayı çatlaklar yok. Yalnız küçük bir çarpma izi var, ama Alan bunun kalkanla ilgisi olmadığını söylüyor.»

Koenig kuru bir sesle: «Doğru,» dedi. «İlgisi yok.»

«Kanca gibi hareket eden ışıklar,» diye mühendis mırıldandı. «Katı olan radyasyon...» Şaşkın bir tavırla kafasını salladı: «Bunu nasıl başarabildiler? Jeneratörlerini kontrol fırsatını elde edebilmek için yaşamımın on yılını verirdim.»

Belki buna benzer jeneratörler, kendi dünyasında kontrolden çıkıp, fırtınaya benzer enerjiler meydana getirerek Triton'u bir lastik top gibi yö-

rüngesinden koparıp bilinmeyen bir yere savurmuşlardır.

Hiç bir zaman bilemeyeceklerdi.

Koenig: «Victor, senin kalkan büyütülüp, daha büyük bir alanı kaplayabilir mi?» diye sordu.

«Tahmin ederim. Burada problemimiz, küresel yüzeylerle karşılaşacağımızdır. Uzaklığı iki misline çıkarırsak, iki mislinden daha fazla güce gereksinmemiz olur. Sorun yüzölçümüdür... Başka bir şey değil...»

«Biliyorum. Ama yapabilir misin?»

«Zamanım olursa evet. Plan çizebilmek için zamana gereksinmem var... Ama neden John? Daha büyük bir uzay gemisi yapmayı mı düşünüyorsun?»

«Hayır.»

Bergman bu karşılığı duymadı.

«Buna olanak var aslında,» diye düşünceye daldı. «Üssün bütün madensel bölümlerini söküp, dökümhaneler kurmalı ve sonra depolama ve tekrar döndürme için tesisler yapmalıyız. Enerjiyi de, motor gereksinmeleri ve yaşam yürütme sistemlerine göre yeniden ayarlamalıyız.»

Elleri, sanki hayalî bir hesap makinesini çalıştırır gibi hareket ediyordu. «Lojistik ve plan için çok hesap yapmalıyım. Üç yüz kişi epey yer tutar.»

Koenig sabırsızlıkla: «Çok fazla,» dedi. «Üssü taşımak için bir gemi inşa etmekten söz etmiyorum. Şimdilik bunu yapamayız. Belki de hiç bir zaman yapamayacağız. Hayır, ben üssün etrafını bir kalkanla çevirmekten söz ediyorum. Bu gerçekleştirilebilir mi?»

Anderson: «Üssü kalkanla çevirmek?» dedi. «Bu deliliktir.»

«Bu bir karşılık değil. Yapılabilir mi?»

«Eğer profesör planları yaparsa, her halde olur. Zamanımız olursa, benim adamlarım her şeyi üretebilirler. Zaman ve malzeme... Komutan, havadan halita üretemeyiz.»

«Yağmaya girişebiliriz.»

«Tabiî girişebiliriz.» Anderson kırılmış görünüyordu. «Fakat neyi üreteceğiz? Başlamadan önce belirli bir plana gereksinmemiz var.»

Koenig: «Size plan verilecektir.» dedi. «Siz malzeme toplamaya başlayın. Her kalem malzemeyi kontrol edip, çift ve yedek olanları ayırın. Güvenliğe halel gelmeden ne alınabileceğini öğrenin. Bir liste yapın.»

Laboratuvarında Bergman sordu, «Aklından geçenler nedir John?»

«Üs için bir kalkan.»

«Bunu daha önce de söyledin, ama niçin?»

Koenig kuru bir sesle: «İstersen yağmurdan korunmak için bir şemsiye de diyebilirsin,» dedi. «Buna olanak var mı?... Ben bunu düşünüyorum.»

«Bilmiyorum...» Bergman saçlarını karıştırdı. «Matematik,» diye yakındı. «Bu iş çok yeni, John. Ancak kontrol edildi. Etki alanları, bindirmeler, enerji taşmaları ve izolasyonları hesaplamalıyım. Tamamiyle yeni bilimsel bir yöntem. Bilgisayar, tabiî yardımcı olacak, ama ancak ayak işlerini yapabilir.»

«Ve sen de bu buluşun deha sahibi olacaksın.» Koenig odanın öbür tarafına geçerek, çerçevelen-

miş Nobel ödülüne baktı. «Viktor, 'siyah delik' hakkında ne biliyorsun?»

«Yani siyah güneş demek istiyorsun?»

«İstersen ona bu ismi tak, ama ikimiz de biliyoruz ki bu ad yanlıştır. Bir yıldız, bir güneş, oransal olarak karanlık olabilir. Hatta varsayımlar onun ölü olduğunu, tükenmekte olan bir kor olduğunu söyler. Ama şimdiye değin bir siyah güneş bulunmadı, belki de hiç bulunmayacak... Bildiğimiz güneşler, siyah güneşlere benzemez. Onların sıcaklık ve ışık veren atomik reaksiyonları, bilinip anlaşılmıştır. Helyum meydana getiren Finiks reaksiyonundan çıkan enerjiyi, yıldızlar yüksek dereceler halinde yapılarına alıp uzun zaman korurlar. Bütün bunlar biliniyor. Öyleyse bana siyah delikten söz et.»

Bergman sanki bir sınıfa hitap eder gibi konuşmaya başladı: «Bir yıldız, esasında, karbon ve nitrojenin katalitik etkilerinin yardımıyle, hidrojeni helyuma çeviren bir kaynak makinesine benzer. İçteki ısılar, hadsiz hesapsızdır ve dış çeper ile çekirdek arasındaki uzaklık, termonükleer reaksiyonun ürettiği büyük radyasyon hacmi ile korunur. Şimdi küçük bir yıldız, bütün nükleer yakıtını bitirirse, bu uzaklığı koruyacak kadar radyasyon üretemez. O zaman yıldız, daha ufak bir hacme çöker ve bizim beyaz cüce dediğimiz şey halini alır. İlk halinden çok daha ufak bir yıldız, fakat sıkıştırılmış enerji yüzünden çok daha sıcak... Bizim güneşimizin yarısı büyüklüğünde olan bir yıldız, içine çöke çöke, sonunda bir nötronyum hacmi haline gelir. Bizim evrenimizde var olan en yoğun madde nötronyumdur. Sıkışabildiği kadar sıkışabilen nöt-

ronlardan oluşan böyle bir yıldızın cüssesi, altı mil çapındadır. Ve bir nötronyum yuvarlağı olarak dönüşebilir.

«Daha büyük bir yıldız?»

«Daha büyük bir yıldız çökerse, o zaman tuhaf bir şey oluyor ve biz de tam anlamıyle ne olduğunu bilemiyoruz. Bu sıkışmış hacmin yer çekimi o kadar büyüyor ki Swartzchild sınırını geçiyor. Swartzchild sınırı, hiç bir şeyin ondan kaçamayacağı yerçekimi noktasıdır. Hiç bir şey; katı maddeler, elektromanyetik enerjiler hatta ışık bile hepsi etkileniyor. O anda yıldızın kendisi yok olmuştur ama hacim bir tür enerji alanı olarak kalır. Normal uzay - zaman sürekliliğinin bir tuhaflığı... Son teoriler onun başka bir yere, bir kapı olduğu görüşündedir.»

«Başka bir yere mi?»

Bergman kısaca: «John, nereye ya da neyin içine olduğunu bilmiyorum.» dedi. «Kimse bilmiyor. Kimse de içinden geçip, döndükten sonra gördüklerini anlatıncaya kadar bilemeyecek. Belki de içinden geçmek olanaksız, ben sadece 'bilmiyoruz,' diyorum.»

Bilmedikleri çok şey vardı. Koenig çerçevelenmiş Nobel ödülüne bir kez daha baktı. «O makine bir siyah güneşten söz etti. Eğer doğruysa güneşin yerçekimi alanına düştüğümüzde hiç bir ümidimiz kalmaz. Helena'nın dediği gibi, ezilmiş, parçalanmış hale geleceğiz. Hatta karşıt yerçekimi kalkanı üssü korusa bile, ayın geri kalan bölümü mahvolacak ve biz de içine gömüleceğiz. Ama eğer siyah güneş değil de siyah delik ise?»

Bergman yavaşça: «Bilmiyorum,» dedi. «Kalkan bizi koruyabilirse... John, bilmiyorum.»

Koenig odada dolaşarak düşünmeye başladı. «Bir düşün, bir geçit, bizim evrenimizden başka evrene açılan bir kapı... Büyük yerçekimi olduğundan, yakalanan her şeyin içine düştüğü karanlık bir çukur. Eğer orijinal hacim, uzaysal bir alana dönüşmüşse o zaman doğal, fizik yasaları geçerli olmayabilir. Kalkan ise bizim için küçük bir şans... Bir kumar bu, ama kazanabiliriz. Viktor, planları hazırlaman ne kadar sürer?»

«Günler, haftalar, bilmiyorum.» Bergman huzursuz görünüyordu. «Niye bu işi bir başkasının değil de benim başıma açarsın, John?»

«Başka kim yapabilir?»

«Ama zaman...»

«En kötü olasılığı düşünmeliyiz. Yıllarca ya da yüzyıllarca sonra olabilir, ama ben sanmıyorum. Tritonlu makine, bizim kurtulamayacağımızdan emindi. Ama o zamana değin çok şeyler olabilir.» Koenig, Bergman'ın önüne denklemler, grafikler ve kaba planlar çizili bir tomar kâğıdı itti. «Viktor, günler olarak düşün. Hatta, saatlar. Üssün bütün olanaklarını kullan ve bu kalkanı inşa et. Bizi bekleyene çarpmadan önce de kalkanı çalıştır. Tek şansımız bu.»

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ONU ilk gören Sandra Benes oldu. Nöbetteydi. Uçsuz bucaksız uzayın her yönüne göz gezdiriyor ve özellikle önlerinde ne olduğuna dikkat ediyordu.

Bu konuda aldığı sıkıcı dersleri günlerce izlemiş ve şimdi de bu eğitim bir alışkanlık haline dönüşmüştü.

«Paul! Tuhaf bir şey var.»

«Nedir?» Paul Morrow, aceleyle bir iki düğmeye basarak büyük ekrana baktı. Her zaman görülen yıldızlar uzayın derinliklerinde parlıyordu. «Nerede?»

«İki derece sol ve bir derece yukarda, göstergeler bir yüksek yoğunluk bölgesi gösteriyor. Somut bir şey görünmüyor.»

Morrow, ekranı ayarlayıp görüntüyü büyüttü.

Gösterge çizgileri, belirlenen noktayı ortaladı. Morrow objektif ve antenleri o noktada değişmez hale getirdi.

Bir süre sonra: «Hiç bir şey,» dedi. «Yalnız siyah bir leke...» Cümlesini yarıda kesip, bir düğmeye bastı. «Komutan, sanırım aradığımızı bulduk!»

Koenig koşarak geldi ve ekranı incelemek için Morrow'un yanında durdu.

«Nerede?»

«Orada. Gösterge çizgilerinin ortasında. Gördünüz mü? Yalnız siyah bir leke ama kenarındaki yıldızlara bakın.»

Sanki yutulmak için o yöne doğru gidiyorlardı. Hayır, bu bir imgeydi. Yollarının önünde her geçen saniyeyle büyüyen bir engel vardı. Büyüyordu, çünkü yaklaşıyorlardı. Kenarları, uzak yıldızlarla açıkça belirlenen tuhaf, karanlık bir daire...

«Uzaklık?»

«Hesaplarıma göre bu hızla gidersek, beş gün.»

Bu bir tahmindi ve hızları da değişkendi. Yaklaştıkça, siyah güneşin inanılmaz yerçekimi yüzünden hızları da artacaktı. Ya da siyah deliğin... Şu anda hangisi olduğunu kesinlikle bilmek olanaksızdı. Jüpiter boyunda bir gezegen dev bir yıldız ya da donmuş ve yaşam olmayan bir madde de olabilirdi.

«Sandra, seçilmiş yıldızlarla yer kontrolü yap. Açıları her saat oku ve kaydet.»

Hesap hataları çok az olacaktı, çünkü dayanak noktaları seçmek ve ölçüleri almak için uzun bir kaide çizgisine gereksinme vardı, fakat bilgisayar bu farkları çıkarabilir ve bazı karşılıklar bulunabilirdi. Hiç olmazsa hızlarının artıp, artmadığını

öğrenirler ve bundan da doğruya en yakın hacim ölçüsünü bulabilirlerdi.

Koenig komlokunu kaldırdı.

«Carter, piste bir kartal çıkar. Nöbetçi astronot kim? Ryan mı? Ona söyle kendini zorlamasın. Emirler kendisine uçarken bildirilecek.» Morrow'a döndü: «Paul, onu bizim noktamızın uzak bir yanına çıkar. Kontrol için bir açı almak istiyorum. Tam bir gözlem çalışması. Söyle ona; kendini tehlikeye atmasın.»

Kartal havalanıp uzayda kayboldu. Kontrol ekranında görünen Ryan, yüzü neşeli, rapor veriyordu.

«Durum iyi, bütün sistemler çalışıyor. Üsten, dış noktaya otuz derecelik bir açıda uçuyorum.»

«Hız?»

«Tam yol. Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.» Ryan gülümsedi ve ekrana göz kırptı.

Ryan hareketleri yumuşak ve neşeli olduğundan iyi bir arkadaş ve kızlar arasında da aranan bir insandı.

Morrow, «Aklını başına topla ve işine dikkat et, Mike,» dedi.

«Kolay bir görev ama yine de tekdüze yaşantımı bozabildi.»

Can sıkıcı bir görev yerine ikinci bir can sıkıcı görev.» Üssün kapalı duvarlarının yerini komuta kabininin duvarları almıştı. Ama Ryan karakterindeki bir adama, sıradan bir hareket, hareketsizlikten çok daha iyidir. Saatlar ilerledikçe koltuğuna daha çok yerleşti, düşünmeye ve anımsamaya başladı.

Saçları ipek gibi olan bir kızdı. Öbürünün saç-

ları ise aslan yelesi gibi kıpkızıl... Bir üçüncüsünün vücudu rüya gibiydi...

Kızlar; hepsi de birer harikaydılar.

Bir zil sesiyle hemen dikkat kesildi.

İstediğinden hızla gitmiş ve rotasından çok uzaklaşmıştı. Gizemli karanlık sağındaydı, yok hayır; tam önünde... Kaşlarını çattı.

«Alfa, Ryan rapor veriyor. Göstergeler bilgi vermiyor.»

Morrow sertçe: «Hiç mi yok?» dedi.

«Hiç.» Ryan çok emindi. «Gösterge tabloları ölü. Bütün okuduğum boşluk...»

«Yerini bildir?»

«Doğru oraya gidiyorum.»

«Ne? Emirler...»

«Yapıldı. Sapmış olmalıyım. Şimdi düzeltiyorum » Bir an geçti ve sonra Ryan kararsız bir sesle: «Kontrollar cevap vermiyor, sistemler çalışıyor, fakat kontrollar cevap vermiyor,» dedi.

Morrow ekrana baktı, sonra kendi kontrollarını yaptı ve kaşlarını çattı. Ryan hatalıydı. Geminin kontrolları çalışıyordu ama rotasında direnip, hızını arttırıyordu.

Koenig bütün uçuşu izliyordu. «Paul, komutayı sen al. Otomatik kontrolu kullan,» dedi.

«Tamam, efendim.»

«Bir tarafa çekmeye çalış. Motorların son gücünü kullan.»

Kontrol ekranının önüne geçerek pilota seslendi: «Ryan, konuşan Koenig, kontrollardan elini çek. Anladın mı? Hiç bir şeye dokunma.»

«Anlaşıldı, komutan,» Ryan'ın canı sıkıldığı belli oluyordu.

«Benim korkuya kapıldığımı mı sanıyorsunuz? Bu kartalı gözlerim kapalı uçurabilirim.»

«Sen yalnız benim dediğimi yap.» Koenig Morrow'a baktı ve onun olumsuz tavırla kafa salladığını gördü. «Ryan, bir yerçekimi kuyusuna yakalandın. Tek umudun, hızlanıp içine uçarak onu aşıp, geçmendir.»

«Onun içine mi uçacağım?»

«Seni onun içinden kurtarmaya çalışacağız.»

«Beni bu duruma siz soktunuz.»

Koenig sertçe: «Hayır,» dedi. «Kontrollarda sen vardın ve dalga geçiyordun. Daha dikkatli olman gerekirdi. Şimdi yalnızca otur ve heyecanlanma.»

Verilmesi kolay ama alınması zor bir nasihat. Ryan'a hatanın kendisinde olduğunu anımsatmamalıydı. Hata onundu ama şimdi onu azarlamanın zamanı değildi.

«Hız artıyor, komutan!» Morrow kontrolların başında çok gergindi. «Onu çıkarmaya çalışıyorum.» Ekran titremeye, siyah alan büyüyüp, kara bir çukur gibi etrafındaki yıldızları kaplamaya başlayınca, Morrow nefesini tuttu.

«Komutanım!... Başaramıyorum...»

Ekran birdenbire karardı.

«Ryan! Cevap ver!»

Hoparlörden ses çıkmadı.

«Bu çok saçma,» Morrow koltuğunda döndü; «Bağıntımız varken ve her şey normalken, birdenbire yok oldu. Komutan, bu Allahın cezası şey nedir?»

«Bir delik!.»

«Ne?»

Koenig ekrandan dönerken başını sallıyordu,

kontrol odasından çıkarken de yüzünde ümitsiz bir anlatım vardı. Bergman'ın laboratuvarına doğru yürüdü. Gemi yok olmamıştı ve Ryan, şimdi bile yaşıyor olabilirdi. Ama onlar bunu hiç bir zaman bilemeyeceklerdi. Onun bulunduğu yerden kendilerine hiç bir şey erişemezdi. Işık, radyo dalgaları, elektronik sinyallerin hepsi, geminin içine girdiği yerçekimi kuyusu tarafından hapsedilmişlerdi. Ryan'ın hiç bir zaman kurtulamayacağı bir kuyu...

Bergman: «Demek o, bir siyah delik,» dedi. «Hiç kuşku yok, değil mi John?»

«Hayır, kalkan işi nasıl gelişiyor?»

«Beklediğimizden daha da iyi. Anderson mucizeler yaratıyor. Bak?»

Bergman tezgâh üzerinde duran modeli işaret etti. «Üssün etrafını yedi tane kule ile çevirdik ve onların yardımıyle tam bir kalkan elde edebileceğiz.»

Helena: «Laboratuvara girerken «Yedi!» dedi. «Uğurlu bir sayı.»

Bergman kısaca: «Bunun boş inançlarla ilgisi yok. Bilgisayarın bildirdiğine göre en az yedi kule gerekirmiş. Zaten malzememiz de ancak bu kadar için yeterlidir. Belki sekiz tane çıkarabilirdik ama,» Koenig'e baktı. «Bazı malzemeler, başka bir şey için gerekliymiş. Her neyse yedi tane yeterli olacak... Beni asıl endişelendiren enerji tüketimidir. Üreteceğimiz her zerreye gereksinmemiz olacak.»

«Ne zaman deneyebiliriz?»

«Birkaç saat sonra.» Bergman bir plan çıkarıp devre şemasıyle karşılaştırdı. «Fakat denemeden önce bazı devreleri değiştirmem gerek. Hadi çocuklar, ben çalışırken siz biraz eğlenin.

«Eğlenmek mi?»

«Uyuyun öyleyse. John, sen çok yorgun görünüyorsun. Helena, ona söyleyiver lütfen et ve kan metal değildir. Eğer iyi bir durumda kalmak istiyorsa, uykuya ve düşe gereksinmesi vardır, bir adamın.» Durakladı ve anlamlı bir tavırla ekledi: «Kadınlar da öyle. Biliyorsun, her şeyi kendi başına yapamazsın.»

Bu gerçeği Koenig, çok iyi biliyordu. Bergman ayrılınca, yorgunluğunu hissederek masanın yanındaki koltuğa yayılıp, gözlerini uğuşturmaya başladı. Ryan gittiğinden beri hiç uyumamıştı. Yemek yemek için bir şeyler atıştırdığı zamanlar hariç hiç dinlenmemişti. Kalkanın bir an önce yapılması için saatlarca, günlerce çalışmış, söylentilerin yayılmasını önlemiş, her yerde konuşmalar yaparak morali yüksek ve üssü de çalışır bir durumda tutmaya çabalamıştı.

Fakat bazı başarısızlıklar da olmuştu. Bir kadın teknisyen delirmiş, başka bir kadın da bileklerini kesmiş ve yardım yetişemeden ölmüştü. Bir teğmen delirip, ellerini ve kafasını duvarlara vurmaya başlamış ve Mathias ona tedaviye başlayınca da sakinleşerek çocuksu gözlerle bakmaya başlamıştı. Şans biraz yardım ederse teğmen iyileşebilirdi. Kadın teknisyen iyileşemeyecekti. Helena, «John, bunu hiç gördün mü?» diye sordu.

Bergman'ın çizdiği evin eski planını elinde tutuyordu. Koenig ellerini indirip plana baktı.

«Hayır. Viktor'un mu?»

«Evet, bana bundan söz etmişti. Onun bir kez evlenmek üzere olduğunu biliyor muydun?»

«Evet.»

«Ve sen? Hiç kimse sana bu kadar anlam ifade etti mi?»

«Bir kez, evet.» Acı bir anıyı belleğinden atmak ister gibi başını salladı.

«Bir kız, genç, çok güzel ve zengin... Eski bir hikâye... Bu konuyu konuşmamayı tercih ederim.» Helena onun duygularına saygı gösterdi. Belli olmuyordu ama yaraları derindi. Koenig'in geçmişinde ne olup bittiğini tahmin edebiliyordu. Kendisi de kadın olduğundan hemcinslerinin katı yüreklliliği hakkında çok şey biliyordu.

Helena, konuyu değiştirmek istedi. «Kalkanı nasıl deneyeceksiniz?»

«Bir tatbikatla.» Koenig gülümseyerek Helena'nın gözlerinin içine baktı. «Herkese açık bir gösteri olacak. Viktor hazır olur olmaz başlayacağız. Sen de ana komuta odasından seyredebilirsin.»

Ne yapmak istediklerini tahmin edememişti.

Carter, atomik roketlerle teçhiz edilmiş bir kartal ile havalanmıştı. Koenig ve Bergman uzay elbiseleri içinde kulelerden birinin yanına gittikleri zaman kartal çok yükseklere çıkmıştı.

Bergman ciddî bir ses tonuyla:

«Kalkanı yerleştir, Anderson ve o göstergelere dikkat et.» dedi.

«Tamam, profesör. Duydun mu Carter? Hazır olduğun zaman ateşle. Kalkan çalışmaya başlıyor; şimdi!»

Kalkan enerjisi yükselip, kırılmış gökkuşağı parıltısı gibi uzay elbisesi giymiş vücutların ve üssün üstünü örttü. Koenig kalkana baktı ve hayalinde, kartalın pike yaparak roketlerinden birini

fırlattığını ve roketin çarptığı noktadan da nükleer alevlerin yükseldiğini gördü.

Ama gerçekte sadece kalkanın bir noktasından dağılan ve bir an görünüp gözden yiterek kalkanı yerinde bırakan donuk bir parıltı görmüştü.

«Başardık!» Bergman'ın sesi sevinç doluydu. «Başardık, John! Kalkan çalıştı.»

Helena'nın kızgınlık içindeki keskin sesi radyodan duyuldu.

«Sizi ahmaklar! Kalkan çalışmasaydı ne olurdu?»

Koenig kasten önemsememiş göründü. «O zaman ufak bir problemimiz olurdu. Ve biz de başka bir şey aramak zorunda kalırdık.»

Helena gösterinin amacını anlayamamıştı. Herkesin kalkana karşı sonsuz bir güven duymasını istemişti.

Kalkan kaybolunca gökyüzüne baktı. Yıldızların parıltısı, yöneldikleri karanlık halka tarafından artık iyice kapanıyordu. Bütün ayı, üssü ve içinde olan bütün insanları yutacak olan ağzı açık bir boşluk...

Koenig titredi ve Alfanın alışılmış havasına girmek için Bergman'ın arkasından hızla yürüdü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HELENA inatçıydı. «Hayır, komutan,» dedi. «Yadsıyorum ve bu kararım kesin!» Törenle konuşması ona ihanet ediyordu. Koenig haşin bir tavırla; «Tartışmıyorum,» dedi. Ben size bir emir verdim. Ona uyacaksınız. Koenig, odayı dolduran diğer görevlilere baktı ve konuşmasını sürdürdü. «Aynı şey, sizler için de geçerlidir. Carter, Osgood, Fujita... Sizler bilgisayarın seçtiği ve yaşamda kalabilme şansına en çok sahip olan üç erkeksiniz Sen, Helena, Sandra Benes ve sen, Aretha Robinson, ekibi tamamlıyorsunuz. Kartal hazırlandı ve yüklendi. Derhal hareket edeceksiniz.»

«Israr ediyorum.»

«Doktor Russell, ya emirlerime uyarsınız ya da sizi bağlatıp geminin içine attırırım.» Koenig'in öfkesi gerçekti. «Altı kişinin kurtulma şansı var ve siz de o altı kişisiniz. Başka söz istemiyorum. Tar-

tışmayla harcayacak zamanımız yok. Ne özveri, ne de kahramanlık istemiyorum. İstediğim tek şey emirlere uymanız. Anlaşıldı mı?»

Ofisindeki masanın etrafında oturanların yüzlerine teker teker baktı.

«Âlâ... Carter senin izleyeceğin en iyi rota, üsse doksan derecelik bir açıya sahip olanıdır. Genişleyen bir yörünge izleyerek yerçekiminden kurtulmaya çalış.»

«Ben... Emredersiniz, komutanım!»

«Sizlere daha iyi bir şans sağlamak isterdim. Ama önce üs kalkanının yapımında kartalın taşıdığı parçalara gereksinme olmadığını bilmem gerekiyordu. Profesör Bergman, anti-yerçekimi kalkanınızı güçlendirdi ve jeneratörleri taşıyabileceği en son güce kadar geliştirdi. Yemek ve suyunuz da var. İkisini de kısıtlayarak kullanmanızı salık veririm. Buradan ayrılır ayrılmaz hemen kalkanı çalıştırmalısınız. Bu da bağıntı kuramayacağımız anlamına gelir. Öyleyse size iyi şanslar dilerim. Haydi şimdi yola çıkın.»

Emir anî olmuştu. Bu da kasıtlıydı. Beklenen itirazlar, ortaya birdenbire çıkan kurtulma şansı ve Koenig'in gösterdiği haşinlik yüzünden söylenememişti. Bu yöntem ekipte en aşağı iki kişiyi şaşırtmış ve bir kişiyi de kırmıştı.

Kartal havalanırken Helena'nın yüzündeki anlatımı anımsadı. Maskesi düşüp, yerini bir sessizlik almıştı.

Neyse, eğer yaşarsa, bunun da üstesinden gelirdi.

«Komutan?» Morrow'un sesi zayıftı. «Başarabilecekler mi?»

Sandra ile Morrow birbirlerine yakınlık duyuyorlardı. Bilgisayar onları ayırmasaydı çok iyi olurdu.

«Bir şansları var.»

«İyi bir şans mı?»

«Hayır.» Koenig dürüsttü. «Deliğe çekilmekten belki kurtulamayacaklar, ama bizim hiç şansımız yok. Onun ölmesini mi isterdin?»

«Hayır.» Morrow omuzlarını geriye atıp, dik oturdu. «Hayır, tabiî ki hayır! Ben... Ben sanırım ..lıyorum, komutan; hepimizin duyguları var.»

Bir duygunun devamı, belki de benzerini duy..ak, ortak bir kayıp ve böylece ortak ahbaplığın tesisi mi? İki kadın gitmiş ve iki erkek yalnız kalmıştı. Eğer Morrow, Koenig ile Helena'nın birbirlerine yakın olduğuna inanıyorsa o zaman yakınacak bir durumu olamazdı.

Koenig; «Paul, kalkanı üç saat içinde çalıştıracağız,» dedi. «Her şeyin kapanmasını istiyorum... Çünkü bütün enerjiyi tasarruf etmemiz gerek. Yalnız tehlike ışıkları yanacak.»

«Alıngaçlar?»

«Her şey. Onları nasıl olsa kullanamayız. O deliğe tamamiyle körlemesine gireceğiz.» Koenig bilgisayarın başında duran Kano'ya döndü. «Aynı şey senin içinde geçerli David. Bütün gücü kesmen gerek.»

«Bütünüyle mi?»

«Evet. Toplanmış bilgiyi dondurabilirsin, değil mi?»

«Yapabilirim, komutan. Ama, sanki bir arkadaşımı öldürüyor gibi duyuyorum kendimi...»

Makinenin kendine göre bir kişiliği vardı. Ayrıca istendiği zaman kalın sesiyle de konuşuyordu. Kano gibi, makineyle sürekli çalışan biri, onu kolaylıkla insan sayabilirdi.

Koenig; «Onu öldürmüyorsun, David. Yalnız uykuya yatırıyorsun,» dedi.

«Ne ile karşılaşacağımız hakkında bir fikir alabildin mi?»

«Aldım. Ama hepsi olasılığa dayanıyor, efendim. Bize radyasyon erişemeyeceği gibi, bizden de ışık gitmeyecek, dış kaynaklara göre kesin bir karanlık içinde olacağız. Yerçekimi...»

Koenig aceleyle; «Evet» dedi. «Ondan ne haber? Ezilmeyecek miyiz?»

«Hayır. Düştüğümüz sürece yerçekimi bizi etkilemeyecek. Ancak bir yere çarparsak, o zaman tehlikede oluruz.» Koenig, yersiz olan şakayı anladı: «Affedersiniz, efendim. Ama siz hava boşluklarında bulundunuz, ne demek istediğimi bilirsiniz.» «Viktor'un dediğine göre; delikte hiç bir şey olmayabilir de... Sadece hacim... Bir türlü anlayamıyorum.»

«Sen de biz de, Paul. Esas sıkıntı da bu, bilmiyoruz. Her türlü tehlike olabilir, fakat kalkan bizi koruyacaktır. Hiç olmazsa üssü koruyabilecek...»

«Öyleyse ölene kadar hayatta kalacağız.» Morrow gülümseyerek omuzlarını silkti.

«Affedersiniz, komutanım, ama şakayı siz başlattınız. Şimdi ne yapacağız?»

«Her şeyi kapatıp, bekleyeceğiz.»

Ana komuta odasını karanlık ekranları siyah, görev yerlerini boş olarak görmek çok tuhaftı. Tehlike ışıklarının hafif aydınlığı altında, oda hayal

meyal seçiliyor, bilinen şekiller de hayaletlere benziyordu. Yalnız dışarıya açılan pencerelerde bir güzellik vardı. Kalkanın parıltısı, üstlerine çöken karanlığı yaran gökkuşağı ışıltıları... Sönmeye başlayan bir ışık haznesi...

Değişik kurallara göre hareket eden ışıklar, enerji sabit ve aygıtlara inanılabilirse elde edilebilecek en yüksek koruma durumundaydılar.

Koenig derin bir nefes alıp, düş gücüne karşı mücadeleye başladı. Başkaları gibi onun da oyalanabileceği bir şey bulunsaydı...

Mathias ile Kano sürekli satranç oynuyorlardı. Gitarını çalan ve hüzün dolu şarkılar söyleyen Morrow gibi. Akıl almaz paraya poker oynayan teknisyenler gibi. Ve sessizce dua ettiğini gördüğü bir kadın teknisyen gibi.

Aralarında onlara en fazla yardımı dokunabilecek oydu galiba.

Ofisindeki divanın üzerine oturan Koenig, kapıdan içeri giren Bergman'a bakmak için başını kaldırdı. Elinde bir şişe ile iki kadeh vardı. Şişeyi açıp kadehleri doldururken dudaklarını yaladı. Konuştuğu zaman nefesi küçük bir buhar bulutu oluşturuyordu.

«Bu içki altmış yıllık, John. Gerçek bir kanyak. Özel bir an için saklıyordum.»

«Şerefe mi içiyoruz, Viktor?»

«Soğuğa karşı bir şey işte... Isının ne kadar düştüğüne dikkat et. Personelin yarısı ek elbiseler giyiyor. Kızılderili kadınlara benzeyen iki kadın ve hareket etmeseydi bir yığın elbise diyebileceğim bir tümsek gördüm. Elbar, tanır mısın?»

«Güvenlikten değil mi?»

«Evet.» Bergman kadehini kaldırdı, «Şerefe John. Hepimizin sağlığına...»

Konyak çok iyiydi. Boğazından kayarak, midesinin dibinde ufak ateşler yaktı. Koenig'in fark etmediği kadar fazla olan soğuğu biraz kesti. Kadehleri tekrar dolduran Bergman, «Burada olmayan arkadaşlar için,» dedi.

«Helena için mi?»

«Onun şerefine içmek istiyorsan, John, niye olmasın? Müstesna bir kadın.»

«Ve de çok güzel.»

«Senin dikkatini çektiğini sanmıyordum. Hiç söz etmedin.»

«Bir yararı olur muydu?» Koenig, kadehindeki konyağı bitirdi. İçki istemek için bardağını uzatması uzun bir zaman almış gibiydi. Şaşırdı ve kronometreye baktı. Saniye kolu çok yavaş gidiyordu.

Bergman; «Zaman» dedi. «Bir değişiklik bekliyebiliriz. Tahmin edebiliyor musun, John hızımız ışığın hızına yaklaşıyor.»

«Swartchild sınırı mı?»

«Evet. Yerçekimi, eğer ışığın yayılmasına engel olacak kadar büyükse, zıt yönde çalışması gerek... Saniyede 186.000 mil. Bu kaç tane normal dünya yerçekimi yapar? Daha fazla da olabilir. Çok fazla. Düşündüğün zaman çok daha fazla olması gerek. Eğer ışık kaçamıyorsa, o zaman... yer çekimi...»

Bergman, Koenig, saatın kolları, hepsi dondu. Zaman durmuştu, yürekler çarpmıyor, göğüslerde soluk yok, yalnız düşüncenin sürebildiği bir durum.

Hayal gibi olan yıldızların, toz gibi serpiştirildiği sonsuz bir boşluk... parlayan bu noktalar, dev

bir beynin içindeki sinir uçları gibiydi. O kadar büyük bir beyin ki, samanyolu kümesi, bu beyinde ufak bir hücre kadar yer tutabiliyordu.

Ağır elbiseler giyinmiş ihtiyarlar, sözler kullanmadan birbirleriyle konuşuyorlar. Işıklar yansıyor, parlıyor, kozmik bir yumurta açılıyor, her tarafta madde parçacıkları, gaz girdapları, buhar sütunları... Samanyolları kaynaşıyor, güneşler oluşuyor, gezegenler, uydular, hareket ediyor, dönüyor, toz haline dönüşüyor. Entropik ölümleri toplanmalar izliyor, bir basınç, geçici bir duralama ve yine parlayıp yansıyan ışıklar...

Yine yumurtanın çatlayışı...

Yine yaratılışın görüntüsü...

Ve sayısız imgeler, birçok kavramlar, sonu belirsiz bir akış, beynin ekranında gösterilen bir film gibi titreşip, duruyordu.

«Işığın... hızından... daha fazla olması gerek. John, sen de?»

Koenig kadehine konyak koyarken elleri titriyordu.

«İçinden geçtik,» dedi. «Merkezinden geçtik. Zaman bir süre durdu. Bir süre?»

«Belki sonsuzluk kadar.» Bergman'ın sesi derinlemesine etkilendiğini belli ediyordu. «Ben gördüm, gördüğümü sandım.»

«Yaratılmamızı mı?»

«Bir şey... Ve sonra bir ses vardı, konuşuyordu, bir çocuğun sesi. John! Eğer bir Tanrı varsa, bir üstün yaratık... Ve her bin yılda bir yalnız bir kaç söz söylüyorsa... Etrafta onu duyacak kimse olur mu?»

«Bilmiyorum, belki olmaz.» Koenig düşünceli

bir tavırla konyağını bitirdi. Işıldayıp geçen imgelerin anısı yavaş yavaş yitiyor, yerini kesin bir gerçek alıyordu: «Viktor, içinden geçtik!»

Kalkan kalkmıştı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Hepsi de tuhaf, görmedikleri sistemlerdi. Benekli noktalar, bir sürü güneş çok yakınlarındaydı.

«Bir top,» diye Bergman fısıldadı. «John, biz bir küre gibiydik. Bizim evrenimizin içindeki bir delikten, bir top gibi çekilip, başka bir evrene fırlatıldık. Belki bir başka evren... Burada normal zaman ve hareket yasaları geçerli değil. Şu yıldızlara bak. Onların etrafında dönen dünyaları düşün. Sonsuz yıldızlar, John, sonsuz dünyalar...»

Koenig bir şey söylemedi. Orada durup bakmak, etrafındaki hareketlerin seslerini duymak, insanların gülüşü, rahatlamış, yaşamakta olduklarından memnun, gördükleri şeyin hayranlığı ile dolu, olanı biteni bilmeleri, onun için yeterliydi.

Viktor, başka bir evren demişti, doğru olabilirdi. Dolaşıp, aramayı sürdürerek belkide yeni bir ev, başka bir dünya bulabilecekleri bir yer.

«Alis, harikalar diyarında,» diye fısıldadı.

«Ne?»

«Hiç bir şey, Viktor, yalnız bir düşünce.» Fakat bir benzerlik vardı. O da bir kapıdan tuhaflıklar dünyasına geçmişti. O da şaşırtıcı serüvenlerle karşılaşmıştı. Ve o da, hayatta kalmıştı.

Onların da hayatta kalacakları gibi.

Onların da hayatta kalmaları gerekirdi.

Morrow yerini almış, aygıt ve ekranlarını çalıştırmaya başlamıştı. Sakin görünüyordu. Yüzünde tuhaf bir anlatım vardı. Başkaları öldüğü halde o hayatta kalmıştı. Çıldıran kadın, uyumuş gibi ya-

tarken bulunan başkaları... Yüzlerindeki ifadeden inanılmaz bir haz bulmuş gibi ölenler... ve Sandra!

«Bütün sistemler çalışıyor, komutan.» diye rapor verdi. «Arıza yok.»

«Kano?»

«Bilgisayar çalışır durumda. Bilgi alınıp, toplanıyor.»

Gerçekler bulunuyor, depolanıyor, uzaklıklar ölçülüyor, hızları saptanıyordu. Yaşamları için gerekli çevresel bilgiler... Üs yeni ve iyi yağlanmış bir makine gibi yetkin bir çalışma düzenine tekrar başladı.

«Komutan!» Morrow'un sesi heyecanlıydı. «Bize doğru bir şey yaklaşıyor. Sanırım bir uzay gemisi... Bir...» Sesi yükseldi, inanmazlık ifade eden bir fona büründü: «Bu bizim kartal! Bu Sandra ve ötekiler!»

Sandra! Elbette önce onu düşünecekti. Kartal gerçekti, yaklaştıkça büyüyor ve limana inmek için manevra yapıyordu.

«Bergman; «Onların da yakalanmış olmaları gerek,» dedi. «Bizim arkamızdan geçide çekilmiş olmalılar. John, bizim kalkanımız bizi kurtardığı gibi onlarınki de onları kurtarmış anlaşılan.»

Şans ya da şanstan da öte bir şey... Koenig, sonradan geminin onların rotasını izlemesi ve geçitten aynı hızla çıkması olasılığın kaçta kaç olduğunu hesap edecekti. Fakat şimdi aklında yalnız bir insan vardı. Kartaldan çıkarken, altın saçları biraz dağılmış, gözleri biraz irileşmiş, yüzü süzülmüştü. Donuk ve durgun tavırlıydı.

Ama onu görünce bu tavır değişti.

«John!»

«Helena!»

Helena kolları arasında yumuşak, sıcak ve insancıldı. Dudakları hızla birleşti. Helena'nın kolları sanki onu hiç bırakmayacak gibi tutuyordu.

Doğal ve kendiliğinden bir karşılama...

«John, Ben...»

«Seni göndermek zorundaydım, Helena. Bunu sen de biliyorsun.»

Öbürlerinin ona gereksinmesi vardı ve o seçilmişti.

«Biliyorum.» diye kabul etti. «Ayrıldıktan sonra düşünmeye ve anlamaya vaktim oldu.»

Komutan olmanın yalnızlığını anlamaya başlamıştı. Herkesin iyiliği için kendi isteklerini sınırlandırmayı ve başkalarını kendinin üstünde tutmayı... Onun yolu, onun nasıl bir insan olduğunu gösteren belirtiler...

Eli yavaşça kalkıp yanağına dokundu.

Koenig usulca sordu; «Nasıl bir şeydi, Helena?»

«İlk önceleri çok korkunçtu. Alan elinden geleni yaptı ama kurtulmamız olanaksızdı. Kalkanı indirdi ve ayın kaybolduğunu gördük. Sanki uzadı, genişledi ve sonra birdenbire kayboldu. Rotamızda yolumuza devam ettik. Alan, bir şans dedi ve hepimiz de o şansı kullanmayı kabul ettik. Ve sonra...»

İmgeler ve anılar, zamanın başlangıcından beri insanların boyuna sorduğu soruların anlaşılır karşılıkları... Geriye, akla gelmeyen ve akıldan çıkmayan düşlerin etkilerini bırakarak kaybolan karşılıklar...

«Ve sonra içinden geçtik.» dedi. «Bir an korkunç bir soğukluk oldu ve her şey yavaşladı ve son-

ra içinden geçtik. Her nasılsa bunu biliyorduk. Alan kalkanı indirince ayı ve Alfa'yı gördük. Gördük ve evimize vardığımızı anladık, John.»

Evimiz!

Çorak bir dünya üstünde, bilinmeyen bir evrene fırlatılmışlardı. Bu meçhul bölgede her şey yeni ve alışılmamıştı. Yabancı yıldızlar arasında bilinmeyen tehlikelerle dolu ve sınırlı olanaklara sahip birer uzay gezegeniydiler. Kendi evrenlerinden koparılıp bilinmeyene fırlatılmışlardı.

Ama Helena haklıydı.

«Evimiz,» dedi ve kollarını omuzlarından aşağıya düşürdü. «Evimiz.»

Yenisini bulana kadar bununla yetinmeleri gerekiyordu.

BİTTİ

UZAY 1999

Bu çok ilginç kitabı televizyonda ilgiyle izlediğimiz UZAY 1999'un DÜNYADAN KOPUŞ adlı serüveni oluşturmakta.. Bir patlama sonucu yörüngesinden ayrılan Ay üssü Alfa'nın mürettebatıyla birlikte bilinmeyene doğru soluk kesici yolculuğu...

15 LİRA